

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS MAI-IUNIE 1999

Curierul Adventist

TEMEIUL SPERANȚEI NOASTRE

NUMĂR SPECIAL DESPRE A DOUA VENIRE

Copiii și biserica
după examenul de capacitate

Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:
Mihai Ghioaldă
Grafică: Daniel Munteanu
Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal 20,
nr. de tel. 323 48 95.

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de
dialog în care să puteți comunica sugestii,
reacții la articolele publicate, preferințe
pentru anumite subiecte sau abordarea
unor probleme pe care le socotiți
importante. Ne cerem scuze dacă, din
motive de spațiu, vom reformula unele
scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere
manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite
informații și inițiative din viața
comunităților. Apreciam articole care
tratează aspecte legate de experiența
personală și puncte de vedere asupra
problemelor majore care ne confruntă.

*Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Branîște nr. 29, tel. 323 48 95*

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVI nr. 5-6

Primejdiile zilelor de pe urmă sunt asupra noastră și, în lucrarea noastră, trebuie să-i avertizăm pe oameni cu privire la pericolul în care se află. Să nu lăsăm ca scenele solemne pe care le-a descoperit profeția să rămână neproclamate. Dacă poporul nostru ar fi pe jumătate treaz, dacă și-ar da seama de apropierea evenimentelor înfățișate în Apocalipsa, în comunitățile noastre s-ar face o reformă și mult mai mulți ar crede în solie. Nu avem timp de pierdut; Dumnezeu ne invită să veghem pentru suflete ca unii care avem să dăm socoteală. Prezentați principiile noi și aduceți cu bogăție adevărul curat. El va fi ca o sabie cu două tăișuri. Dar nu vă grăbiți să luați o atitudine de controversă. Sunt timpuri când trebuie să stăm liniștiți și să vedem mântuirea lui Dumnezeu. Lăsați să vorbească Daniel, lăsați să vorbească Apocalipsa și să spună ce este adevărul. Dar oricare ar fi subiectul pe care-l prezentați, înălțați-L pe Isus ca temei al nădejzii, „Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineată” (Apoc. 22,16).

Mărturii, vol. 6, pag. 67

Sabatul

Adrian Bocăneanu

In ultimele trei luni, biserica noastră a parcurs o criză majoră. În centru s-au aflat copiii care au terminat clasa a opta, puși în situația de a nu participa la ultima probă a examenului de capacitate. Totuși, întreaga biserică a fost supusă unei probe. A fost un fel de examen de capacitate pentru noi toți.

Nu cred că, în acest moment, mai sunt prea mulți cititori interesați să citească un raport al tuturor audiențelor, negocierilor și corespondenței în această chestiune. Câteva aspecte sunt prezentate în articolul scris de fratele Viorel Dima. Chiar cu câteva ore înainte de a începe să scriu, am citit ordonanța guvernamentală pentru organizarea unei a doua sesiuni a examenului de capacitate, programate pentru zilele de 23, 25 și 26 august. Deși aceasta nu înseamnă o repunere în drepturi a copiilor noștri, care au acționat potrivit conștiinței lor, și care vor rămâne dezavantajați la intrarea la liceu, considerăm că, prin această hotărâre, Dumnezeu ne-a răspuns rugăciunilor.

Este momentul potrivit să privim asupra celor întâmplate și să vedem ce merită să păstrăm în memorie.

1. Această criză privind Sabatul ne somează să verificăm soliditatea atitudinii noastre față de Sabat în totalitate. Deși suntem de acord că păzirea fiecărui Sabat este la fel de importantă, noi nu depunem aceeași energie pentru apărarea unuia dintre Sabatele obișnuite pe cât ne-am luptat pentru acesta. Felul în care păzim un Sabat ne pregătește pentru următorul.

În înțelegerea noastră profetică, libertatea păzirii Sabatului are un loc cu totul special. De aceea este justificat să reacționăm vehement atunci când un Sabat este amenințat din afară. Dar această luptă eroică pentru un Sabat nu „sfîrșește” în mod automat toate celelalte Sabate. De fapt, nici un fel de luptă nu „sfîrșește” Sabatul, ci numai prezența plină de har a Domnului Sabatului.

Criza prin care am trecut va lăsa în urmă puține foloase durabile dacă nu va duce la o renaștere a sărbătoririi fiecărui Sabat, ca manifestare a mântuirii prin credința în Domnul Hristos. Numai El ne poate lumina mintea și întări voința pentru o păzire a Sabatului fericită și viguroasă, indiferent de acceptarea sau ostilitatea celor din jur.

Cred că nimeni nu va înțelege greșit ceea ce vreau să

spun. Nu micșorez cu nimic importanța luptei pentru apărarea libertății Sabatului în fața unor amenințări venind din exterior. Ceea ce doresc este să exercităm același efort serios pentru a ridica fiecare Sabat deasupra rutinei, formalismului, delăsării.

2. Sabatul ca valoare unificatoare a bisericii.

Nu cred că a existat în istoria recentă vreun alt eveniment care să fi generat atât de multă unitate și solidaritate în cadrul bisericii. Semnele solidarității au fost numeroase și mișcătoare: grupele de rugăciune, mobilizarea părinților și a copiilor pentru memorii, audiențe, acțiuni în justiție și, în cele din urmă, existența celor peste 630 de copii care au decis să nu meargă la examenul din Sabat. Într-o unitate cu totul impresionantă, zeci și zeci de mii de credincioși s-au rugat și au acționat împreună.

La aceasta au contribuit și mijloacele de comunicare pe care tot mai mulți frați, tot mai multe comunități le pot folosi acum, în mod special poșta electronică.

Biserica mondială a participat din plin la această criză. La sediul Conferinței Generale și la cel al Diviziunii noastre, acesta a fost un subiect al rugăciunilor de mijlocire și de intervenție. Chiar în ziua de 5 iunie, fratele Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, a acordat un interviu foarte important pe această temă unui tânăr originar din România care studiază la Universitatea Andrews. (Citiți acest interviu la pagina 57.)

Advenștiții originari din România, aflați temporar sau permanent în alte țări, au fost inițiatorii unui răspuns foarte intens. Fratele Cristian Dumitrescu, doctorand la Universitatea Andrews, mi-a scris pe 31 mai: „În Sabat am vorbit cu fratele Dwight Nelson despre situația din România. Comunitatea de la Pioneer Memorial Church (aceasta a fost gazda proiectului NET'98) se roagă pentru părinții, copiii și ceilalți membri ai bisericii implicați în rezolvarea problemei examenelor. În adevăr, cred că Dumnezeu Se folosește de această ocazie pentru a atrage atenția opiniei publice ca pregătire pentru Fapte 2000”.

(Continuare la pagina 54)

CUPRINS

- 3, 5 Editoriale
- 6 „Avem cuvântul proorociei”
- 9 Ca să nu uităm
- 13 Amăgirea finală
- 17 Ce înseamnă profeția?
- 20 Prezicerea sfârșitului
- 23 6.000 plus 1.000
- 26 Gata pentru arătarea Sa
- 29 Codul (secret al) Bibliei
- 34 Întârziere? Ce întârziere?
- 37 Advent 2000 plus
- 41 Unica strategie posibilă - 2
- 43 Jurnal senegalez
- 45 Colțul copiilor
- 46 Pagina de sănătate
- 48 Promisiuni, promisiuni
- 50 (Ne)liniștea unei generații - 4
- 51 Răsplata slujirii
- 55 Un dialog dificil
- 56 „De la Dumnezeu a venit lucrul acesta”
- 57 Un front unit
- 58 Școala de la Brașov-Stupini vă așteaptă!
- 60 Știri
- 61 Protecție prin prietenie
- 63 La odihnă

Acei răniți care ne vindecă

În *Curierul Adventist* din martie a.c., la pagina 3 am citit următorul paragraf: „Tendința pe care am observat-o în ultima vreme în unele locuri, de a institui reguli de nevorbire în *adunare* (sublinierea îmi aparține), chiar și în pauze, deși venită din motive corecte în sine, convine pornirii firești spre izolare și dă un argument bun egoismului cu care vrem să ne protejăm de suferința celorlalți”.

Din acest paragraf se lasă să se înțeleagă că, pentru o părtășie mai intensă, pentru combaterea egoismului, a izolării, este bine ca, „în *adunare*”, să vorbească persoană cu persoană și astfel să se treacă cu vederea sfințenia locașului de închinare.

Spiritul Profetic scrie: „Când intră în locul de întâlnire, credincioșii trebuie să facă aceasta ținând seama că este sfânt, să meargă liniștiți la locurile lor... Vorbirea obișnuită, șoapta și râsul n-ar trebui să fie permise în Casa de rugăciune, nici înainte, nici după serviciul divin. O evlavie fierbinte, activă, ar trebui să-i caracterizeze pe cei ce vin să se închine... Șoapta, râsul și vorbirea, care ar putea fi nevinovate în locurile obișnuite de afaceri, nu pot fi admise în casa în care Dumnezeu este adorat. Mîntea trebuie să fie pregătită să audă Cuvântul lui Dumnezeu, cu toată greutatea lui, ca acesta să impresioneze inima în mod corespunzător” (*Mărturii*, vol. 5, pag. 523, 524).

Citind cele două paragrafe de mai sus, care este adevărul?

Dionisie Deoanca,
Gloversville, NY, S.U.A.

Autorul răspunde: Fără îndoială că și eu iau în *serios* pasajul pe care-l citați. Propunerea mea nu este să dezvoltăm părtășia prin „vorbire obișnuită, șoapte și râsete”, ci prin manifestarea demnă și înțeleaptă a interesu-

lui iubitor unui față de alții, mai ales față de cei însingurați și descurajați.

Ceea ce mă face să scriu este articolul din *Curier*: „Acei răniți care ne vindecă”. Mi-a plăcut sincer, pentru că m-am regăsit în el. Provin dintr-o familie dezmembrată. Tata a plecat când aveam 9 ani, în 1970. Am fost singurul copil al familiei. Am crescut cu mama. N-a fost ușor și nici plăcut, totuși am crescut. Mama a făcut ceea ce s-a priceput și ceea ce a putut mai bine ca să mă crească. Așa e mama. După armată, m-am căsătorit cu o fată pe care o iubesc din toată inima și acum.

Au trecut ani, ani dureroși, până în vara lui '89, când am început să vin la *adunare* cu tata. Eram la un pas de dezastru. Apoi lucrurile s-au schimbat. *Total*. Eram uimit, umilit, cu totul șocat și plin de bucurie că pot să iau totul de la capăt. Soția, din convingere proprie, m-a urmat la biserică.

Partea cea mai dureroasă nu este cea dinainte de convertire, ci cealaltă, de după. În 1993, am fost învins. Fără nici o explicație, ca un fulger căzut din senin, totul s-a năruit. Am fost exclus din biserică - pe dreptate - pentru adulter.

Depresia ce a urmat a fost proporțională cu bucuria pe care am avut-o când am venit la biserică prima dată. Totuși, soția m-a iubit și m-a iertat. Pentru mine, însă, a rămas o durere ca a lui David...

Vorbeam despre articol. „Acei răniți...” Am regăsit în el experiența mea. Acum, poate cu mult mai mult decât înainte, știu că Isus mă iubește! Este încumetare? Nu cred. Cred, mai degrabă, că este răspunsul la iubirea Lui pentru mine. El m-a susținut enorm, cu și mai multă iubire.

Pentru protejarea identității persoanelor implicate, numele autorului scrisorii de mai sus a fost omis. - Redacția

Dumnezeu are planul Său

Iosif Suciu

După ce Noe a lucrat timp de 120 de ani la construirea corabiei, care se constituia într-o predică practică, în același timp avertizând cu privire la ceea ce avea să urmeze, în urma minunii intrării animalelor în corabie, a intrat și el, împreună cu cei apropiați ai lui. După ce a făcut întocmai ce spusese Domnul, a urmat așteptarea. Prima zi a trecut repede datorită febrei acomodării cu noile condiții. A doua zi a fost cea a începutului așteptării împlinirii cuvintelor lui Dumnezeu, care a continuat în a treia zi. În a patra au început primele strigăte către Noe, ca să iasă. În a cincea, acestea s-au întetit, pentru ca în a șasea să devină batjocuri, care și-au atins culmea în cea de-a șaptea. Nici o speranță a rezolvării crizei nu se întrevedea pentru Noe, afară doar dacă privea prin credință la ceea ce se întâmpla în jurul lui. „După cele șapte zile, au venit apele potopului pe pământ” (Gen. 7,10). În sfârșit, criza se încheiase după dureroasa așteptare, aparent fără sfârșit. **Dumnezeu avea planul Său.**

Făgăduința lui Dumnezeu cu privire la fiul mult așteptat nu avea nici o perspectivă omenească pentru împlinire. Avram a înțeles să ușureze împlinirea Cuvântului Prietenului său, prin a avea un fiu de la roaba Saraiei, Agar (Gen. 16). Fatală greșală de strategie. Avram nu mai rezistase să aștepte sau nu mai credea în totul pe Cel ce i-a promis urmașul. Chiar înainte cu un an de nașterea acestuia, Avraam mai avea rezerve și îndoieli. Apoi, o dată cu nașterea lui Isaac, criza așteptării se încheiase. Prețul a fost scump, dar **Dumnezeu avea planul Său.**

Unul dintre strănepoții lui Avraam a avut o istorie ciudată. Apărat de părinți și destul de răsfățat, pentru tânărul favorit al familiei lucrurile au început să meargă tot mai rău. O vizită la frații lui, o ocazie folosită de aceștia și priviți-l pe Iosif în casa lui Potifar care, în urma inocenței sale, îl aruncă în temniță. Mai bine de doi ani, un tânăr nevinovat așteaptă ceva. Ce perspective de eliberare avea? Paharnicul l-a uitat, dar **Dumnezeu avea planul Său.**

După o experiență unică în istoria pământului, cel mai blând om din lume stătea nu departe de țara făgăduită și atât de așteptată de el și de toți cei ce-l însoțeau. „Doamne, aștept cu dor împlinirea făgăduinței Tale pentru care am trăit și

Te-am slujit de o viață.” „Jubitul meu, nu tu vei duce poporul acesta în țara făgăduită.” „Doamne, dar Tu ai făgăduit...” „Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta” (Deut. 3,26). Suie-te pe munte, „privește-o doar cu ochii; căci nu vei trece Iordanul acesta” (vers. 27). Și Moise, cu inima îndurerată, a privit țara; dar **Dumnezeu avea planul Său.**

Slujitorul credincios de la curtea lui Nebucadnețar, apoi a lui Darius și a lui Cir persanul, veghea la împlinirea profeției cu privire la eliberarea poporului lui Dumnezeu din robia în care s-a cufundat prin păcat și răzvrătire. Experiențele prin care a trecut i-au dovedit încă o dată că Domnul era cu el. În urma unor vedenii cu privire la ceea ce avea Domnul de gând, Daniel, care abia aștepta eliberarea, a stat, singur, „leșinat și bolnav mai multe zile” (Dan. 8,27). Puterile l-au lăsat, a ajuns desfigurat și fără vlagă (Dan. 10,8). Dureroasă așteptare neîmplinită, dar **Dumnezeu avea planul Său.**

Marele predicator de la Iordan L-a prezentat pe Cel ce ridică păcatele lumii, bucuros că a trăit aceste evenimente. Așteptarea lui plină de încredere a fost puternic zguduită, atunci când, în temniță fiind, trimite o delegație la Isus ca să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” (Mat. 11,3). Câtă amărăciune a așteptării trădează cuvintele lui Ioan Botezătorul, dar **Dumnezeu avea planul Său.**

Pe stânca înălțării stăteau oameni pregătiți pentru cel mai mare eveniment al istoriei pământului: revenirea lui Isus. Toate calculele erau bine întemeiate, corecte, verificate. Au spus tuturor, au făcut tot ce puteau ca să știe cât mai mulți, au jertfit mult, au suferit batjocuri, au mers din loc în loc și au predicat. Acum erau aici, în seara revenirii lui Isus. Toamnă, octombrie 1844. Cântările și rugăciunile lor se auzeau până în vale, jos, răsunând într-un ecou puternic ce amplifică puterea melodiei. Miezul nopții a fost startul pentru rugăciune fierbinte și pentru imnuri cântate cu și mai mare putere. Fiorul așteptării era peste măsură de puternic, luptându-se cu o umbră de îndoială și de întrebare ce se infiltra încet și sigur în fericirii așteptători. Soarele a răsărit din nou, marele predicator Miller a plecat acasă descurajat, dezamăgirea a fost dureroasă, dar **Dumnezeu avea planul Său.**

(Continuare la pagina 8)

„Avem cuvântul proorociei”

Aron Moldovan

După ce menționează neuitata experiență de pe muntele transfigurării, când vocea lui Dumnezeu Tatăl a confirmat poziția de Dumnezeu a lui Isus Hristos, proclamând: „Acesta este Fiul Meu prea iubit...” (2 Pet. 1,17), apostolul Petru declară: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare” (vers. 19).

Profeția - argument în favoarea credinței

Dovada dată de profeție că Biblia este Cuvântul adevărului este mai tare decât experiența oferită prin intermediul simțurilor fizice. Apostolul declară că mărturia depusă de apostolii Mântuitorului privitoare la venirea Sa nu se întemeiază „pe niște basme meșteșugit alcătuite”, ci ei vorbeau „ca unii care am văzut cu ochii noștri venirea Lui” (vers. 16). Totuși, mărturia profețiilor confirmată de istorie este „mai tare” prin raționalitatea ei decât cea oferită de informațiile primite prin simțuri. Oamenii pot tăgădui ușor mărturia subiectivă depusă de cineva, întrucât nu există posibilitatea verificării ei obiective, dar profeția stă ca mărturie verificabilă peste veacuri că există o minte infinită care „descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina” (Dan. 2,22).

În secolul al optulea înainte de întruparea Mântuitorului, profetul Isaia a prevăzut întoarcerea iudeilor din robia babiloniană, de unde aveau să fie deportați, și a nominalizat persoana care avea să decreteze eliberarea lor din captivitate și rezidirea Ierusalimului: „Eu zic despre Cir”, declară profetul Domnului, „el este păstorul Meu și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: ‘Să fie zidit iarăși!’ Și despre templu: ‘Să i se pună temeliiile’” (Is. 44,28).

Viziunea lui Daniel, raportată în capitolul 2 al cărții sale, unde este schițată istoria lumii din timpul acela până la instaurarea Împărăției lui Dumnezeu, viziune primită în secolul al șaselea î.Hr., sfidează necredința îngâmfaților din toate timpurile și procla-

mă suveranitatea lui Dumnezeu asupra lumii și asupra istoriei. Încercarea scepticilor de a combate argumentul, afirmând că „preziceri” de felul acesta au fost făcute după împlinirea evenimentelor anunțate, nu are la bază decât presupuneri gratuite.

Dar profeția nu este un scop în sine și nu urmărește satisfacerea curiozității omenești. Ea are scopul să încurajeze credința celor ce-L caută pe Dumnezeu și să ne pună în legătură cu Mântuitorul, care Și-a asumat rolul „să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2,14). Pentru cei sinceri, profeția este un argument în favoarea credinței. Isus afirma: „Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se vor întâmpla, să credeți” (Ioan 14,29). Deși mărturia profețiilor nu poate produce credință în inima celor hotărâți să rămână în păcat, dovada furnizată de profeție lasă fără scuză pe oricine și justifică hotărârea finală de condamnare a celor care „au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3,19). În mărturia Scripturilor este putere de convingere pentru cei sinceri. „Dacă [oamenii] nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți” (Luca 16,31).

Obiectivul central al profeției - descoperirea unui Mântuitor

Dumnezeu S-a descoperit prin profeți ca unică Ființă eternă și ca singurul Mântuitor. Prin profet, El declară: „Eu, Eu sunt Domnul și afară de Mine nu este nici un Mântuitor” (Isaia 43,11). „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și afară de Mine nu este alt Dumnezeu” (Isaia 44,6).

După ce Dumnezeirea ne-a vorbit „prin prooroci în multe rânduri și în multe chipuri... ne-a vorbit prin Fiul... care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, (El) a făcut curățirea păcatelor și a șezut la

dreapta mării în locurile prea înalte" (Evr. 1,1-3).

„Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor" (Fapte 10,43). „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți" (Fapte 4,12).

Trebuie să păstrăm mereu în centrul atenției noastre pe Isus, Mântuitorul nostru, despre care au vorbit „toți proorocii" și care se află în spațele tuturor profetilor, pe care „Duhul lui Hristos" (1 Pet. 1,11) îi însuflește. Dacă Sfintele Scripturi nu ne-ar descoperi un Mântuitor, ele nu ne-ar folosi prea mult. Dar întrucât ele dau mărturie despre Isus (Ioan 5,39), ținta profetiei este să ne conducă la împăcare cu Dumnezeu și la moștenirea promisă. Apostolul și profetul Ioan declară, spre încheierea evangheliei sale: „Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui" (Ioan 20,31).

Relația noastră de iubire cu Mântuitorul, dorul nostru de a trăi o deplină intimitate cu El, de a-L vedea față în față și de a-I admira ființa plină de farmec constituie motivul cel mai puternic și mai durabil pentru „fericita noastră nădejde", a revenirii în glorie a „Marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos" (Tit 2,13). Fără această relație, curajul nostru scade repede, zelul se micșorează și credința se vestejește. Astfel ne pândeste pericolul de a ne părăsi încrederea care putea fi încununată de „o mare răsplătire" (Evr. 10,35).

Revenirea lui Isus - punctul final al perspectivei profetice

Inima speranței noastre este revenirea lui Isus. Această nădejde a păstrat curajul și răbdarea în suferință și persecuții a tuturor așteptătorilor în decursul veacurilor. Despre vremea „așezării din nou a tuturor lucrurilor... a vorbit Dumnezeu prin gura

tuturor sfinților Săi prooroci din vechime" (Fapte 3,21).

Toate marile lanțuri profetice se încheie cu instaurarea Împărăției lui Dumnezeu la a doua venire. După cele patru imperii universale din Daniel capitolul 2, se descoperă „o împărăție care nu va fi nimicată niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor" (Dan. 2,44).

Această împărăție, reprezentată printr-o piatră care se dezlipește din munte și sfărâmă chipul văzut de Nebucadnețar, dar pe care nimic și nimeni n-o va sfărâma, este împărăția pe care Dumnezeu dorește s-o întemeieze cât mai curând.

Și lanțul profetic din Daniel 7 se încheie cu încurajatoarea declarație: „Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt" (Dan. 7,27). În același fel, în succesiunea „împărățiilor" din capitolul 8 al cărții lui Daniel se amintește că și ultimul care „se va ridica împotriva Domnului Domnilor... va fi zdrobit" (vers. 25). Același final îl are și lanțul profetic din Daniel 11 (vers. 45).

Aceeași caracteristică o găsim și în Apocalipsa, ultima carte a Bibliei: cele șapte biserici, cele șapte peceti, cele șapte trâmbițe și cele șapte plăgi au ca eveniment culminant revenirea și restaurarea Împărăției lui Dumnezeu.

Aici merită să facem o remarcă: aproape în cazul tuturor lanțurilor profetice care reprezintă succesiuni de imperii, perioade ale bisericii și evenimente majore, ne aflăm la ultima verigă. La ce ne putem aștepta? Fără îndoială, ne aflăm pe pragul ultimelor evenimente înainte de revenirea lui Isus. Mântuitorul a spus că venirea Lui va fi surprinzătoare: „ca un hoț", „în ceasul în care nu vă gândiți", la fel ca în cazul potopului și în cel al distrugerii Sodomei, când oamenii „n-au știut nimic". Zgu-

duitoarele evenimente legate de revenire vor fi la fel de inevitabile „ca durerile nașterii peste femeia însărcinată" (1 Tes. 5,3).

Biserica - partenera lui Dumnezeu în chemarea oamenilor la pocăință

Dumnezeu este suveran. El face tot ce vrea și nimeni nu-L poate trage la răspundere. Dar El „vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului" (1 Tim. 2,4).

Dumnezeu a rânduit ca oamenii pe care El i-a mântuit să fie lumina pentru cei nemântuiți și să ducă lumina cunoașterii lui Isus până la marginile pământului (Isaia 49,6); să vestească „puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întineric la lumina Sa minunată" (1 Pet. 2,9), pentru ca „Evanghelia aceasta a Împărăției" să fie „propovăduită în toată lumea... atunci va veni sfârșitul" (Mat. 24,14).

Unul dintre scopurile profetiei este să le ofere oamenilor întorși la Dumnezeu posibilitatea conlucrării cu El în opera de salvare și de avertizare a omenirii. Întrucât Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a hotărât să Și-i asocieze pe oameni ca parteneri în lucrarea de mântuire, și deoarece omul este un factor instabil, într-un anumit sens, încheierea vestirii Evangheliei depinde și de biserică.

Astfel, deși nu putem influența acțiunile Providenței, putem alege să cooperăm sau nu cu Dumnezeu. În acest fel, noi putem influența momentul deznodământului final.

Pericole care pândesc adventismul

a) *Pericolul uitării.* Afându-se la hotarele Canaanului, Moise a avertizat pe poporul Israel: „Când vei mânca și te vei satura, când vei zidi și vei locui în case frumoase, când vei vedea înmulțindu-se cirezile de boi și turmele de oi, mărîn-

du-ți-se argintul și aurul și crescându-ți tot ce ai, ia seama să nu ți se umfle inima de mândrie și să uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Deut. 8,12-14).

Din nefericire, Israel, în repetate rânduri, n-a luat seama la avertismentele profeților și „au dat uitării lucrările Lui, minunile Lui, pe care li le arătase” (Ps. 78,11).

Nu cumva unii dintre noi am uitat binefacerile Domnului față de această biserică? Ne dăm noi seama că, „dacă n-ar fi fost Domnul de partea noastră”, n-am mai exista ca popor?

Suntem conștienți că doar prin intervențiile Spiritului lui Dumnezeu, prin „darul proorociei”, am scăpat de capcanele pe care diavolul ni le-a întins pe cărarea parcursă? Ne aducem aminte de nopțile nedormite, de rugăciunile și de lacrimile vărsate ale pionierilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pentru a descoperi adevărul pe care mulți dintre noi îl prețuim atât de puțin?

Am uitat oare greutățile materiale prin care au trecut înaintașii noștri cu paltoane cârpite și cu încălțăminte scâlciată, umblând din loc în loc pentru a vesti adevărul pe care îl prețuiau mai mult decât viața?

b) Pericolul de a înlocui spiri-

tualitatea cu realizările. Am putea spune că suntem o biserică onorabilă și prosperă. Suntem prezenți în aproape toate țările lumii. Avem multe universități, zeci de colegii, sute de licee și mii de alte școli di-

Avem nevoie de evlavie primilor creștini, de încrederea și dragostea lor, de zelul și pasiunea cu care ei au slujit lui Isus, de umilința și răbdarea lor, de spiritul de sacrificiu și lepădarea lor de sine, de bucuria cu care așteptau pe scumpul lor Mântuitor să vină în timp ce mărturiseau pe Isus cu o naturalețe impresionantă.

ferite. Pastorii și medicii noștri se numără cu zecile de mii. Lucrarea medicală și evanghelizarea progresază. Teologii noștri sunt tot mai bine instruiți și numărul instituțiilor noastre este impresionant. Spe-

cialiștii noștri sunt apreciați și tot mai mulți le cer părerea. Numărul membrilor botezați depășește zece milioane și pe ansamblu crește în mod constant.

Dar toate cele de mai sus nu constituie esența vieții creștine. Ceea ce ne trebuie este evlavie primilor creștini, încrederea și dragostea lor, zelul și pasiunea cu care ei au slujit lui Isus, umilința și răbdarea lor, spiritul lor de sacrificiu și lepădarea de sine, bucuria cu care așteptau pe scumpul lor Mântuitor să vină în timp ce mărturiseau pe Isus cu o naturalețe impresionantă. De aceste calități ducem lipsă în mare măsură. Și n-ar trebui. „Acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut” (Rom. 13,11.12).

Să ne ridicăm capetele. Mântuirea noastră se apropie. Veniți să trecem Iordanul! Haideți să cucerim țara! Să nu ne oprim în locuri comode! Să nu ne mulțumim cu rezultate slabe. Iordanul și uriașii nu trebuie să ne sperie. „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbăvi” (2 Cron. 20,20)

Aron Moldovan este secretarul Uniunii.

EDITORIAL SPECIAL / urmare din pagina 5

În pragul mileniului trei, la 155 de ani de la această dezamăgire, ca și când n-ar fi învățat nimic din istorie, un popor așteaptă. Nu se întrezăresc mari șanse de împlinire, dar el așteaptă. Cunoaște istoria celor care au murit în gura fiarelor sălbatice, alungați, în temnițe, arși pe rug, chinuți sau împușcați. Și totuși așteaptă. Sunt acolo și copiii lor, care trebuie să treacă primele crize ale așteptării. Și ei așteaptă. Oare Dumnezeu va interveni sau îi lasă să bea paharul frustrărilor față de colegii lor? Dar ei așteaptă, pentru că știu ceva. Colegii lor de școală din Babilon au răspuns simplu: „Dumnezeul nostru... poate... Și, chiar dacă...” nu va interveni acum, să fie

clar, împărate, care este poziția noastră. Și **Dumnezeu avea planul Său.**

Așteptarea are farmecul ei, dar, mai ales, criza, durerea și amărăciunea ei mai ales în fața necunoscutului. Dacă, în cazul așteptătorilor din secolul trecut, așteptarea a fost dulce și împlinirea amără, priviți mai spre sfârșitul Scripturii și vedeți cum se vor schimba lucrurile: după o așteptare amară, împlinirea definitivă a făgăduinței cerești. Dumnezeu a lăsat descurajarea temniței lui Iosif, robia lui Daniel și a colegilor săi, precum și descurajarea lui Ioan Botezătorul sau experiențele lui Moise, ca să vedem că **Dumnezeu avea planul Său** cu fiecare. Nimic nu este la voia întâmplării. „Nu se vând oare două vrăbii la un ban?... Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt

numărați” (Mat. 10,29.30).

Tu, copil, tânăr, tânără, femeie sau bărbat, care stai și privești dincolo, peste gardul de sfârșit al mileniului doi, și aștepti, îngrijorat, un semn, o împlinire, un răspuns, o intervenție pentru tine sau pentru cel care-ți este drag de lângă tine, nu uita că **Dumnezeu, care știe totul, are planul Său...** În cea mai întunecată criză și durere a așteptării deznodământului, a rezolvării problemei sau a situației fără ieșire, adu-ți aminte că **Dumnezeu mai are planul Său cu tine** și acesta este cel mai important lucru și destul pentru fericirea veșnică a ta și a celor dragi ai tăi... **Ai încredere, Dumnezeu are planul Său...**

Iosif Suciu este președintele Conferinței Transilvania de Nord.

Ca să nu uităm

*Cele mai mari primejdii
care ne confruntă, ca adventiști*

Roy Adams

„Când vei mânca și te vei sătura, când vei zidi și vei locui în case frumoase, când vei vedea înmulțindu-ți-se cirezile de boi și turmele de oi, mărindu-ți-se argintul și aurul și crescându-ți tot ce ai, ia seama să nu ți se umfle inima de mândrie și să nu uiți pe Domnul, Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Deut. 8,12-14).

Eu locuiesc în umbra capitalei Statelor Unite, Washington, o metropolă plină de statui și de monumente. În timpul unei vizite la Centrul Kennedy, de unde se vede istoricul râu Potomac, mintea mi-a fost inundată de gânduri despre istorie și moștenire. Plimbându-mă pe balconul de sus al clădirii, puteam să văd, în depărtare, statuia lui Washington, ridicată în memoria primului președinte american, scăldată în strălucirea soarelui care apunea. Puteam să văd monumentul lui Lincoln, pe cel al lui Jefferson și cimitirul Național Arlington.

Fiecare oraș din lume are statuile și monumentele lui. Londra are Trafalgar Square, Manila are Jose Rizal, Parisul, Arcul de Triumf, iar Roma, Colosseum-ul – acest martor puternic al tăriei de caracter și al martirizării creștinilor.

Pe măsură ce contemplăm aceste mărturii patetice despre trecut, ele ne vorbesc. *Să nu uitați niciodată, ne spun ele, ce s-a întâmplat aici, marele eveniment care s-a desfășurat în locul acesta. Aduceți-vă aminte de eforturile celor dinaintea voastră – de lacrimile, de greutățile, de transpirația, de nefericirea, de agonia, de sacrificiul, de strălucirea, de slava, de viziunea lor. Aduceți-vă aminte cum ne-a condus mâna lui Dumnezeu. Aduceți-vă aminte cum faptele eroice și privațiunile pionierilor ne-au îmbogățit viața. Nu uitați aceste lucruri.*

Aceasta era marea povară pe care o simțea Moise, în timp ce se pregătea să dezbrace mantia de conducător. „Vezi să nu uiți pe Domnul, Dumnezeuul tău”, să nu uiți faptele Lui puternice în favoarea ta, să nu uiți ce înseamnă să fii poporul lui Dumnezeu (Deut. 8,11).

Pentru că istoria a arătat, de repetate ori, că o mișcare, pe măsură ce se maturizează, pe măsură ce devine respectabilă și obține statut juridic, pe măsură ce intră în a treia și în a patra generație, are tendința să uite motivul existenței sale, să-și piardă sufletul.

Astăzi ne confruntăm cu primejdia de a uita trei lucruri fundamentale: *cine suntem, de ce existăm și unde ne aflăm.*

1. Cine suntem?

Cu câțva timp în urmă, am citit o descriere tristă despre un pastor în vârstă, din Washington. În zilele sale de glorie, în tot orașul se vorbea despre el, era respectat de toți. Acum îmbătrânise și suferea de boala Alzheimer. Iată un fragment din această istorie, în care Georgia, fiica lui, vorbește despre confuzia în care el trăia din cauza uitării:

„Într-o noapte, s-a sculat și și-a împachetat lucrurile într-o sacsoșă, pentru o călătorie pe care o făcuse cu ani de zile înainte. Nu se putea duce singur nici până la baie. Trebuia să i se aducă aminte și să mănânce. Trebuia să-i spun: ‘Tată, poftim cămașa; îmbracă-te cu asta’. Seară după seară, el întreba: ‘Unde sunt?’ Georgia răspundea: ‘Tată, ești cu mine’. Iar el întreba: ‘Dar tu cine ești?’”

Când Georgia s-a întors dintr-o scurtă călătorie, el i-a spus că bărbatul și fetele din casă s-au purtat foarte frumos cu el.

Toți pot să vadă problemele actuale din lume, fără nici o soluție posibilă: foame, violență care crește mereu, distrugerea mediului nostru și o criză economică globală care se agravează în fiecare zi. Toate acestea îmi spun că Domnul Isus va reveni foarte curând.

Marcia Oliveira de Paula,
Brazil College, Sao Paulo, Brazilia

„- Tată, bărbatul acela este soțul meu.

- Soțul tău?

- Tată, acela este Carl și aceia sunt copiii mei.

- Fetele acelea două? Ei, sigur, s-au purtat frumos cu mine.”¹

Acesta este unul dintre cele mai cumplite coșmaruri care coboară peste generația noastră. Și el trebuie să ne aducă aminte de importanța fundamentală a memoriei în experiența umană. „Cine suntem se întrețese inextricabil cu ceea ce ținem minte. Dacă ne pierdem memoria, ne pierdem [miezul] identității.”² Dacă va veni vreodată timpul în care noi, ca biserică, vom uita cine suntem, atunci boala spirituală Alzheimer ne-a învins.

Există tendința ca oameni, grupuri, instituții să cadă sub această boală până la a treia sau a patra generație. „Ei ajung să piardă zelul, ardoarea, entuziasmul, energia, preocuparea, viziunea părinților fondatori” și, cu o dare din umeri, încep să întrebe dacă „nu cumva s-au lăsat amăgiți ca să urmeze o iluzie.”³

Este un proces treptat, „determinat în mare măsură de absorbția socială și intelectuală în societatea mai largă. Suntem învinși de dispoziția și de spiritul unei civilizații nereligioase, păgâne. Ea ne zdrobește dinții, ne domesticește, ne aduce în confuzie din punct de vedere emoțional și spiritual” – ajungem, în mod virtual, oameni lipsiți de forță și de inițiativă, neștiind cine suntem cu adevărat, nici ce tre-

buie să *facem* sau să *fim*. „Și pierdem sentimentul că avem de spus ceva vital și urgent cu privire la această civilizație.”⁴

În textul citat la început, Dumnezeu vorbește unui popor de foști sclavi needucați, aflat la hotarul Țării Făgăduinței și aproape de bogăție. Iar avertizarea pe care le-o dă este într-un totuș potrivit și pentru noi astăzi.

Adventismul de ziua a șaptea poate să ne ia din mizeria socială și economică și să ne ajute să trăim pentru prima dată nu doar experiența mântuirii în Isus Hristos, ci și pe cea a unei vieți noi, de succes intelectual și economic – ceea ce numim, uneori, „mobilitate ascendentă”. Dar, prea adesea, tragedia este că, după ce am realizat, întorcem spatele bisericii, ne pierdem identitatea și uităm pe Dumnezeu care ne-a scos, ca să spunem așa, din noroi.

Îi comparăm pe cei umili din biserică cu iluștrii luminați din lume și, în complexul nostru de inferioritate, tragem concluzia că acest popor este prea mic pentru noi, că standardele lui sunt prea joase pentru noi, că teologia lui este prea îngustă pentru noi.

Întrebați-l pe D. M. Canright și el vă va spune. Este o criză care ne confruntă astăzi ca biserică.

2. De ce existăm?

Cu alte cuvinte, de ce existăm ca popor distinct, mai ales în această eră ecumenică, în care multe grupări creștine fac eforturi să se

strângă laolaltă în așa fel încât să prezinte un front unit?

Am avut multe ocazii să meditez la gândul acesta, în timp ce mă aflam la Consiliul Mondial al Bisericii (CMB), la Canberra, Australia, în februarie 1991. Zi după zi, stând la balconul sălii, ca reporter, priveam cum delegați din multe țări și dintr-o mulțime de biserici diferite își ocupau locul pentru sesiune. Am vorbit cu mulți dintre ei și mi-am dat seama de puterea și sinceritatea angajamentului și spiritualității lor. Era normal ca, în mintea mea, să se ridice întrebarea: Care este locul Bisericii Adventiste în toate acestea?

Câteva luni mai târziu, stăteam în biroul primarului orașului Chojnice (pronunțat *hoi-ni-te*), în Polonia. Un conducător al bisericii locale și eu am mers acolo să-i facem o vizită de politete primarului și să-l anunțăm despre planurile noastre de a ține întâlniri în localitatea lui.

În câteva secunde după ce ne-am așezat, acest domn m-a privit în față și, prin traducătorul meu, mi-a pus această întrebare sinceră: „Din moment ce 95 % dintre polonezi sunt deja creștini, de ce ați venit? Ce aveți să oferiți poporului meu?”

Întrebarea aceasta atinge miezul lucrurilor, nu? *De ce suntem?* De ce existăm ca o entitate separată? Având în vedere mulțimea organizațiilor religioase din lume, de ce să mai fie una? Ce avem să le oferim oamenilor, ceva care să aducă o schimbare?

Fără să negăm integritatea creștină a cuiva, avem nevoie să înțelegem că biserica aceasta căreia îi aparținem a fost ridicată de Dumnezeu în mod special, în conformitate cu profeția, ca „să zidim iarăși pe dărâmurile de mai înainte”, să „ridicăm din nou temeliiile străbune”, să fim „Dregător de spărturi”, „Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit” (Is. 58,12).

Cred că există multe lucruri pe care le putem învăța de la alte gru-

pări religioase – din spiritualitatea lor adâncă și din conștiința lor socială. Dar eu văd în Consiliul Mondial, de exemplu, o mișcare al cărei obiectiv *se limitează doar la aceaștă lume*, o mișcare care parcă a pierdut viziunea (dacă a avut-o vreodată) unui viitor care trece dincolo de timp și de spațiu. Nu de pregătirea pentru venirea Domnului este preocupat Consiliul Mondial al Bisericii. Pe nimeni nu am auzit vorbind despre așa ceva acolo. Tot ce s-a spus acolo era despre aici și acum.

Deci, această subliniere este lucrarea specială încredințată nouă, ca popor, în contextul marii lupte și al slujirii Domnului Hristos în sanctuarul din cer. *Acesta este motivul pentru care existăm*. Nimeni altcineva nu face lucrarea aceasta. Dumnezeu vrea ca ea să fie făcută. Și, prin harul lui Dumnezeu, noi existăm ca să o facem.

3. Unde ne aflăm?

Când Moise le spunea israeliților cuvintele din textul nostru, ei stăteau la hotarul Țării Făgăduinței. Unde ne aflăm noi astăzi?

Uneori încerc să gândesc cum ar fi fost dacă aș fi făcut parte dintre

milleriți, acum 155 de ani. Pe 1 octombrie 1844, ei puteau spune: „Mai sunt doar trei săptămâni și Isus va fi aici!” Pe 8 octombrie – încă două săptămâni! Pe 15 octombrie – o săptămână! Pe 19 octombrie – încă trei zile! Pe 21 octombrie – mâine! Pe 22 octombrie – astăzi!

Vă puteți imagina entuziasmul lor, cum era să crezi că Domnul Isus revine *astăzi*? Nu-mi pot imagina ce aș face eu! Aș sta pe genunchi toată ziua? Aș mânca? Aș citi Biblia? Aș merge la biserică? M-aș alătura unei grupe de rugăciune? Ce le-aș spune vecinilor mei? Trebuie să fi fost o experiență cât se poate de derutantă. Isus revine *astăzi*!

Va veni timpul, într-o zi, când vom cunoaște chiar ziua și ceasul revenirii Domnului Hristos,⁵ dar nimeni dintre noi nu are, acum, aceaștă informație. Și totuși, întrebarea este relevantă: Unde suntem noi?

Cred, mai ales când îmi aduc aminte de capcanele teologice din trecut, că ar trebui să căutăm, cu tot mai multă atenție, să ne ancorăm în Scriptură. Să stăm departe de ceea ce este senzațional.

Iată cum abordez eu acest subiect. Pentru mine este clar faptul că marile evenimente profetice ale Bibliei sunt acum în trecut – am putea spune chiar în trecutul *îndepărtat*: marele cutremur de pământ de la Lisabona, de la 1 noiembrie 1755, ziua întunecată și luna înroșită din 19 mai 1780, marea ploaie meteoritică din 13 noiembrie 1833 și o mulțime de alte profeții legate de timp, care au fost date în Scriptură. Pentru mine, solia clară a tuturor acestora este că suntem la o oră târzie.

Dar, în loc să consider că fiecare eveniment banal care poate să atragă atenția este un semn al revenirii Domnului Hristos, eu încerc să înțeleg imaginea de ansamblu – ceva în sensul titlului celebrei lucrări a lui Edward Gibbon, *Decline and Fall of the Roman Empire* (Declinul și căderea Imperiului Roman). Cu alte cuvinte, preocuparea mea este să urmăresc dezvoltarea acelei mase critice a răului și a sfidării din partea oamenilor, care a declanșat judecățile lui Dumnezeu în trecut.

De exemplu, înainte de căderea Sodomei, se pare că această cetate

făcuse o săritură fatală în răul cel mai flagrant, așa cum se vede în purtarea bărbaților care au înconjurat casa lui Lot în acea noapte fatală. „Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit”, i-a spus Dumnezeu lui Avraam, „și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu” (Gen. 18,20). „Ele s-au semețit și au făcut urăciuni blestemate înaintea Mea”, i-a spus Domnul lui Ezechiel; „de aceea le-am și nimicit, când am văzut lucrul acesta” (Ezech. 16,50).

Astăzi vedem aceeași nerușinare profanatoare etalându-se pe străzile noastre, cu sprijinul și aprobarea deschisă sau tacită ale conducătorilor locali, ale guvernelor și ale presei.

Știm, din istorie, că o civilizație se apropie de sfârșitul ei atunci când ea începe să-și agite pumnul în fața lui Dumnezeu în sfidare arogantă. Dacă nu am ajuns încă în această situație, ne apropiem repede de ea.

Condiții asemănătoare au precedat și distrugerea civilizației antediluviene. Pe de-o parte, așa cum spune cartea Genesea, „pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie” (Gen. 6,11).

Nu este aceasta situația în care ne aflăm astăzi? Să ne gândim la Cambogia. La Vietnam. La Sarajevo. La Ruanda. La Irlanda de Nord. La Oklahoma. La Sudan. La Algeria. L-am auzit odată pe un vechi comentator de știri de la Washington spunând că, atunci când era copil,

el și alții mergeau pe terenurile Casei Albe, intrau în clădire și se plimbau pe unde le plăcea. Astăzi este interzis și să treci cu mașina prin fața clădirii. Evident că a avut loc o schimbare dramatică.

**Stăm chiar la hotarul
Împărăției cerurilor.
În curând cerurile se
vor rupe în două și Îl
vom vedea pe Cel pe
care Îl așteptăm de
atâta timp!**

În Statele Unite, conducerea școlilor a încetat de mult să se mai îngrijoreze pentru că băieții le trag pe fete de cozi sau pentru că studenții dau drumul unui șarpe de grădină în clasă. Ei se îngrijorează acum de studenții care folosesc droguri și arme ucigătoare. În prezent, ne confruntă spectrul copiilor aflați încă la vârsta de 12, de 10 și chiar de 9 ani, care sunt deja criminali înrâiți. În fiecare zi, la televizor și în sălile de cinematograf, Hollywood-ul continuă să ofere o neîncetată dietă de violență absurdă, gratuită. Creștem o generație de sălbatici supertehnicizați, fără moralitate, fără valori sau conștiință.

Viața merge înainte. Și, în-

tr-un sens, totul pare atât de normal. Este o normalitate pe care niciodată n-am putut să o înțeleg. Și observ că, atunci când S-a referit la Sodoma și Gomora, Domnul Isus a lăsat deoparte imoralitatea și violența și S-a concentrat în schimb asupra normalității.

„În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop”, a spus El, „când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului” (Mat. 24, 38.39). Și înainte de căderea Sodomei, „oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau”, până „când... a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți” (Luca 17, 28.29). Așa va fi din nou, a spus Domnul Isus.

Să ne aducem aminte, deci, unde suntem. Stăm chiar la hotarul Împărăției cerurilor. În curând cerurile se vor rupe în două și Îl vom vedea pe Cel pe care Îl așteptăm de atâta timp!

¹ *Washington Post Magazine*, 21 aug.

1994, pag. 15.

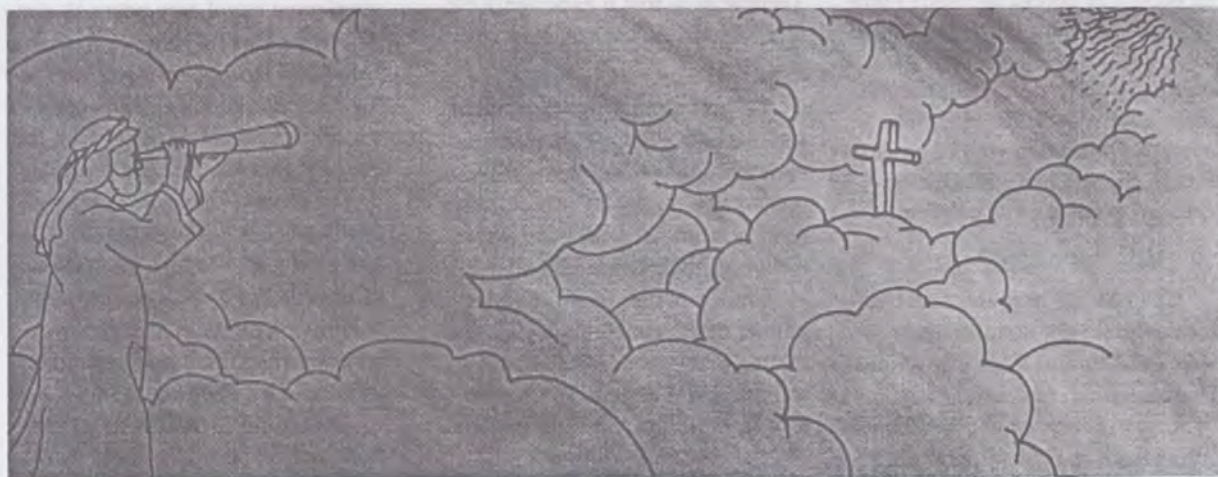
² Roy Adams, „Spiritual Alzheimer's”, *Adventist Review*, 1 oct. 1992, pag. 4. (În această secțiune, citez pe larg din acel editorial.)

³ *Ibid.*

⁴ *Ibid.*

⁵ E. G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 1996, pag. 658.

Roy Adams este redactor asociat la *Adventist Review*.

Amăgirea finală

O trinitate a răului, contrafăcută, se pregătește acum pentru război.

Jon Paulien

Ce are Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea de oferit lumii? Suntem noi mai buni decât alți oameni? Ne asemănăm noi cu Domnul Hristos mai mult decât creștinii obișnuiți? Oferim noi o imagine a Evangheliei mai clară decât cea pe care o oferă alte biserici? Suntem noi mai sănătoși din punct de vedere psihic? Se fac multe cercetări în această privință și rezultatele nu sunt măgulitoare. Deci nu în aceasta constă deosebirea.

Deosebirea categorică dintre adventiști și toate celelalte biserici mi se pare că este faptul că noi suntem un „popor al profeției”. Dumnezeu ne-a chemat ca popor să îndeplinim un rol unic în evenimentele finale ale istoriei pământului. La fel ca în cazul israeliților din vechime, n-am fost chemați la acest rol pentru că suntem mai buni, mai frumoși sau mai deștepti decât alți oameni. Am ajuns să înțelegem acest rol pentru că el a fost evidențiat cu siguranță profetică. Dumnezeu are mulți oameni credincioși în alte biserici, dar nici unei alte biserici nu i s-a dat o imagine atât de clară a realității din timpul sfârșitului.

Trinitatea demonică

De ce este important rolul Bisericii Adventiste în planul lui Dumnezeu? Răspunsul la această întrebare trebuie să-l căutăm în cartea Apocalipsa.

Aș vrea să încep cu Apocalipsa 12,17, un rezumat concis al întregului scenariu al timpului sfârșitului: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”. Vedem aici că există două părți în conflictul final: balaurul, pe de-o parte, și rămășița, de cealaltă parte.

Dar se întâmplă aici ceva ciudat. Textul ne spune că balaurul „s-a dus” („a mers departe”, după trad.

engleză *Amplified*) să facă război. Este bizar lucrul acesta. Dacă aș vrea să fac război cu cineva, aș merge la acea persoană și aș lovi-o drept în față. Dar balaurul nu a făcut așa. În schimb, el „a mers departe” să facă război. De ce? Pentru că balaurul era mâniat (vers. 12) și dezamăgit din cauza eșecurilor lui repetate. El nu a fost destul de puternic să rămână în cer (vers. 8) și nu a reușit să distrugă nici pe Pruncul de parte bărbătească (vers. 3-5), nici pe femeie, cea care L-a născut (vers. 16). Tot ce i-a mai rămas acum este să facă război cu rămășița seminței/descendenților ei (vers. 17).

Dar balaurul merge departe, în loc să înfrunte situația. Din cauza eșecurilor lui repetate, el își dă seama că nu are putere să zădărnicească planurile lui Dumnezeu, așa că se hotărăște să intre în conflictul final însoțit de aliați: *o fiară care se ridică din mare și o fiară care se ridică din pământ. Astfel că rămășița se confruntă acum cu trei adversari: balaurul, fiara din mare și fiara de pe pământ.*

În cartea Apocalipsa, deseori se vorbește despre Dumnezeu ca despre trei Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Apoc. 1). Astfel, se pare că balaurul, fiara din mare și fiara de pe pământ (Apoc. 13) reprezintă o contrafacere a Sfintei Treimi. Ele se înfățișează ca o alternativă divină față de adevărata Dumnezeu.

Contrafacere

Paralela devine și mai interesantă atunci când examinăm trăsăturile fiarei care se ridică din mare (Apoc. 13,1-10), descrise ca o imitație caricaturală a Domnului Isus Hristos.

Vedem aceasta în versetele 1 și 2: „Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești și pe capete avea nume de hulă.

Nu-mi este frică de a doua venire -- mă tem de persecuția care va veni înaintea ei. Pentru că sunt binecuvântată -- sau, din contră, blestemată -- cu o imaginație vie, mi-am format în minte, adesea, imagini îngrozitoare despre torturile la care va fi supus poporul lui Dumnezeu. Dar cerul valorează mai mult decât orice suferință care poate fi adusă de oameni.

Kimberly Adams, Upper Marlboro, Maryland

Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu".

De fapt, aceasta este o dublă imitație. Mai întâi, dacă ați vedea un animal cu șapte capete și zece coarne, ați fi convinși că vi s-a întâmplat ceva rău, care vă împiedică să gândiți clar. Nu există un astfel de animal. Dar dacă ați vedea două animale cu șapte capete și zece coarne, ați suspecta că e vorba de o specie -- două animale de un fel. Este bizar aspectul balaurului, dar fiara din mare arată exact la fel ca el, având șapte capete și zece coarne. În Evanghelia după Ioan, Domnul Isus a spus: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14,9). Deci și la acest nivel fiara din mare este o imitație sau o contrafacere a lui Isus Hristos.

Să analizăm următoarele pasaje:

1. Apocalipsa 13,2: „Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare”. Acest text ne spune că fiara din mare își primește autoritatea de la balaur. În Matei 28,18, Domnul Isus a spus: „Toată puterea [autoritatea -- după trad. engl. NIV] Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. Deci, încă o dată, fiara din mare se raportează la balaur în același fel în care Domnul Isus Se raportează față de Tatăl Său.

2. Apocalipsa 13,3: „Unul dintre capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vinde-

cată. Și tot pământul se mira după fiară”. Ce este o rană de moarte? O rană de moarte este o rană care te omoară, corect? Iar dacă ești mort și are loc o vindecare, cum o numim? Înviere. Astfel, această fiară din mare falsifică moartea și învierea Domnului Isus.

Ar fi posibil ca acest program de contrafacere să încerce să imite chiar și lucrarea Domnului Isus? Lucrarea lui Isus a durat *trei ani și jumătate*. Dar și fiara din mare are o lucrare. Observați versetul 5: „I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni”. Această perioadă înseamnă *trei ani și jumătate*. Astfel, fiara din mare falsifică nu doar poziția Domnului Isus în cadrul Dumnezeirii, ci și viața, moartea și învierea Lui.

Există, deci, multe animale în descrierea cărții Apocalipsa; dar, în realitate, ea nu este deloc o carte despre animale. Din contră, soția sa este că va exista o contrafacere a lui Isus Hristos în ultimele zile ale istoriei pământului. Vor exista puteri (și poate chiar o persoană -- vezi 2 Tes. 2,8,9) ale căror cuvinte, înfățișare și acțiuni vor fi ca ale Domnului Isus Hristos.

Dacă balaurul este o contrafacere a lui Dumnezeu Tatăl, iar fiara din mare, o contrafacere a lui Dumnezeu Fiul, atunci s-ar părea că fiara de pe pământ este o contrafacere a Duhului Sfânt. Așa și este. Observați Apocalipsa 13,11: „Apoi am văzut ridicându-se din

pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur”.

În versiunea engleză King James, cuvântul „lamb” („miel”) apare de 29 de ori în cartea Apocalipsa, iar în 28 dintre acestea se face referință la Domnul Isus. A 29-a referință este aici, în Apocalipsa 13,11. Și această fiară seamănă cu Domnul Hristos. Dar vă aduceți aminte cum este numit Duhul Sfânt în Evanghelia după Ioan? Mângâietor? Da, dar aceasta nu este totul. În Ioan 14,16, Duhul Sfânt este numit „un alt Mângâietor”. Cine este *Mângâietorul*? Este Isus.

Să privim ce s-a întâmplat în camera de sus, chiar înainte de răstignirea Domnului Isus. Ucenicii erau foarte deprimați. Ei auziseră că Isus va pleca. Dar Domnul le-a spus: „Nu vă îngrijorați; vă voi trimite un alt Mângâietor. Pe cineva care vă va mângâia așa cum o fac Eu”. Lucrarea Duhului Sfânt trebuia să ia locul lucrării Domnului Isus în viața ucenicilor. Duhul Sfânt acționează după modelul lucrării Domnului Isus și o aduce la îndeplinire pentru El. Duhul Sfânt este „asemenea Mielului”. Tot la fel, fiara de pe pământ, din Apocalipsa 13, este asemenea celei din mare.

3. Apocalipsa 13,12: „Ea lucra cu toată puterea fiarei din tîi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei din tîi, a cărei rană de moarte fusese vindecată”. Preocuparea fiarei de pe pământ nu este să se înalțe pe sine, ci să promoveze puterea și interesele fiarei din mare. Duhul Sfânt nu vorbește despre Sine, ci mai degrabă despre Domnul Hristos (Ioan 16,13). De aceea, este clar că balaurul, fiara din mare și fiara de pe pământ sunt descrise împreună ca o imitație sau contrafacere deliberată a adevăratei Dumnezeiri.

4. Apocalipsa 13,13: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe

pământ, în fața oamenilor”. Duhul Sfânt a fost cel care a adus foc din cer pe pământ ca să-i ungă pe primii ucenici, la Cincizecime (Fapte 2). Avem, aici, nu doar o contrafacere a Duhului Sfânt, ci și a Zilei Cincizecimii.

De ce se coboară focul aici? Versetul 14 spune: „Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie și [totuși] trăia”.

Textele acestea arată că va exista o mare amăgire finală, mondială, în care o falsă trinitate va sta în locul lui Dumnezeu. Scopul contrafacerii este să înșele lumea. Falsa Cincizecime îi aduce pe oameni în confuzie cu privire la adevăratul Dumnezeu și la scopurile Sale pentru ultimele zile ale istoriei pământului.

Diavolul are două metode principale de a se purta cu oamenii: pe de-o parte, el falsifică lucrarea lui Dumnezeu, ca să înșele și să convingă; iar pe de altă parte, el folosește forța, încercând să convingă prin intimidare și prin persecuție.

În cursul istoriei, forța și-a avut limitele ei, iar persecuția a dat, deseori, rezultate opuse celor scontate. Când credința cuiva ajunge sub amenințare, de multe ori ea devine mai puternică. În fața opoziției violente, rugăciunile ajung pline de importanță și de ardoare.

În ultimele zile ale istoriei pământului, Satana va prezenta amăgiri rafinate aproape până la perfecțiune, așa încât oamenii nu vor putea spune care parte are dreptate – dacă au de-a face cu Domnul Hristos sau cu Satana. În ultimele zile, lucrurile nu vor fi așa cum vor părea că sunt.

Spirite necurate – asemenea broaștelor

Mai există, în Apocalipsa, un pasaj care vorbește despre această

amăgire din timpul sfârșitului. Este Apocalipsa 16,13-16, cunoscutul pasaj despre lupta de la Armaghedon. „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura *proorocului mincinos* trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște” (vers. 13).

Cine sunt balaurul, fiara și proorocul mincinos? Sunt aceeași trinitate falsificată pe care am descoperit-o în Apocalipsa 13. „Fiara” se referă la fiara care se ridică din mare, iar „proorocul mincinos” se referă la fiara care se ridică din pământ (vezi și Apoc. 19,20). Din gura fiecăruia dintre aceste trei personaje iese un spirit rău, care seamănă cu o broască.

De ce tocmai broaște, din tot ce există?

Contextul capitolului 16 din Apocalipsa are la bază plăgile împotriiva Egiptului antic, chiar înainte de Exod. Una dintre aceste plăgi a constat într-un exces de broaște. Dar, dintre toate plăgile care au căzut asupra Egiptului, de ce să fie menționate broaștele în acest loc?

Când Moise a intrat prima dată la Faraon, autoritatea sa, dată de Dumnezeu, a fost demonstrată atunci când fratele său, Aaron, și-a aruncat jos toiagul și acesta a devenit un șarpe (Exod. 7,8-10). Dar vrăjitorii lui Faraon nu s-au îngrijorat. Ei și-au aruncat jos toiegele, care, de asemenea, au devenit șerpi (vers. 11, 12).

Apoi Moise și Aaron au ieșit și au transformat apele Nilului în sânge (vers. 14-21). Din nou, magicienii lui Faraon au fost în stare să falsifice minunea făcută de Moise și de Aaron (vers. 22, 23).

După aceea, Moise și Aron au lovit Egiptul cu plaga broaștelor (Exod. 8,1-6). Și de această dată, vrăjitorii lui Faraon au putut să imite actul uimitor al trimișilor lui Dumnezeu (vers. 7).

Dar, așa cum s-a dovedit, plaga broaștelor a fost ultima pe care magicienii lui Faraon au putut să

o imite (Exod. 7,18,19). *Broaștele au constituit, deci, ultima amăgire a Exodului.* Acesta este motivul pentru care, în Apocalipsa 16,13, se vorbește despre broaște. Ele indică faptul că solia din Apocalipsa 16 are de-a face cu ultima amăgire din istoria pământului.

Apocalipsa 16,14 spune că aceste broaște sunt „duhuri de demoni”. Ele sunt dublura demonică a celor trei îngeri buni din Apocalipsa 14,6-12. Ambele grupuri de câte trei îngeri au o misiune pentru lumea întreagă (Apoc. 14,6; 16,14); un grup cheamă lumea să se închine lui Dumnezeu, iar celălalt îi adună pe oamenii lumii în serviciul trinității nesfinte. „Acestea sunt duhuri de demoni, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apoc. 16,14).

Trei îngeri vorbesc în numele adevăratului Dumnezeu în lumea întreagă și trei îngeri vorbesc în numele trinității demonice în lumea întreagă. La sfârșit, va fi Trinitate contra trinitate și trei îngeri contra a trei îngeri. La sfârșit nu va fi doar o contrafacere a Dumnezeirii și a Cincizecimii, dar și o falsificare a soliei lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Această contrafacere este ceea ce înseamnă războiul de la Armaghedon. „Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon” (vers. 16).

Confruntare decisivă

Ce este Armaghedonul?

Eu am ajuns la concluzia că modul cel mai bun de înțelegere a termenului, în lumina dovezilor biblice, este să-l consider forma grecească a două cuvinte ebraice care înseamnă „muntele Meghido”.

Problema este, însă, că, în toată lumea, nu există un munte care se numește Meghido. Meghido era o cetate aflată pe o mică înălțime, la

marginea câmpiei Izreel. Deasupra cetății se zărește, însă, un lanț muntos numit Carmel. Carmel este muntele Meghido, în sensul că acesta este muntele care se poate vedea din localitatea Meghido. Muntele Carmel este muntele care se poate vedea din tot orașul, chiar dacă cetatea Meghido însăși nu era așezată pe munte.

Ceea ce contează în Apocalipsa este faptul că Muntele Carmel era locul în care a avut loc marea confruntare din Vechiul Testament, dintre Ilie și profeții lui Baal (vezi 1 Împ. 18,16-46). Cu acea ocazie, Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui Ilie de a coborî foc din cer pe altar, pentru a dovedi cine este adevăratul Dumnezeu.

Conform cărții Apocalipsa, experiența de la Muntele Carmel va fi repetată la sfârșit. Încă o dată va exista o confruntare între adevăratul Dumnezeu și o contrafacere menită să înșele. Dar, de data aceasta, va fi altfel. La sfârșit, focul din cer va cădea pe celălalt altar, nu pe al-

tarul lui Dumnezeu. Și cei care îl vor coborî vor fi Ilie cel fals și îngerii lui Satana, care se dau drept îngeri ai lui Dumnezeu (vezi Apoc. 13,13.14). În ziua aceea, toate dovezile celor cinci simțuri vor sugera că trinitatea falsificată este adevăratul Dumnezeu.

Trăim deja într-un astfel de timp. Oamenii nereligioși sunt pregătiți să primească o asemenea amăgire. Convingerile lor se bazează pe ceea ce poate fi văzut, auzit, gustat, atins sau mirosit. Realitatea se bazează pe ceea ce aceste cinci simțuri pot să perceapă. Dar Scriptura spune că, în criza finală a istoriei pământului, cei care se încred în cele cinci simțuri ale lor vor fi înșelați. Va fi o luptă între două sisteme ale adevărului: unul va fi confirmat științific, celălalt va fi confirmat doar de către Scriptură. Domnul Isus spunea: „V-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se vor întâmpla, să credeți” (Ioan 14,29).

Acesta este motivul pentru care

solia Bisericii Adventiste este așa de importantă pentru timpul în care trăim. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Este necesar ca oamenii să știe că cei care se încred

Va exista o mare amăgire finală, mondială, în care o falsă trinitate va sta în locul lui Dumnezeu.

în primul rând în simțurile lor vor fi amăgiți. Experiența de la Muntele Carmel va fi repetată la sfârșit, ca să sprijine trinitatea contrafăcută. În criza aceea, toate dovezile furnizate de ochii noștri și de urechile noastre ne vor spune că am făcut o greșală urmând Biblia.

Scriptura descrie timpul sfârșitului ca pe un timp de mare amăgire, un timp în care rațiunea ne va duce în eroare. Apocalipsa descrie timpul sfârșitului ca pe o luptă dintre Scripturi și percepții, dintre realitate așa cum este percepută prin cele cinci simțuri și realitatea supremă așa cum este descoperită de Dumnezeu Însuși. Aceasta este inima soliei pe care adventiștii o au de dus lumii.

Este adevărat că Domnul Isus este centrul credinței noastre. Este adevărat că Evanghelia este fundamentul vieții creștine. Și este adevărat că asemănarea cu Domnul Hristos este ținta noastră. Aceste convingeri le împărtășim cu mulți alți creștini și niciodată nu trebuie să le pierdem din vedere. Dar, de asemenea, să nu pierdem niciodată din vedere misiunea unică la care ne-a chemat Dumnezeu. Suntem un popor al profeției. Am fost chemați să pregătim lumea pentru evenimente care, încă, vor veni. Dacă pierdem din vedere solia aceasta, cine o va vesti? Dacă nu o vestim acum, când o vom face?

Jon Paulien este profesor de Noul Testament la Seminarul Teologic de la Universitatea Andrews, Michigan, S.U.A.

Ce înseamnă profetia?

Nu trebuie să fii savant ca să apreciezi mesajul ei.

Beatrice Neall

Majoritatea creștinilor se bucură când citesc Biblia. Există multe lucruri care pot fi apreciate în istorisirile, în făgăduințele și în literatura Scripturilor. Dar pentru mulți, profețiile sunt impunătoare și greu de înțeles. Poate că ai stat în fața unor schițe sau a unor diagrame care vi s-au părut absolut indescifrabile.

Și apoi sunt predicatorii la posturi de televiziune, care parcă știu despre ce vorbesc, dar interpretările lor cu privire la profeții, interpretări bazate pe texte neclare și pe evenimente istorice necunoscute, sunt aproape imposibil de urmărit.

Este posibilă înțelegerea profețiilor Bibliei, dacă nu suntem licențiați în teologie? Putem descifra toate simbolurile și numerele tainice și să înțelegem solia lui Dumnezeu pentru noi, care trăim la sfârșitul celui de-al doilea mileniu? Putem, dacă avem câteva informații de bază.

Imaginea de ansamblu

Profeția străbate Scriptura asemenea unui râu, mic la început, uneori pierdut sub pământ, dar care, din când în când, erupe cu un volum mai mare, ajungând, în cele din urmă, la mărimea lui deplină.

Prima profeție, dată în Eden, a adus speranță unei familii consternate, lui Adam și Evei, care tocmai ruinaseră lumea lor. Dumnezeu a făgăduit că femeia avea să dea naștere unei „semințe” care „va zdrobi” capul șarpelui (Gen. 3,15). Această speranță a străbătut întreaga istorie a Vechiului Testament, ieșind la suprafață iar și iar în făgăduințe făcute patriarhilor, regilor și profeților, până când a ajuns un fluviu care se revarsă, o dată cu viața, moartea și învierea Domnului Isus.¹

Satana a produs o rană dureroasă atunci când Isus a murit pe cruce. Dar creștinii așteaptă cu nerăbdare

momentul în care Copilul femeii va zdrobi capul șarpelui, nimicindu-l o dată pentru totdeauna, la sfârșitul timpului (Apoc. 12; 20).

Astfel, profetia e strâns unită cu făgăduințele lui Dumnezeu. Scopul ei a fost, întotdeauna, să dea speranță omenirii noastre chinuite, descoperindu-ne planul lui Dumnezeu pentru eliberarea noastră de rău.

De asemenea, profetia este unită cu istoria. Deseori, Dumnezeu a ales să explice viitorul făcând referire la actele Sale puternice din trecut. Creațiunea, primul act important al lui Dumnezeu, arată spre timpul în care El va face o nouă creațiune, în care pustia va înflori ca trandafirul, iar leul se va culca alături de miel (vezi Is. 11; 35; 65,22.23). (Este de importanță vitală ca noi, adventiștii de ziua a șaptea, să ne păstrăm credința în creațiune. Dacă respingem protologia – doctrina despre începuturi –, distrugem escatologia – doctrina despre evenimentele finale. Dacă ne pierdem ancorele cu privire la originile noastre, ne pierdem speranța destinului nostru în planul lui Dumnezeu.)

Exodul a fost un alt act puternic al lui Dumnezeu, bogat în exemple privitoare la mântuirea viitoare.

Profeții au folosit de multe ori imagini ale Exodului – robia, Paștele, trecerea Mării Roșii, mana, intrarea în Canaan – ca să descrie mântuirea din păcat și moștenirea unei lumi noi. Aceste tipuri au fost împlinite în etape: vremea de pe urmă a început o dată cu prima venire a Domnului Hristos și, de acum două mii de ani, biserica se bucură de avantajele binecuvântărilor lui Dumnezeu din vremea sfârșitului. Profetia va ajunge la împlinirea ei finală în evenimentele legate de a doua venire a Domnului Hristos. Diagrama de pe pagina următoare arată cum evenimentele și instituțiile Exodului au fost și vor fi împlinite cu tot mai mare intensitate, până la sfârșitul timpului.

Profetia este legată și de legământ. Dumnezeu a

făcut un legământ cu israeliții, ca El să fie Dumnezeul lor și ei să fie poporul Lui deosebit. El le-a dat legile Sale, împreună cu făgăduințe de binecuvântări, dacă aveau să asculte de El. Într-un sens, binecuvântările erau profeții cu privire la viitor. Într-un limbaj viu, ele spuneau ce avea să se întâmple dacă legile lui Dumnezeu erau ascultate sau dacă nu erau ascultate.

Profeția clasică

În Biblie există două feluri de profeții: clasice și apocaliptice. Profețiile clasice, cum sunt cele din cărțile Isaia, Ieremia, Ioel și Mica, erau vestitori ai legământului. Ele foloseau binecuvântările și blestemele legământului ca să anunțe calamitățile, ca rezultat al neascultării, sau prosperitatea, ca rezultat al ascultării. Ele denunțau păcatul și îi cheamau pe oameni la pocăință. Marile teme asupra cărora insistau profeții clasici erau legământul lui Dumnezeu, revolta lui Israel, judecățile iminente ale lui Dumnezeu, compasiunea și dorința Lui ca ei să se pocăiască, mântuirea și speranța unui viitor glorios și veșnic.²

Profeții clasici vorbeau adesea despre „Ziua Domnului” – un dezastru național iminent, gata să cadă peste Israelul apostat, de exemplu o plagă a lăcustelor (Ioel) sau un atac al armatelor vrăjmașe (Osea). Dar denunțurile profeților s-au amplificat în tunete și mai puternice – grozăviile zilei finale a Domnului, când Dumnezeu avea să coboare în mărire să cutremure pământul și să judece pe poporul Său.

Privind înainte, profeții au văzut viitorul sub forma a două vârfuri de munte, unul care se prefigura aproape (calamitatea locală) și altul, în spatele lui (ziua finală a Domnului). Ei nu vedeau intervalul lung de veacuri dintre cele două vârfuri, ci le contopeau.

Profeții clasici aveau un mare scop moral în scrierile lor – să îndemne poporul lui Dumnezeu să se

pocăiască: „Poate că veți fi cruțați [ascunși, după trad. engl. *NIV*] în ziua mâniei Domnului” (Țef. 2,3). Ei cereau dreptate socială în locul asupririi – să se pună capăt exploatarea, lăcomiei și cruzimii; bunătate față de văduve, față de orfani, față de săraci și față de străini. Dacă poporul lui Dumnezeu se pocăia, nenorocirea avea să fie îndepărtată și prosperitatea să fie refăcută. Israel urma să fie întărit ca națiune.

Profeția apocaliptică

Biblia conține un alt gen de profeții, numite profeții apocaliptice. Cele două mari cărți apocaliptice ale Bibliei sunt Daniel și Apocalipsa. Alte cărți apocaliptice necanonice, cum sunt 1 Enoh, 4 Ezra și 2 Baruc, au fost scrise de autori iudei începând din secolul al doilea î.e.n.

Simțindu-se oprimăte într-o societate ostilă, colectivitățile religioase aveau o concepție despre lume bine cristalizată în simboluri, concepție care le definea identitatea într-o lume străină și le susținea speranța eliberării.³ Când Daniel și Ioan au scris, amândoi erau exilați într-o țară străină, templul lor fusese distrus, poporul lor suferea persecuție sub puteri mondiale ostile. În vremuri de asuprire, legământul parcă fusese răsturnat: adevărata rămășiță a lui Dumnezeu suferea, în timp ce asupritorii ei prosperau.

Literatura apocaliptică decodifică ceea ce se întâmplă. Deși poporul lui Dumnezeu este condus de o succesiune de puteri ostile, principala preocupare a profeților apocaliptici este să le amintească cititorilor lor că ei aparțin unei împărății cerești, care nu este din lumea aceasta. Ei suferă acum, dar Dumnezeu va interveni să-i elibereze cu mare putere.

Probabil cele două tipuri de profeții biblice – cele privitoare la legământ și cele apocaliptice – pot fi considerate planul A și planul B ale lui Dumnezeu pentru poporul Său. Planul A (legământul) era ca

Israel să prospere și să fie un conducător al lumii, o lumină pentru popoarele păgâne, un centru al cunoașterii despre Dumnezeu, împărăția Sa pe pământ. Dar, după eșecul lui Israel și după ce poporul iudeu și-a pierdut suveranitatea națională, atunci a intervenit planul B (apocaliptic) al lui Dumnezeu. El Și-a adus poporul într-o împărăție spirituală, căreia copiii Săi îi aparțin într-o lume ostilă, până când El va reveni în putere să-Și așeze împărăția pe pământ.

Imaginea de ansamblu

Dacă profeția clasică sare de la criza locală la criza finală, profeția apocaliptică prezintă întreaga desfășurare a istoriei, din timpul profetului până la venirea Împărăției lui Dumnezeu. Daniel a descris patru imperii asupritoare, urmate de o putere și mai asupritoare care luptă împotriva lui Dumnezeu, după care va veni judecata și sfinții vor primi împărăția (Dan. 2; 7). Sunt folosite simboluri – un limbaj criptic pe care doar cei „inițiați” îl pot înțelege.

Atât literatura clasică, cât și cea apocaliptică conțin perioade de timp, dar acestea sunt diferite. În profeția clasică, perioadele de timp sunt lungi – 200 de ani de captivitate în Egipt, 70 de ani de captivitate în Babilon. În profeția apocaliptică, perioadele sunt uimitor de scurte – trei ani și jumătate (Dan. 7,25; Apoc. 11,2 etc.) sau chiar 10 zile (Apoc. 2,10). Există ceva tainic în ce privește timpul apocaliptic. El este exprimat în numere și unități ciudate – 2300 de seri și dimineți, 70 de săptămâni, 42 de luni, 1260 de zile. (Este ca și când ne-am exprima greutatea în grame).

Prin aceasta, profeții spun că perioadele de timp (împreună cu fiarele și coarnele) sunt simbolice. Acesta nu este un timp literal. Scurtimea amăgitoare a timpului arată că timpul profetic reprezintă un timp mai lung. Codul a fost descifrat cu ajutorul profeției din Daniel 9, despre cele 70 de săptămâni. Virtual, toți cer-

Profeția istorică	Prima venire a Domnului Hristos (Escatologia începută)	Era bisericii creștine (Escatologia trăită)	A doua venire a Domnului Hristos (Escatologia încheiată)
Israel: poporul ales al lui Dumnezeu (Osea 11,1)	Isus, Fiul lui Dumnezeu, singurul israelit adevărat (Mat. 2,15)	Credincioșii sunt Israel (Gal. 3,29).	Cei 144.000 sigilați sunt Israel (Apoc. 7,4).
Exodul din Egipt spre pustie (Exod. 12,40.41)	Exodul lui Isus din Egipt; călătoria spre pustie (Mat. 2,14,15; 4,1)	Biserica persecutată fuge în pustie (Apoc. 12,13.14).	Biruitoarii stau pe marea de sticlă; ei cântă cântarea lui Moise (Apoc. 15,2.3).
Mielul de Paște este junghiat și mâncat (Exod. 12,1-13).	Hristos, Paștele nostru, sacrificat pentru noi (1 Cor. 5,7; Ioan 6,53)	Biserica comemorează moartea Domnului prin Cina Domnului (1 Cor. 11,23-26).	Are loc sărbătoarea cinei nunții Mielului în împărăție (Apoc. 19,9).
Legământul este dat la Sinai (Exod. 24,7.8).	Isus împlinește condițiile legământului (Dan. 9,27; Is. 42,6; Mat. 26,27.28).	Biserica trăiește noul legământ (Ier. 31,31-33; Evr. 8,8-12).	Legământul este împlinit în cele din urmă (Apoc. 21,3).
Dumnezeu locuiește în cort, în mijlocul poporului Său (Exod. 25,8).	Isus locuiește pentru un timp în mijlocul oamenilor (Ioan 1,14).	Biserica este templul lui Dumnezeu (Efes. 2,19-22).	Dumnezeu locuiește împreună cu poporul Său (Apoc. 21,3).

— Adaptat după Richard M. Davidson, „Sanctuary Typology”, *Symposium on Revelation* (Biblical Research Institute of the General Conference, 1992), Cartea 1, pag. 100, 101, 127-130).

cetătorii Bibliei sunt de acord că 70 de săptămâni înseamnă 70 de săptămâni *de ani* (așa cum se redă în traducerea engleză *Revised Standard Version* a Bibliei). Fiecare săptămână de câte șapte zile este egală cu șapte ani; 70 de săptămâni înseamnă 490 de ani. Ezechiel, care a fost contemporan cu Daniel, oferă cheia pentru descifrarea codului – o zi este egală cu un an (Ezech. 4,6).

Timbul simbolic are ca scop atât ascunderea, cât și descoperirea. Timbul a fost ascuns de contemporanii profetului, așa încât ei să nu-și piardă nădejdea din cauza secolelor lungi care le stăteau în față. El a fost descoperit în „timpul sfârșitului” (Dan. 12,4), pentru ca ultimele generații să știe că lunga întârziere fusese prevăzută.

Toți profeții – atât cei clasici, cât și cei apocaliptici (inclusiv Ellen White) – au vorbit cu scopul hotărât de a inspira lumea să se întoarcă la Dumnezeu și să trăiască o viață orientată spre El. Ei ne îndeamnă să ne concentrăm asupra a două evenimente majore: crucea și venirea Domnului Isus. Ei ne îndeamnă să fim gata permanent. Ei ne spun să ne ridicăm capul, pentru că mântuirea noastră „se apropie” (Luca 21,28).

Nu este necesar nici să fim intimidați de profețiile Bibliei, nici să înțelegem absolut fiecare detaliu, ca să putem beneficia de pe urma soliilor pe care profeții lui Dumnezeu le-au transmis poporului Său. Este important să recunoaștem, în întinderea vastă a istoriei omenesti, că Dumnezeu este Cel care conduce

și că toți cei care ne punem credința în El putem privi în viitor spre un destin glorios, unde Isus va fi încoronat ca „Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși... sunt cu El” (Apoc. 17,14).

¹ Făgăduința unei semințe a fost dată lui Avraam (vezi Gen. 22,18), lui Isaac (vezi Gen. 26,4), lui Iacov (vezi Gen. 28,14), lui David (vezi 2 Sam. 7,12-16; Ps. 89,3.4.35-37), lui Isaia (vezi Is. 11,1.2) și lui Ieremia (vezi Ier. 33,25.26) și a fost vestită de apostoli (vezi Fapte 3,22.23; Gal. 3,16).

² B. D. Napier, „Prophet, Prophetism”, *Interpreter's Dictionary of the Bible* (Nashville: Abingdon Press, 1962), pag. 912-919.

³ P. D. Hanson, „Apocalypticism”, *IDB supplementary volume* (1976), pag. 30, 31.

Beatrice Neall este profesor pensionar de teologie.

Prezicerea sfârșitului

Un obicei vechi persistă.

Mervin Maxwell

În anii 1980, un potop de publicații neoficiale adventiste de ziua a șaptea susțineau energic, pe baza unei izbitor de multitudini de „dovezi”, că a doua venire a Domnului Hristos era gata să aibă loc. În nici una dintre ele nu se vedea îngrijorarea dacă solia îngerului al treilea a fost sau încă nu a fost vestită tuturor popoarelor din lume la care nu se ajunsese. În schimb, se atrăgea atenția la crize financiare, la cicluri de ani jubiliari, la numărul papilor începând din anul 1929 și la o mulțime de studii biblice, despre care se pretindea că sunt impecabile. Aceeași tendință generală continuă astăzi.

Studiul de față va arăta că, deși aceste argumente actuale pot să pară „noi” și „convingătoare” pentru unii dintre cei care le aud astăzi, în esență ele nu se deosebesc aproape deloc de încercările mai vechi de stabilire de date, ale unor adventiști. În ceea ce urmează, observați cum fiecare încercare, ancorându-se în-tr-o noțiune biblică justificată, prezintă o dată aparent plauzibilă pentru advent (a doua venire a Domnului Hristos).

1. Ziua Ispășirii în centrul atenției

După ce ziua de 22 octombrie 1844 a trecut fără ca Domnul Isus să revină, așa cum speraseră ei, mulți adventiști milleriti au renunțat la credința lor în profeția celor 2300 de zile. Unii dintre cei care au ținut în continuare la credința lor – printre ei și Ellen White – au ajuns în cele din urmă să se concentreze asupra Zilei Ispășirii din octombrie 1845 drept data celei de a doua veniri a Domnului Hristos.

Această susținere era bazată pe ceea ce părea un argument biblic valabil, având în vedere marea lor dorință de a-L vedea pe Isus. Domnul Isus spusese că s-ar putea ca El să nu vină până la „a patra strajă”. Considerând „strigătul de la miezul nopții” din octombrie 1844 sfârșitul celei de a doua străji, iar Paștele din 1845,

sfârșitul celei de-a treia străji, ei au dedus, și doreau foarte mult să fie așa, că Ziua Ispășirii din 1845 avea să marcheze sfârșitul celei de-a patra străji.

Cu puțin timp înainte de sosirea acestei zile, lui Ellen White (pe atunci încă Ellen Harmon) i s-a dat, însă, o viziune în care i s-a arătat că era imposibil ca Domnul Hristos să revină atât de curând, pentru că cele șapte plăgi încă nu începuseră să cadă. Pentru ea, aceasta era o lumină nouă. Milleriții consideraseră că plăgile începuseră să cadă asupra Babilonului în timpul Reformei.

Sora White nu a mai fost implicată niciodată în fixarea de date.

2. Șapte vremuri

În 1850, Joseph Bates lucra cu zel să-i învețe pe oameni despre sanctuarul din cer. El a observat, în Leviticul 16, că, în Ziua Ispășirii, marele preot stropea cu sânge de șapte ori în Locul Prea Sfânt, să facă ispășire pentru păcatele adunării. Aceste „șapte ori”, a dedus el, înseamnă același lucru ca vremile din Daniel 4,25, unde fiecare „vreme” reprezintă un an.

Astfel, cele „șapte ori”, spunea el, erau șapte ani, din octombrie 1844 până în octombrie 1851, când lucrarea din Ziua Ispășirii ar fi terminată; Domnul ar putea, deci, să revină în 1851, la poporul Său care-L așteaptă.

Totuși, în timpul anului 1851, James și Ellen White l-au avertizat pe Joseph Bates de greșeala lui – pare-se, în timp ce stăteau pe un peron de gară. Căpitanul Bates era un om al lui Dumnezeu. El a primit mustrarea și a renunțat la ideea sa destul de repede ca să nu fie dezamăgit.

3. Cei „40 de ani”

Primii adventiști se considerau Israelul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, care iese din Egiptul Babilonului modern. Asemenea Israelului din vechime, ei au primit

porunci – în special porunca despre Sabat – în contextul soliilor celor trei îngeri. Tema exodului i-a făcut, în mod inevitabil, pe unii dintre ei să privească situația lor în lumina călătoriei lui Israel prin pustie, timp de 40 de ani, și să se întrebe dacă nu cumva a doua venire a Domnului Isus ar putea fi întârziată până în 1884, al patruzecilea an după 1844.

În mod înțelept, Hiram Edson a trimis, la *Review*, un articol în care arăta că logica aceasta era nepotrivită, iar redactorul Uriah Smith l-a publicat plin de entuziasm. (Legat de aceasta, principala preocupare a lui Edson era să încurajeze ideea că Domnul Hristos putea să vină înainte de 1884.)

Ideea despre cei 40 de ani a revenit în centrul atenției în 1928, al patruzecilea an după 1888. Nu se întorsese poporul lui Dumnezeu în pustie de la Cadeș-Barnea, adică Minneapolis? În acest context, Meade MacGuire, un îndrăgit vorbitor la adunări de redeșteptare, a folosit o săptămână de rugăciune la Colegiul Misionar Emmanuel (în prezent Universitatea Andrews) să predice faptul că cei 40 de ani de călătorie se apropiau, în mod evident, de încheiere și că a doua venire a Domnului Hristos era foarte aproape.

4. Ploaia târzie și legile duminicale

După sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis, Minnesota, din 1888, E. J. Waggoner, A. T. Jones și sora White au predicat la întâlniri de tabără și la serii de adunări de redeșteptare, cu rezultate excepționale. Se părea că ploaia târzie începuse să cadă.

Între timp, în Statele Unite au început să aibă loc anumite evenimente amenințătoare, asemănătoare evenimentelor despre care Biblia spune că vor avea loc chiar înainte de timpul strămtorării – în special, o puternică încercare în Congresul Statelor Unite de a se da o lege

duminicală.

Dar, în pofida acestor dovezi aparent copleșitoare, sora White a fost inspirată să scrie următoarele cuvinte, în 1891:

„Noi nu trebuie să ne hrănim din agitații privitoare la timp... Ei [urmașii Domnului Hristos] trebuie să vegheze, să aștepte, să se roage și să lucreze, pe măsură ce se apropie de timpul pentru venirea Domnului; dar nimeni nu va putea să spună cu exactitate când va veni acel timp; pentru că 'despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni'. Nu veți putea spune că El va veni într-un an, în doi sau în cinci ani, nici nu trebuie să amânați venirea Lui, spunând că s-ar putea să aibă loc doar peste zece sau douăzeci de ani" (Ellen White, *Selected Messages*, cartea 1, pag. 189).

Cam în același timp în care sora White dădea această avertizare, ea s-a simțit chemată să aducă la îndeplinire una dintre „cele mai grele” lucrări ale ei. A trebuit să mustre pe un frate consacrat care, pe patul de moarte, folosea o diagramă amănunțită a timpului sfârșitului, să arate că Domnul Hristos urma să revină la o anumită dată, în decurs de câțiva ani. „O, cât de mult speram ca el să nu mă pună în situația de a fi nevoită să-i spun exact ce făcea”, spunea ea mai târziu, amintindu-și evenimentul acesta. „El a cerut să fie făcută o diagramă”, își amintea ea, „și aducea dovezi din Scriptură care să arate că Domnul urma să vină la o anumită dată, în 1894, cred. Argumentele lui li se păreau multora ca fiind fără greșală” (*Ibid.*, cartea 2, pag. 113).

Simțindu-se constrânsă „să vorbească deschis cu privire la această lumină nouă”, ea spunea: „Le-am spus oamenilor că acele cuvinte pe care le auziseră nu erau adevărul dat prin inspirație. Lumina uimitoare care prezenta adevărul într-un mod atât de nereal era rezultatul unei aplicări greșite a Scripturilor. Lucrarea Domnului nu avea să se încheie

în 1894. Cuvântul Domnului care mi-a fost spus este următorul: 'Acesta nu este adevăr, ci va conduce pe căi neumblate, iar unii vor fi derutați din cauza acestei idei și vor renunța la credință'" (*Ibid.*).

5. Numărul magic – 144.000

Când fratele S. N. Haskell s-a întors din Australia în America, în 1899, el a fost șocat să descopere un mare număr de adventiști hotărâți să aibă și să adopte cât mai mulți copii. Argumentul pe care l-a auzit era următorul: pentru că, la data aceea, numărul adventiștilor se apropia de 75.000 și pentru că profetia cere ca numărul celor care compun rămășița să fie doar de 144.000, adventiștii puteau să grăbească sfârșitul completând numărul cerut, cât mai rapid, cu membri din familiile lor. Fratele Haskell i-a scris sorei White, care se afla încă în Australia, că el călătorea prin toată țara, căutând să abată atenția adventiștilor de ziua a șaptea de la aceste lucruri neimportante și că încerca să reaprindă interesul pentru soliile celor trei îngeri.

Mania adopției s-a stins destul de repede, dar interesul pentru cei 144.000 părea să se adâncească pe măsură ce numărul adventiștilor se apropia tot mai mult de acest număr tainic. Dar, atunci când între pastori care aveau păreri diferite despre cei 144.000 au apărut discuții nepotrivite, sora White, care înainta în vârstă, sperând mereu că poporul ei își va vedea de lucrul său și va predica Evanghelia în toată lumea, a spus insistent că, în ce privește subiecte cum ar fi cei 144.000, tăcerea este de aur.

6. Armagedon

Este de înțeles faptul că marele război din 1914-1918 a stimulat interesul cu privire la Armagedon. În timp ce redactorul revistei *Review*, fratele F. M. Wilcox, îi îndemna pe evangheliștii adventiști să fie prudenți, energicul preșe-

Nu-mi amintesc un timp în care speculațiile că venirea Domnului Hristos va avea loc într-un timp foarte scurt să nu fi existat printre noi. Eu nu cred că astăzi avem mai multe dovezi decât aveam acum 45 de ani. Sunt la fel de convins ca întotdeauna că Domnul Hristos va veni, dar nu mai fac speculații cu privire la data revenirii Sale.

*Floyd Peterson, Loma Linda University
și primarul orașului Loma Linda*

dinte al Conferinței Generale, frațele A. G. Daniells, și mulți dintre evangheliștii noștri așteptau răbdători o confruntare epocală în Palestina, între armatele aliate și Imperiul Otoman („turci”).

Advențiștii (împreună cu mulți alți creștini) urmăreau cu suflarea tăiată cum armata generalului E. H. Allenby înainta neabătută spre nord, către armata otomană aflată la Megiddo, în 1918. Nu cumva acesta era timpul când „împăratul de la miazănoapte” „își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va fi într-ajutor” (Dan. 11,45)?

Ellen White, care trecuse la odihnă, nu mai putea da avertizări folosite. Advențiștii care nu ținuseră seamă de îndemnul fratelui Wilcox și de cele mai vechi, ale sorei White, au fost deruțați când războiul s-a terminat fără Armageddon, iar Turcia se afla în continuare sub stăpânire otomană.

7. „Hrană pentru viermi”

La începutul anilor 1850, sora White i s-a arătat în viziune că, din numărul mic de persoane prezente la o anumită întâlnire, unii aveau să fie „hrană pentru viermi, alții vor fi atinși de ultimele șapte plăgi, iar alții vor trăi și vor rămâne pe pământ ca să fie înălțați la cer, la venirea Domnului Isus” (Ellen White, *Mărturie*, vol. 1, pag. 143). Aproape imediat, una dintre persoanele de față, Clarissa Bonfoey, a manifestat simptome de cancer în ultima fază și, în trei zile de la întâlnirea aceea, a murit. Moarta ei subită a fost

luată drept dovadă divină a faptului că și timpul în care ceilalți trebuia să aștepte pe Domnul Isus – sau cele șapte plăgi – va fi relativ scurt.

Totuși, pe măsură ce alte persoane dintre cele care auziseră afirmația sorei White despre „hrană pentru viermi” au început să treacă la odihnă, atenția a ajuns să se concentreze asupra unui anumit copilaș, o fetiță, despre care se spunea că se aflase la întâlnirea inițială. Prin anii 1930, acest copilaș ajunsese foarte înaintat în vârstă. Și, dacă această persoană era acel membru al grupului care urma să trăiască până când va fi înălțat la cer la a doua venire a Domnului Isus, atunci a doua Sa venire nu putea fi departe.

La începutul anilor 1930, când eram copil, mă aflam în Anglia și îmi aduc aminte că îi auzeam pe membrii credincioși ai bisericii exprimându-și credința că venirea Domnului trebuie să fie, cu siguranță, aproape. Apoi am auzit că acel „copilaș” a murit.

8. „Această generație”

În anii 1930 și 1940, advențiștii de ziua a șaptea aveau tendința să se prindă de orice informație care venea la lumină despre oameni foarte bătrâni – de exemplu veteranii cu fața trasă și brăzdată de riduri, din războiul civil american. Acești oameni trăiau în noiembrie 1833 și, cu puțin efort, se putea considera că fac parte din „generația” care fusese martoră la ultimul dintre semnele în soare, în lună și în stele, din Matei 24. Chiar vârsta lor sugera faptul că

venirea Domnului Hristos este aproape.

Dar, vai, și ei au plătit tributul final naturii.

Exemplele de fixare de date care au fost citate aici (și așa fi putut enumera mult mai multe) au o parte fericită. Pe de-o parte, nici una dintre aceste date nu a fost susținută oficial de biserică. Toate exemplele noastre se află, deci, în domeniul evlaviei populare.

Un alt aspect fericit este faptul că aceste multiple exemple de fixare de date atestă vigoarea „speranței advente” așa cum ea continuă să trăiască în inima advenșiștilor. De fapt, fanatismul a fost implicat mult mai puțin decât gândirea melancolică în multe dintre exemplele noastre. Iar multe dintre calculele date-toare de speranță ar fi putut chiar să fie îndreptățite, dacă advenșiștii și-ar fi folosit potențialul, așa cum ar fi trebuit, ca să grăbească revenirea Domnului Hristos, vestind lumii cele trei solii îngerești.

Trebuie să știm că venirea Domnului Hristos este aproape. Așa a spus Domnul Isus. Semnele din soare, din lună și din stele – a căror împlinire avea să marcheze faptul că sfârșitul este „aproape” – s-au împlinit. Profeția celor 2300 de zile s-a terminat și astfel judecata finală a început deja.

Ce dovezi ne mai trebuie că trăim în timpul sfârșitului? Lucrarea noastră nu este să ne tulburăm unii pe alții cu speculații complicate referitoare la timp. În schimb, datoria noastră este să avertizăm lumea de faptul că judecata finală a început și să îndemnăm pe fiecare om de pe pământ să primească Evanghelia.

Solia noastră nu trebuie să se concentreze asupra timpului, ci asupra Domnului Hristos și asupra soliei Lui.

Mervin Maxwell este profesor emerit de istoria bisericii, la Seminarul Teologic Adventist de la Universitatea Andrews, Berrien Springs, Michigan.

6.000 plus 1.000

*Ne bazăm, cumva, pe speculații străvechi ca să stabilim data
revenirii Domnului Hristos?*

Robert Johnston

Auzim iarăși vechea și răspândită credință, că istoria lumii va continua până când se va încheia o mare săptămână de timp. Această săptămână de timp este formată din șase zile divine, fiecare fiind egală cu o mie de ani ai omului, după care va urma al șaptelea mileniu, corespunzător anului sabatic din Leviticul 25,2-4, în timpul căruia pământul va sta necultivat. Al șaptelea mileniu va fi urmat de veșnicie, în care sfinții vor moșteni pământul, ceea ce corespunde cu anul de veselie (sau jubiliar) din Leviticul 25,8-12. Pe baza acestui calendar, putem calcula cu aproximație timpul când va veni Domnul Hristos și când va începe mileniul din Apocalipsa 20.

De unde vine ideea

Această noțiune atrăgătoare are o istorie fascinantă, care este necesar să fie cunoscută.¹ Cunoașterea ei ne va ajuta mult să avem o înțelegere clară.

Totul a pornit de la Psalmul 90,4: „Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă din noapte”. Scriitorii Noului Testament înțelegeau corect versetul acesta, în mod simplu, în sensul că Dumnezeu cel veșnic vede timpul altfel decât îl văd muritorii (la fel ca în 2 Petru 3,8.9). Dar unii înțelepți și mistici evrei care au trăit începând cam cu o sută de ani înainte de Domnul Hristos și-au însușit acest verset ca pe o cheie cu care să descifreze taine și ca pe un punct de pornire pentru a face speculații.

Un exemplu interesant se găsește în cartea Anii

Jubiliari, scrisă pe la anul 100 î.Hr. Cum se explică faptul că Dumnezeu i-a spus lui Adam: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Gen. 2, 17), dar Adam a continuat să trăiască până la vârsta de „nouă sute treizeci de ani” (Gen. 5,5)? Psalmul 90,4 dădea soluția: „În mărturia cerurilor, o mie de ani sunt o zi, și aceasta explică de ce s-a scris despre pomul cunoștinței: ‘În ziua în care vei mânca din el, vei muri’. Astfel, el [Adam] nu a trăit până la terminarea anilor din această zi, ci a murit în timpul ei” (Anii Jubiliari 4,30).

Ziua de Sabat și anul sabatic au fost reinterpretate speculativ în diferite moduri, în scrierile iudaice și mai târziu în scrierile creștine, dar cea mai bogată sursă de speculații a fost interpretarea perioadelor de șapte zile și de șapte ani în lumina versetului din Psalmul 90,4. Desigur, nu era clar dacă era nouă a mântuirii vine la începutul celui de-al șaptelea mileniu sau la sfârșitul lui – dacă ea corespunde cu anul al șaptelea sau cu anul jubiliar care îl urmează. De asemenea, nu erau două persoane care să împartă istoria în același fel. O carte veche o împărțea, se pare, în zece „săptămâni” (1 Enoh 91; 93). Poate cel mai cunoscut model era șapte [unități de timp] plus încă una, a opta.

Această interpretare tipologică a săptămânii și a septenatului (adică săptămânii de ani) susținea Sabatul literal în izvoarele iudaice, dar avea tendința să-l înlocuiască în literatura creștină. Astfel, o scriere pseudoepigrafică din al doilea secol e.n. interpreta

Mileniul al șaptelea, ca sabat cosmic, este imposibil. Septuaginta, „Biblia” lui Pavel și a primei biserici, sugerează aproximativ 7.500 de ani în loc de 6.000. Piramidele din Egipt, a căror vechime a fost stabilită în mod cert cu ajutorul datelor astronomice, existau cu câteva secole înainte de data fixată de Ussher pentru potop, din care au supraviețuit opt persoane! Și piramidele n-au fost construite înainte de potop! Nu mai suntem legați de cronologia lui Ussher.

*Leona Glidden Running,
Seminarul Teologic al Universității Andrews*

Genesa 2,2 în sensul că „Domnul va termina totul în șase mii de ani, pentru că, la El, o zi înseamnă o mie de ani” (Epistola lui Barnaba 13,4,5).

În continuare, cartea parafrazează Isaia 1,18 astfel: „Sabatele de astăzi nu-Mi sunt plăcute, dar Sabatul pe care Eu l-am făcut, în care Eu voi da odihnă tuturor lucrurilor și în care voi face să înceapă ziua a opta, acela este începutul unei alte lumi. De aceea și noi serbăm cu bucurie ziua a opta, în care și Isus a înviat din morți, a fost văzut și S-a înălțat la cer” (vers. 8, 9). Tema aceasta a fost repetată cu unele modificări sau dezvoltată de mulți părinți ai bisericii bine cunoscuți, până în Evul Mediu și după aceea.

Dintre multele pasaje rabinice care exprimă ideea de săptămână cosmică, probabil cel mai cunoscut se găsește în Talmudul babilonian: „Tanna debe Elyyahu ne învață: Lumea va exista șase mii de ani. În primele două mii, a fost o pustietate [nu exista Tora]; timp de două mii de ani, Tora a prosperat; iar următoarele două mii de ani sunt era mesianică, dar, din cauza multelor noastre păcate, toți acești ani au fost pierduți” (Sanhedrin 97a,b). Acesta era un comentariu la ceea ce spusese Rabbi Kattina: „Șase mii de ani va exista

lumea, și o [a șaptea] mie de ani, ea va fi pustie” (97a).

Găsim ceva din aceasta în Noul Testament? Da și nu. În Apocalipsa 20 găsim un mileniu final, urmat de veșnicie, în capitolul 21; dar nu se spune nimic despre o perioadă anterioară de șase mii de ani. Există un Sabat cosmic fără o săptămână cosmică! Cartea se abține, parcă în mod intenționat, să facă o astfel de speculație.

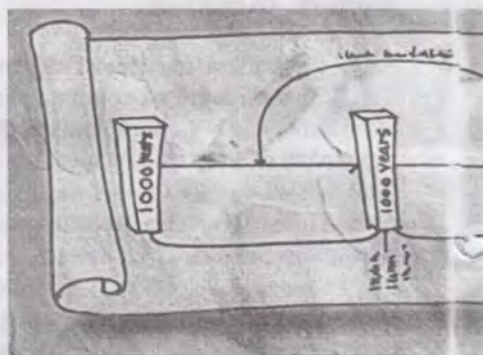
Ce a făcut Ussher

Să înaintăm acum rapid până în timpul lui James Ussher (1581-1656), eruditul episcop anglican de Armagh, din Irlanda.² În timpul său, diferitele speculații cu privire la mileniu erau bine cunoscute. De fapt, se pare că pasajul talmudic citat mai sus, care a putut fi adaptat atât de bine la apologetica creștină, le era cunoscut deja reformatorilor, cel puțin lui Melancthon.³ Aproape sigur îi era cunoscut lui Ussher, un mare expert în cultura și în scrierile ebraice.⁴ Această afirmație i-a dat lui Ussher cadrul general în care el a aranjat o cronologie amănunțită, pe care credea că o obține prin studierea genealogiilor din Vechiul Testament și a sincronismelor din istoria laică. Dar, de fapt, el putea face să se potrivească aproape orice, printr-o manipulare considerabilă.⁵

El ignora, de asemenea, deosebiriile dintre tradițiile bazate pe manuscrisele vechi. De exemplu, Biserica Ortodoxă Răsăriteană, urmând Septuaginta (traducerea greacă a Vechiului Testament, folosită pe timpul Domnului Hristos), a stabilit data creației la cel puțin 5500 de ani înainte de Hristos și mulți au așteptat sfârșitul timpului în anul 1492.

În conformitate cu Talmudul, între creație și era mesianică au trecut 4.000 de ani. Până pe timpul lui Ussher, învățații fixaseră nașterea Domnului Hristos în anul 4 î.Hr., corectând data stabilită de Dionysius Exiguus în secolul al șaselea. Astfel, numărând 4.000 de ani înapoi, ajungem la anul 4004 î.Hr.

William Miller a adoptat cronologia lui Ussher, numai că a desco-

perit o eroare în timpul Judecătorilor și, fără un motiv temeinic, a adăugat 10 ani la perioada Împăraților. Cei 6.000 de ani ai lui Ussher aveau să se termine în 1996, dar Miller a mutat sfârșitul mai devreme, în 1843/1844. Adepții săi au ales data de 22 octombrie. După trecerea acestei date, cei care l-au urmat pe Miller s-au întors la calculele lor. Sylvester Bliss a considerat că cei 6.000 de ani aveau să se termine în 1882.

Advențiști de seamă au fost furati de fixarea de date

Toți premileniaștii⁶ din secolul al nouăsprezecelea credeau în săptă-

mâna cosmică. Un set de calcule arăta spre anul 1866, iar altul spre anul 1870. Charles Taze Russell, fondatorul organizației Martorii lui Iehova, a stabilit prin calcule că cei 6.000 de ani aveau să se termine în 1872, dar că Domnul Hristos urma să vină în 1874. De atunci, Martorii lui Iehova au stabilit noi date: 1881, 1914, 1975, toate bazate pe recalcularea celor 6.000 de ani. În ajunul fiecărei date, numărul lor de membri crește rapid; după trecerea datei, el scade drastic.

Pionierii noștri adventiști de ziua a șaptea credeau în săptămâna cosmică și primele articole despre aceasta, scrise de G. W. Molt și de J. B. Cook, au apărut în *Review and Herald*. Dar cel mai influent susținător a fost John Nevins

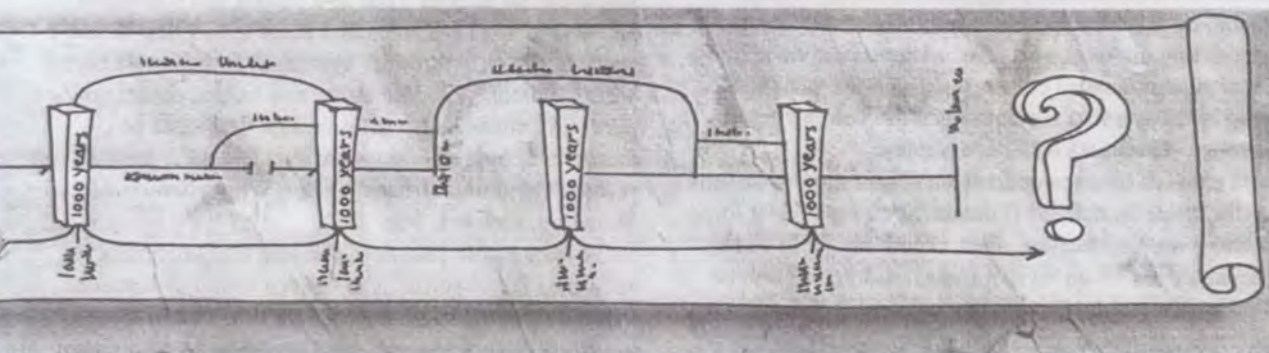
dea o dată precisă pentru sfârșitul săptămânii cosmice, el a spus: „A șasea perioadă de o mie de ani trebuie să se încheie în acest secol [secolul al nouăsprezecelea], deși nu putem fixa anul în care se va termina”. Abia în 1899, publicații adventiste declarau ferm că sfârșitul va fi cândva în jurul anului 1900.⁸ Această convingere, că sfârșitul va veni cândva în timpul unei perioade oarecum extinse, având un punct terminus, poate fi numită „fixare de date aproximativă” („soft time-setting”), în contrast cu stabilirea unei date fixe, categorice („hard time-setting”).

Este de înțeles faptul că, după anul 1900, adventiștii s-au îndepărtat de speculații bazate pe teorii despre o săptămână cosmică și

serva că, până în prezent, toate aceste calcule au dus la o dezamăgire proporțională cu entuziasmul care le însoțise la început.

¹ Pentru istoria veche a ideii de sabat cosmic, vezi Robert Johnston, „The Eschatological Sabbath in John's Apocalypse: A Reconsideration”, *Andrews University Seminary Studies* 25 (Spring 1987): 39-50. Pentru faptele ulterioare, sunt îndatorat lui Warren H. Johns, pentru trei articole, și anume: „How Accurate Is Biblical Chronology?”, *Ministry*, martie 1984, pag. 11-15, „Ellen G. White and Biblical Chronology”, *Ministry*, aprilie 1984, pag. 20-23, și mai ales „Millennialism and Adventism” (articol nepublicat, datat 12 ianuarie 1994). Vezi, de asemenea, James Barr: „Why the World Was Created in 4004 B.C.: Archbishop Ussher and Biblical Chronology”, *Bulletin of the John Rylands University Library of Manchester* 67 (Spring 1985): 575-608.

² În afară de sursele citate în nota 1,

Andrews, care a publicat, în 1883, o serie de șase articole, în *Review*, cu titlul general „Marea săptămână a timpului”.⁷ Andrews credea că cele șase zile ale creației sunt bazate pe cei 6.000 de ani, nu invers: „Noi credem că Dumnezeu a ales perioada de șase zile, așa cum sunt cunoscute de om, pentru lucrarea creației, ca să reprezinte pentru om faptul că în șase zile de câte 1.000 de ani, așa cum sunt cunoscute de Dumnezeu, El avea să încheie perioada acordată omului înainte de judecată”.

Andrews a strecurat prudent, înaintea multora dintre datele sale, cuvântul „aproximativ” și, în loc să

Uriah Smith le-a numit curând „doar presupunere și tradiție”, adăugând că „iminența celei de-a doua veniri a Domnului Hristos nu a rămas să se sprijine pe o asemenea temelie”.⁹ Adventiștii n-au mai ajuns preocupați de ideea unei mari săptămâni de timp până când anul 2.000 d.Hr. a început să apară la orizont.

Studiul nostru a arătat că ideea săptămânii cosmice este bine cunoscută de peste două mii de ani, deși calculele diferă mult între ele. De asemenea, am văzut că această idee este asociată inevitabil cu fixarea de date exacte sau aproximative. În fine, putem ob-

mai sunt îndatorat aici lui Saul Leeman, „Was Bishop Ussher's Chronology Influenced by a Midrash?” *Semeia* 8 (1977): 127-129.

³ Vezi Barr, pag. 581, 582.

⁴ Vezi Leeman, pag. 127, 128.

⁵ Toate acestea sunt explicate amănunțit de Barr și Johns în articolele citate mai sus.

⁶ Premilenialistii cred că a doua venire a Domnului Hristos va preceda mileniul.

⁷ *Review and Herald*, 17 iulie 1883, 24 iulie 1883, 31 iulie 1883, 7 august 1883, 14 august 1883, 14 august 1883, 21 august 1883.

⁸ Vezi *Signs of the Times*, 20 sept. 1899.

⁹ *Review and Herald*, 13 aug. 1901.

Robert Johnston este șeful catedrei de Noul Testament la Seminarul Teologic Adventist al Universității Andrews, Berrien Springs, Michigan.

Gata pentru arătarea Sa

Fixarea de date nu numai că este un act de neascultare, dar aduce cu sine riscuri spirituale reale.

Gorden Ross

Biserica Adventistă s-a născut dintr-o experiență de cea mai amară dezamăgire. William Miller și asociații săi credeau că Domnul Isus urma să vină pe 22 octombrie 1844. Când această dată a trecut și El nu a venit, cei mai mulți milleriti s-au furișat spre casele lor traumatizați emoțional, spiritual, teologic și social, ca să-și reia viața cât de bine puteau. Totuși, un număr mic dintre ei s-au prins cu tenacitate de credința lor și au continuat să cerceteze ca să înțeleagă. Acest grup restrâns a fost sămânța mică din care a crescut Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Pentru că biserica noastră s-a născut din dezamăgire și din fixare de date, ar fi de crezut că am învățat lecția foarte bine. Că, desigur, după experiența de la 1844, nici un adventist nu va mai fixa o dată pentru a doua venire a Domnului Hristos! Greșit. Unii adventiști au continuat să fixeze date imediat după Marea Dezamăgire, iar în anii următori, au fost fixate mai multe date.

Pe măsură ce ne apropiem de noul mileniu, atât oamenii religioși, cât și cei nereligioși se concentrează asupra anului epocal 2000. Va face febra milenială să izbucnească o epidemie de fixare de date printre adventiști?

Dumnezeu nu a intenționat să cunoaștem data celei de-a doua veniri a Domnului Hristos, ci să fim gata în fiecare zi pe care o trăim. Fecioarele înțelepte din pilda spusă de Domnul Hristos au fost gata pentru venirea mirelui pentru că și-au pregătit untdelemnul de rezervă și candelile – nu pentru că au prezis ceasul venirii Lui (Matei 25,1-13). Nu este necesar să cunoaștem data ca să fim pregătiți să-L întâmpinăm pe Isus. De fapt, cunoașterea datei ne-ar putea împiedica să fim gata. Avem nevoie să mergem pe drumul de o viață întreagă al creșterii și părtășiei spirituale prin puterea Duhului Sfânt. A fi totdeauna gata pentru evenimentul revenirii Sale, atunci când nu cunoaștem data, este o exprimare a credinței și un act de supunere.

„Nu este treaba voastră”, a spus Isus

Chiar înainte de înălțarea Domnului Isus, ucenicii Săi L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Fapte 1,6,7). Comentând acest text, Ellen White spunea: „Iar și iar am fost avertizată cu privire la fixarea de date. Niciodată nu va mai exista, pentru poporul lui Dumnezeu, o solie care să fie bazată pe timp. Nu trebuie să cunoaștem data exactă... pentru venirea Domnului Hristos” (Ellen White, *Selected Messages*, cartea 1, pag. 188).

În învățăturile pastorale adresate tesalonicenilor, apostolul Pavel scria: „Cât despre vremi și soroace, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: ‘Pace și liniște!’ atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru că ziua aceea să vă prindă ca un hoț” (1 Tes. 5,1-4).

Datorită învățăturilor pe care li le dăduse mai înainte, apostolul Pavel era convins că tesalonicenii înțelegeau deja faptul că Isus va veni „ca un hoț noaptea” și ca „durerile nașterii peste femeia însărcinată”. Un om poate fi pregătit să alunge un hoț sau să-și ducă soția însărcinată la spital, chiar dacă nu știe când vor avea loc aceste evenimente.

Deși Biblia și Spiritul Profetic interzic în mod clar fixarea de date, adventiștii nu au evitat întotdeauna această capcană. Istoricii Bisericii Adventiste au identificat câteva episoade importante de fixare a unei date, ajungând până în timpul nostru.

De ce o facem

Dacă fixarea de date este interzisă și dacă greș tot-

deuna, atunci de ce o fac unii adventiști?

Aspectul pozitiv este faptul că tânjim după revenirea Domnului Hristos și că, în mod natural, vrem să știm când va avea loc. Nu este nimic greșit în dorința de a cunoaște data. Nici un alt eveniment viitor nu este atât de important pentru timp și pentru veșnicie.

Unii cercetători serioși ai profeției biblice cad în mod nevinovat în greșeala de a fixa date, pe măsură ce încearcă să descurce fiarele ei întreșute. Dar, pentru că fixarea de date este interzisă în mod clar, este periculos să mergem dincolo de curiozitatea și de cercetarea care sunt legitime. În general, în inima omenească există un amestec de motive, iar identificarea posibilelor motive greșite pentru fixarea de date ne-ar putea ajuta să rezistăm ispitei (nu intenționez să atribui motive fraților mei de credință care fixează date, ci să sugerez posibile capcane).

Probabil cercetarea cu scopul de a ajunge renumit ar putea conduce la stabilirea de date. Ce mijloc ar putea fi mai bun decât fixarea de date pentru a face ca o carieră de pastor mediocră să se remarcă sau pentru a câștiga adepți? Fixarea de date poate fi folosită ca unealtă pentru manipulare evanghelică. Cum ar putea fi atrasă și păstrată mai bine o mulțime? Ar putea să fie fixate date în încercarea de a demonstra o cunoaștere mai bună a Scripturilor sau în căutarea unei „lumini noi” care să entuziasmeze sau a unor emoții spirituale ieftine. Fixarea de date ar putea aduce un fals sentiment de exercitare a puterii și a controlului asupra venirii Domnului Hristos.

Adventiștii care fixează date folosesc două manevre lipsite de onestitate, ca să ocolească interdicțiile inspirate, clare, cu privire la acest lucru. Prima manevră este exprimată prin afirmația: „Așa

cred eu, dar s-ar putea să greșesc”. Persoanele care folosesc această manevră creează o distanță între ele și precizarea lor. Ele se acoperă cu o haină de aparență umilintă și instalează o pernă de aer care să amortizeze impactul prăbușirii, în caz că greșesc. Cei care fac o precizie legată de timp, pe care unii dintre ascultătorii lor să-și bazeze speranțele, ar trebui să fie dispuși să-și susțină fără rezervă interpretarea.

A doua manevră ar putea fi descrisă în felul următor: „Eu nu fixează o ‘dată exactă’ (vezi *Selected Messages*, cartea 1, pag. 188), ci doar sugerez o perioadă de timp generală”. Cei care folosesc această manevră încearcă să stabilească o dată, dar evită acuzația că fixează date. Dar cei care promovează o anumită perioadă de timp, indiferent de durată, ar trebui să fie destul de dispuși să recunoască faptul că ei fixează, într-ade-

Nu este nimic greșit în dorința de a cunoaște data. Dar, pentru că fixarea de date este interzisă în mod clar, este periculos să mergem dincolo de curiozitatea și de cercetarea care sunt legitime.

văr, o dată pentru venirea Domnului Hristos. Precizarea unui deceniu este la fel de mult o fixare de date ca și precizarea unui an, a unei luni sau a unei zile.

Este adevărat că, prin suferința produsă de marea dezamăgire, Dumnezeu a lucrat în viața celor care s-au prins de El în credință. Și este de înțeles, probabil, faptul că unii au fost treziți din letargia spirituală, prin episoadele fixării de date, după anul 1844. Dar efectele fixării de date pot să fie foarte distructive. Iată în continuare câteva dintre posibilele consecințe:

1. Mai multe fixări de date. În tradiția lui Joseph Bates după marea

dezamăgire, unii dintre cei care fixează date continuă să-și perfecționeze calculele și să caute noi direcții în Scriptură. Aceasta este o pistă periculoasă, pentru că obiceiul de a cerceta detaliile profetice poate să ne îndepărteze de la necesitatea mai presantă de a ne dezvolta pe plan spiritual.

2. Alergia la profeții. După o experiență cu fixarea de date, unii adventiști devin alergici la toate profețiile Bibliei. Doar să înceapă un pastor să predice despre „timpul sfârșitului”, și ei vor să iasă din adunare la aer curat. Cum se scoate un set de diagrame despre timpul sfârșitului, ei roiesc ca albinele. „Învățat-mă să trăiesc o viață bună, să iubesc pe Dumnezeu și pe semenii mei – dar nu începe să predici despre profeție. Mi-ajunge!” vor zice ei. Alergia la profeții este primejdioasă, pentru că ea face ca mintea celui în cauză să nu poată primi înțelegerea și binecuvântările care însoțesc buna credință.

3. Învinuirea altora. După un episod de fixare de date, unii încep să caute motive în biserică pentru neîmplinirea precizării: „Isus ar fi venit până acum, dacă ați fi avut o alimentație corectă, dacă ați fi ascultat muzica potrivită, dacă n-ați fi purtat verighetă, dacă ați fi susținut doctrina corectă despre natura Domnului Hristos, dacă ați fi respectat stilul corect de închinare și dacă v-ați fi pocăit de ceea ce strămoșii voștri spirituali au făcut [sau n-au făcut] în 1888”. Învinuirea altora este foarte toxică pentru întreaga biserică, dar mai ales pentru cel care o practică.

4. Încălzirea scaunului. După ce suferă trecând prin entuziasmul și dezamăgirea fixării de date, unii adventiști pur și simplu se rează în căldura scaunului din biserică. „Fratele X a spus asta, fratele Y a spus cealaltă, iar sora

Arătarea pentru a doua oară a lui Dumnezeu în persoana Domnului Isus este cel mai bun lucru care s-ar putea întâmpla lumii noastre și oricărui dintre noi, în mod individual. Ea va face să înceapă, în viața noastră, tot ce este bun – cunoștința despre Dumnezeu, experiența de a fi iubit, bucuria datorită frumuseții, descoperirea adevărului.

Fritz Guy, La Sierra University

Z a spus ceva cu totul diferit. Toți au greșit. Ce să mai crezi?" A nu face altceva decât să încălzim scaunul în biserică înseamnă a fi laodiceeni.

5. Părăsirea bisericii. La fel ca majoritatea milleritilor dezamăgiți din 1844, contemporanii noștri care fixează date și cei care îi urmează, după ce rămân dezamăgiți, uneori pleacă din biserică. „Las-o baltă, omule. Ți-am primit toată teoria și uite unde am ajuns. Toată biserica ta vorbește despre mine.”

6. Discreditarea bisericii. Din fericire, cele mai multe episoade ale fixării de date între adventiști, după 1844, au fost treburi interne, care nu au atras multă atenție din partea presei. Dar biserica și misiunea ei sunt discreditate pe plan intern, prin fixarea de date. Mai mult decât atât, este posibil ca fiecare eveniment de fixare de date să ajungă să fie publicat în presă. Batjocura și derâderea care ar urma trebuie să le dea posibilităților autori de fixare de date răgazul necesar pentru o reflecție foarte atentă.

Ce este, deci, greșit în prezicerea datei arătării Domnului Hristos? Mai întâi, este un act de neascultare flagrantă. În al doilea rând, poate fi o expresie a credinței lipsite de maturitate, care refuză să aibă încredere că Tatăl va face ce este cel mai bine pentru copiii Săi. În al

treilea rând, poate fi o diversivă spirituală care îi îndepărtează pe creștini de drumul lor spiritual esențial. Fixarea de date și alte forme de speculare cu privire la profeții pot oferi un aer de religiozitate care face să dispară adevărata spiritualitate din atmosfera sufletului. În al patrulea rând, ea poate arăta o căutare nesănușă după putere spirituală sau ecleziastică și după control. Și, în cele din urmă, fixarea de date se joacă cu sufletul altora.

Dumnezeu nu a comunicat data celei de-a doua veniri a lui Mesia profeților Săi din Vechiul Testament (probabil că profeții nu înțelegeau în mod clar că avea să aibă loc mai mult de o singură venire a lui Mesia). Domnul Isus nu le-a descoperit celor doisprezece data revenirii Sale, atunci când era pe pământ. Nu a descoperit-o apostolilor și bisericii nici după înălțarea Sa. Lui Ellen White nu i s-a arătat data în viziunile sale. Data celei de-a doua veniri nu s-a strecurat în mod întâmplător în raportul inspirat, așteptând să fie descoperită în timpul sfârșitului, de cineva care jonglează cu simboluri profetice sau cu numere. O viață întreagă de cercetare a Scripturilor și a Spiritului Profetic nu va scoate la iveală ceea ce Dumnezeu nu a descoperit.

Pe măsură ce anul 2000 se apropie, vedem deja o creștere a febrei mileniale în presă. Ce fel de palpitații va da aureola mistică a anului 2000 acelor dintre noi care au înclinația să fixeze date pentru parousia? Acum putem evita să înghițim mo-

meala. Putem să învățăm, în cele din urmă, lecția pe care ar fi trebuit să o stăpânim de acum mai bine de 150 de ani. Solemnitatea teribilă a intrării într-un nou mileniu, în care să fim izolați încă pe această planetă păcătoasă, să fie catalizatorul spiritual de care avem nevoie ca să facem un pas colectiv spre maturitate spirituală și teologică, lăsând în urmă joaca numerelor cu profețiile Bibliei.

Adventiștii ar dori din tot sufletul să știe când se vor desface norii ca să-L vedem pe Fiul omului venind în slavă ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Dar Tatăl nostru din cer știe că pentru noi este mult mai bine să nu cunoaștem data.

Solemnitatea teribilă a intrării într-un nou mileniu, în care să fim izolați încă pe această planetă păcătoasă, să fie catalizatorul spiritual de care avem nevoie ca să facem un pas colectiv spre maturitate spirituală și teologică, lăsând în urmă joaca numerelor cu profețiile Bibliei.

Putem să avem încredere în El. Nu este necesar să știm data, ca să fim pregătiți. Ca să fim pregătiți, avem nevoie de o dezvoltare spirituală continuă, zilnică, disciplinată.

Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt să ne înzestreze cu putere ca să ajungem să ne asemănăm mai mult cu Domnul Hristos, să biruim slăbiciunea și să dezvoltăm calitățile și însușirile creștine atrăgătoare. Umblând cu Dumnezeu astăzi, suntem pregătiți pentru arătarea Sa.

Gorden Ross predă în cadrul Departamentului de Misiune Mondială la Seminarul Teologic Adventist din Berrien Springs, Michigan.

Codul (secret al) Bibliei

Kenneth Wade

Biblia a profetizat cel mai devastator atac terorist din istoria Statelor Unite. Cel puțin așa pretinde best-seller-ul *The Bible Code*¹ (Codul Bibliei), scris de Michael Drosnin. Această carte spune că Biblia a precizat statul (Oklahoma), locul (Clădirea Murrah), autorul atacului (Timothy McVeigh) și ziua și ora atacului (ora 9, data de 19 aprilie 1995).

Și asta nu este totul. Cartea mai spune că Biblia a prevăzut asasinarea fraților Kennedy, scandalul Watergate, alegerea lui Bill Clinton – de fapt, cam fiecare eveniment important din acest secol. Aceasta înseamnă că, în trecutul foarte îndepărtat, o inteligență supraomenească a dictat fiecare literă a Bibliei, astfel încât să încifreze mesaje profetice pe care computerele de astăzi pot să le descopere.

Această idee trezește interesul. În definitiv, dacă s-ar putea dovedi că, în Biblie, au fost încifrate în mod supranatural profeții care se împlinesc astăzi, nu ar mări aceasta credibilitatea susținerilor ei că este de origine divină? Un cod ascuns care străbate întreaga Biblie ar fi dovada supremă că Biblia a fost scrisă în întregime sub inspirația directă a unei inteligențe extraordinare. Și ce nume mai bun decât „Dumnezeu” ar putea să aibă această inteligență?

Merge?

Dar sunt adevărate pretențiile exprimate în *The Bible Code*? Are, într-adevăr, succes metoda sa de descoperire a soliei Bibliei?

Înainte să cumpărați cartea, permiteți-mi să vă explic câteva lucruri despre codul pe care Drosnin crede că îl conține Biblia.

Fără îndoială, ați văzut jocuri de cuvinte încrucișate, în reviste și în ziare. Ele sunt chenare cu linii drepte, pline cu litere așezate parcă la întâmplare. Dar, dacă îi dai suficient timp să cercetezi, privind în sus, în jos și în fiecare parte, multe dintre aceste litere formează cuvinte ascunse.

Ce s-ar întâmpla dacă am lua literele ebraice din Vechiul Testament și le-am așeza sub forma unui joc de cuvinte încrucișate? Am putea să descoperim mesaje ascunse acolo? Greu de crezut. Dar atunci când Drosnin a descifrat numele „Yitzhak Rabin” scris în întregime și când a găsit și cuvintele „asasin să asasineze”, care intersectau acest nume, el a început să se îngrijoreze. A încercat să ia legătura cu Rabin, trimițându-i o înștiințare, dar primul ministru israelian l-a ignorat. Apoi, pe 4 noiembrie 1995, Rabin a fost împușcat de un bărbat pe nume Yigal Amir. Drosnin spune că examinarea ulterioară a pasajului în care era încifrată prezicerea a scos la iveală, de asemenea, anul în care aceasta s-a împlinit și numele asasinului.

Aceste preziceri remarcabile mi-au trezit curiozitatea, așa că am cumpărat cartea și am citit-o mai atent. Dar ceea ce am descoperit când am cercetat îndeaproape codurile citate în carte mai mult m-a amuzat decât m-a uimit.

La început, pare ciudat că găsești așa de multe „profeții” prin aranjarea Bibliei sub forma unei matrice. Dar, cu metodologia pe care o folosește Drosnin, este aproape inevitabil să descoperi ceea ce cauți. Având în vedere cantitatea de material din Biblie și diversitatea modurilor în care acesta poate fi aranjat cu ajutorul unui computer, posibilitățile sunt, practic, infinite. Drosnin recunoaște aceasta. El scrie, citându-l pe matematicianul israelian Eliyahu Rips, cel care a descoperit codul Bibliei: „Codul Bibliei conține mai multe informații decât am putea doar să înregistrăm, nu să descoperim, de-a lungul câtorva vieți”.² Când există un număr infinit de posibilități din care să alegem, probabilitatea de a descoperi un anumit cuvânt sau nume este limitată doar de timpul pe care suntem dispuși să-l folosim pentru a-l căuta.

O căutare ușoară

Modul în care este alcătuită limba ebraică înlesnește

căutarea „prezicerilor”. În limba ebraică există doar 22 de consoane și cuvintele se scriu de obicei fără vocale. Iar cei care descifrează codurile aranjează textul pe care îl folosesc fără spații între cuvinte.

Încercați să citiți aceasta: fndctdmlbtbdmznlmcddpsngrllfpntrcrncrdrnlnspresbvtyšnc. Dacă se introduc câteva vocale și câteva spații, se obține bine cunoscutul text din Ioan 3,16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Dar, dacă introducem alte vocale, putem descoperi alte mesaje.

Imaginați-vă, acum, că regulile pentru descoperirea mesajelor ne permit să trecem peste litere cum vrem, cu condiția să trecem peste același număr de litere într-un anumit cuvânt. (În realitate, putem, totuși, să trecem peste un număr diferit de litere în fiecare dintre cuvintele pe care le căutăm!) Și, ca să ne fie mai ușor, putem alege selectiv cum să transliterăm din ebraică în engleză [sau în română]. Putem folosi litera ebraică *waw* ca un W, ca un U, ca un E, ca un A, ca un V sau ca un O

– uneori în același cuvânt. Avem nevoie de un K? Putem alege dintre următoarele litere ebraice: *heth*, *qoph* sau *kaph*. Dar litera *qoph* nu trebuie să fie totdeauna un K; poate să fie și un Q sau un C.

De asemenea, literele ebraice pot fi transliterate ca vocale, atunci când este necesar să le folosim astfel, și doar ca și consoane, când aceasta corespunde mai bine scopului nostru. La pagina 110, de exemplu, în cartea lui Drosnin, Oswald este scris WTSWWLD, cele trei litere *waw* reprezentând un O, un W și un A. Dar, la pagina 111, Kennedy este scris, simplu, QNDY, fără să fie folosite vocale.

Mai mult decât atât, cuvintele noastre pot merge în orice direcție și în orice unghi și putem face rândurile matricei noastre oricât de lungi dorim – chiar de mii de litere! Iar expresiile pe care le descoperim pot să fie în ebraică, în engleză sau în orice combinație a celor două limbi. De altfel, de ce să-L limităm pe Dumnezeu doar la aceste două limbi? Imaginați-vă, numai, posibilitățile care ar exista dacă I-am permite lui Dumnezeu să folosească mai multe limbi! El

chiar ascultă rugăciunile în toate limbile omenirii, nu? Dacă extindem posibilitățile, probabil am putea descoperi instrucțiuni integrale pentru scoaterea amigdalelor, undeva în primele cinci capitole din Genesa -- poate în fragmentul despre coasta lui Adam!

Și lucrurile se simplifică și mai mult. Acum, fiindcă avem o bază de date infinită, de combinații de litere cu ajutorul cărora să construim preziceri, să descoperim un nume: *Hitler*, de exemplu. Apoi să ne gândim la toate vocalele care ar putea fi asociate cu acest nume. Având în vedere parametrii vagi de mai sus, care este probabilitatea să descoperim câteva cuvinte pe care le-am putea asocia cu Hitler, aproape de numele său?

Ideea pe care vreau să o subliniez este că regulile pe care le aplică Drosnin sunt prea vagi. Când există așa de puține condiții, în mod literal este posibil să găsim orice căutăm. Mulți alții care au scris recenzii ale cărții lui au făcut această observație. De exemplu, cineva a arătat (pe Internet) că, dacă luăm pasajul din Apocalipsa 5,12-9,10 în versiunea engleză

King James, dacă eliminăm toate vocalele, spațiile dintre cuvinte și semnele de punctuație și dacă aranjăm pasajul ca pe un joc de cuvinte încrucișate, de tipul celor din *The Bible Code*, cu 233 de litere, putem descoperi numele fondatorului firmei de programe de calculatoare Microsoft, William Gates, iar în imediata apropiere, acronime și cuvinte din acest domeniu, cum ar fi *MS-DOS*, *realitate virtuală* și chiar *expresia software horror*!

Așa cum se arată într-un alt loc de pe Internet, cineva a luat o traducere ebraică a romanului rusesc *Război și pace*, de Lev Tostoi, și a prelucrat-o cu ajutorul unui program de calculator asemănător celui folosit de Drosnin. În mod uimitor, într-un singur pasaj s-au putut descoperi 59 de cuvinte legate de sărbătoarea iudaică Hanukkah, toate foarte aproape unele de altele. De fapt, acest lucru nu este deloc uimitor. Așa cum spuneam, pentru că regulile din *The Bible Code* sunt vagi, putem să descoperim cam orice, oriunde, dacă suntem dispuși să folosim destul timp să căutăm!

Dovezi demne de încredere

Din nefericire, exercițiul lui Drosnin de a descoperi ace în care cu fân nu oferă multe dovezi despre originea divină a Bibliei. Dar, atunci, nu mai avem astfel de dovezi?

Desigur că nu. Să luăm Isaia 45, de exemplu. Aici se amintește numele lui Cir, despre care se spune că avea să cucerească Imperiul Babilonian, eliberându-i din robie pe captivii evrei, așa încât ei să se poată întoarce în Iuda și să reconstruiască Ierusalimul.

Asemenea acestei profeții, toate celelalte profeții ale Bibliei trebuie înțelese așa cum le vedem.³ Gândul acesta stă în contrast cu *The Bible Code*, care sugerează că numai oamenii din timpul nostru pot să înțeleagă părțile importante ale

Adoua venire înseamnă să avem pace veșnică, un sentiment de bine, să nu mai fie boală. Să fim înconjurați tot timpul de membrii familiei și de prieteni, să nu mai fim constrânși de timp. Să avem pace sufletească și să fim împreună cu Dumnezeu. Să putem merge să vorbim cu Domnul Isus, să vizităm alte planete, să facem orice. Înseamnă libertate deplină, fericire, liniște, pace desăvârșită. Aceasta aștept cu nerăbdare.

Anita Hammond, Silver Spring, Maryland

Bibliei, pentru că aceste părți pot fi descoperite doar prin folosirea computerelor. Dar, ca să descoperim și să înțelegem profețiile Bibliei, nu avem nevoie de un program special de calculator.

O dovadă și mai importantă a inspirației Bibliei este ceea ce face ea pentru oameni. Milioane de oameni din toată lumea au găsit vindecare, creștere și scop în viață prin citirea acestei cărți.

Aceasta aduce în discuție un alt lucru care mă îngrijorează în legătură cu *The Bible Code*. Drosnin este dispus să vadă o inteligență supraomenească în spatele codului ascuns în Biblie, dar nu este dispus să accepte solia clară a Bibliei. Este logic? Dacă o minte supraomenească a ascuns un cod în Biblie, atunci aceeași minte supraomenească a trebuit să scrie și textul în care a fost ascuns codul acesta. Aceasta înseamnă că trebuie să luăm în serios textul însuși, precum și codul ascuns (dacă există, într-adevăr, un cod ascuns!). Nu putem să alegem selectiv ceea ce credem.

Lumea noastră este prea captivată de fenomene spiritiste și de încercări de prezicere a viitorului. Dumnezeu nu a dat Biblia doar pentru câțiva experți în calculatoare, către finalul istoriei pământului. El nu Se coboară să Se joace, de exemplu, de-a încifrarea de preziceri ale unor detalii ascunse din viața oamenilor, cu mii de ani înainte. Preocuparea Lui nu se

limitează la câteva persoane celebre, a căror soartă El a ascuns-o în jocuri de cuvinte încrucișate.

Nu, El Se îngrijește de dv., de mine și de oricare alt copil al lui Adam și al Evei – de salvarea sufletului nostru. De aceea El a dat Biblia pentru fiecare om care avea să trăiască, de la data scrierii ei și până la sfârșitul lumii. Și a făcut solia ei ușor de înțeles pentru cei care caută mântuirea în mod sincer. Scopul Său a fost să ni Se descopere și să ne ajute să credem în El. Este evident faptul că metoda lui Drosnin de studiere a Cuvântului lui Dumnezeu nu slujește scopul acesta – el însuși este, încă, ateu.

Ca să beneficiem, într-adevăr, de această carte inspirată de Dumnezeu, este necesar să citim ce spune ea. Să căutăm solia mântuirii, pe care o înțelegem clar atunci când luăm cuvintele ei așa cum le vedem și le aplicăm la viața noastră. Atunci, originea ei supranaturală va fi evidentă pentru noi și vom descoperi viața veșnică pe care o oferă Dumnezeu tuturor celor ce cred în El.

¹ Michael Drosnin, *The Bible Code* (New York: Simon and Schuster, 1997).

² *Ibid.*, pag. 45.

³ Biblia nu folosește simboluri în mod liber în profețiile sale apocaliptice, ci ne dă și semnificația acestor simboluri.

Kenneth Wade este redactor de carte la Pacific Press Publishing Association, în Boise, Idaho, S.U.A.

În ziua aceea,
vor zice:
Iată, acesta
este
Dumnezeul
nostru, în care
aveam
încredere că
ne va mântui.

Acacia este
Domnul, în
care ne
încredeam,
acum să
ne veselim,
și să ne
bucurăm de
mântuirea
Lui !

Isaia 25,9

Întârziere? Ce întârziere?

A doua venire iminentă, văzută prin ochii orientalilor

Zdravko Stefanovic

Din timpuri foarte vechi, credincioșii au fost consumați de o întrebare urgentă: „Până când, Stăpâne Doamne, până când?”

Da, Biblia vorbește despre răbdarea sfinților. Dar două mii de ani de așteptare au produs daune ideii că trăim în „zilele de pe urmă”, punând la grea încercare credința și perseverența creștinilor. Care creștin – și, mai ales, care adventist – nu a căutat niciodată să înțeleagă acest subiect dificil, căruia cercetătorii Bibliei i-au dat chiar un nume tehnic: „întârzierea parousiei”?

În încercarea de a explica problema într-un mod rațional, aproape că am epuizat toate ideile posibile. Cărțile, articolele, predicile și prelegerile privitoare la acest subiect oferă un bun indiciu despre interesul larg pe care el îl trezește și despre efortul continuu de a descoperi un nou unghi din care să privim dilema pe care el o prezintă.

În acest articol, doresc să propun un gând care cred că este crucial pentru o înțelegere mai bună a așa-numitei întârzieri a revenirii Domnului Hristos. El se referă la cultura celor cărora le-a fost transmisă prima dată solia Scripturii.

Astăzi, metoda culturală este aplicată tot mai mult în interpretarea Bibliei și aceasta a dat, în general, rezultate foarte bune.

Concepția orientală cu privire la timp

Acum câțiva ani, am avut privilegiul să locuiesc și să lucrez în Elveția, probabil țara care se conduce cel mai mult după ceas. Trenurile din Elveția, de exemplu, sunt bine cunoscute pentru punctualitatea lor și călătorul trebuie să urmărească permanent ceasurile de precizie montate peste tot, în fiecare gară.

Obiceiul de a urmări ceasul caracterizează, într-adevăr, întreaga civilizație occidentală din zilele noastre. El exprimă o concepție cantitativă, în care timpul este considerat ceva ce trebuie măsurat și folosit în realizarea de scopuri materiale. Ceasurile cu sonerie, ceasurile de mână, cronometrele și calendarele au devenit semnul distinctiv al civilizației tehnologice occidentale.

Este o mare deosebire față de civilizația orientală tradițională, în care Biblia și-a găsit primul cămin. În

contextul acela, normele convenționale erau bazate pe valori diferite, între care și noțiunile *lipsa termenelor* și *lipsa schimbării*. Orientalii aveau o concepție *calitativă* asupra timpului. Ei se concentrau mai mult asupra evenimentului însuși – asupra certitudinii lui – decât asupra timpului. „Se va întâmpla, într-adevăr?” Această era întrebarea mai importantă, și nu: „Când se va întâmpla?” Nu conta dacă un eveniment avea loc astăzi sau mâine, atâta timp cât era sigur că urma să se întâmple.

Mai mult decât atât, pentru orientali, timpul era ceva ce trebuie trăit și de care să te bucuri, nu în primul rând ceva care să fie măsurat. Timpul era înțeles ca un dar divin prețios, oferit nouă din belșug.

O asemenea concepție are o implicație directă asupra subiectului așteptării și întârzierii, la care ne întoarcem acum.

Evenimentul, nu timpul

Timpul în sine – sau *a fi la timp* – nu era lucrul de cea mai mare importanță în lumea Bibliei. Factori ca întâlniri programate și înțelegeri legate de timp erau doar mijloace de întărire a legăturilor reciproce și erau privite mai mult ca servi decât ca stăpâni. Foarte rar, ceasul sau calendarul constituia cauza principală a ruperii relațiilor.

Desigur, atât *a fi fericit*, cât și *a fi la timp* erau considerate ideale. Dar, dacă un oriental trebuia să aleagă doar una dintre cele două, *a fi fericit* primea în mod sigur votul. Într-adevăr, chiar civilizația modernă pare să păstreze ceva din această înțelepciune străveche. De aici indicatorul de pe autostradă, pe care scrie: „Nu uitați! Este mai important să ajungeți decât să ajungeți la timp. Deci, reduceți viteza!”

În civilizația orientală, procesul pregătirii și starea de a fi gata ale celor care așteptau erau, de asemenea, factori importanți. Astfel, în planificare, ca și în sositărea efectivă, era acordată o mare perioadă de timp pentru punerea în ordine a tuturor lucrurilor, pentru a garanta faptul că atât cei care veneau, cât și cei care așteptau erau pregătiți.

Apostolul Petru avea în minte lucrul acesta, când îi îndemna pe credincioșii din primul secol: „Dar, prea

iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului va veni” (2 Petru 3,8-10).

Stăpânul își stabilește timpul

În societatea orientală tradițională, un om distins se cunoaște după generozitatea lui și după faptul că

niciodată nu se grăbește. Ar fi o dezonoare pentru demnitatea lui să alerge (faptul acesta contribuie la semnificația pildei fiului risipitor, în care tatăl *aleargă* înaintea fiului său, cu prețul demnității lui).

Când se făcea o înțelegere, era privilegiul exclusiv al unui om de neam ales să vină atunci când el considera că este timpul potrivit. Cu unele excepții rare, oamenii iluștri și stăpânii din Orient, în mod normal, se foloseau din plin de acest privilegiu. Un bun exemplu este întârzierea lui

Samuel când a venit la Saul, într-un timp critic, înaintea luptei cu filistenii. (Vezi 1 Samuel 13; *Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 639, 640, unde se spune: „Timpul hotărât a sosit, dar omul lui Dumnezeu nu a venit îndată. Providența lui Dumnezeu îl reținuse pe servul Său”. Profetul Samuel a sosit în aceeași zi, puțin mai târziu decât „timpul hotărât”.)

Pe nivel vertical, în relația stăpân-rob, robii nu trebuia să aibă controlul asupra programului

stăpânului. Din contră, stăpânul alegea și își stabilea timpul, așa cum se poate vedea într-un număr de evenimente biblice și mai ales în pildele Domnului Isus.

Întârzierea este direct proporțională cu importanța persoanei

În cultura occidentală modernă, cu cât persoana este mai importantă, cu atât ea va sosi mai „la timp”. Nu-i așa că unul dintre rolurile conducătorului este să le arate altora un exemplu de punctualitate?

Dar în cultura orientală tradițională – chiar astăzi – este exact invers. Importanța unei persoane se poate măsura după durata întârzierii sosirii ei. Cu cât o persoană este mai importantă, cu atât ea va întârzi mai mult. În parabolele Sale, ori de câte ori Domnul Isus folosea expresii ca acestea: „Mirele a întârziat” sau „Stăpânul a venit după multă vreme”, ascultătorii Lui cunoșteau în mod instinctiv implicațiile cuvintelor Sale.

Mesele de nuntă din Orient – chiar astăzi – sunt bine cunoscute pentru lipsa aproape totală a preocupării cu privire la timp. Mi s-a spus că, în unele părți îndepărtate ale Asiei răsăritene, s-ar putea ca oaspeții care participă la o nuntă să nu fie siguri nici măcar de ziua în care va sosi mirele. În contextul acesta, așteptarea nu este privită ca o povară, iar întârzierea nu este, în mod necesar, ceva negativ. De fapt, se înțelege că așteptarea prelungită generează un grad de așteptare și de emoție mai ridicat.

Imaginea mesei de nuntă este o metaforă standard în Biblie pentru venirea lui Dumnezeu la poporul Său. Metafora se găsește atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Și, pentru că nici o nuntă importantă nu are loc fără o așteptare prelungită a sosirii mirelui, este numai normal să ne așteptăm că nunta cea mai importantă dintotdeauna va avea loc mai târziu decât ne așteptăm. Datorită importanței lui, oricât de mult ar întârzi, mirele niciodată nu ajunge târziu.

Două tipuri de întârziere

În cultura orientală tradițională, pot fi identificate cel puțin două tipuri de întârziere. În cazul primei forme de întârziere, cei care așteaptă sunt siguri de venirea persoanei pe care o așteaptă, chiar dacă are loc o întârziere. Ei sunt ținuti în așteptare/incertitudine, dar, cu cât trece mai mult timp, ei sunt cu atât mai siguri că momentul dorit se apropie.

În al doilea tip de întârziere, așteptarea este caracterizată de lipsa certitudinii că persoana (persoanele) va (vor) sosi măcar. Aceasta creează un scenariu complet diferit. Nu așteptarea prelungită îi face pe așteptători să se îngrijoreze, ci mai degrabă faptul că ei sunt din ce în ce mai nesiguri dacă venirea va avea loc sau nu. Aceasta ne aduce aminte de cântarea Deborei, în care moartea lui Sisera, conducătorul vrăjmașilor lui Israel, este descrisă astfel:

„Pe fereastră, prin zăbrele,
Se uită mama lui Sisera și strigă:
‘Pentru ce zăbovește carul lui
să vină?’

Pentru ce vin carăle lui așa de
încet?” (Jud. 5,28)

Uneori, cele două tipuri de întârziere sunt diferențiate în Biblie prin cuvinte diferite. Un exemplu bun se găsește în Habacuc 2,3:

„Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteaptă-o, căci va veni și se va împlini negreșit”.

Dacă primul tip de întârziere este exprimat prin verbele „a întârzi”, „a zăbovi”, al doilea ar putea fi redat prin „a ezita”, „a amâna” sau chiar „a veni prea târziu”.

Semnele măresc siguranța

Într-o civilizație în care calitatea timpului întrece cantitatea lui, semnele sunt un factor foarte important care aduce aminte de certitudinea unui eveniment. Așteptătorii combină semnele și evenimentul efectiv într-un mod care le face să devină inseparabile. Deseori, când Biblia folosește adverbe ca „aproape”, „chiar la uși” etc., o face pentru a sublinia siguranța unui lucru.

Astfel, profetul Ioel, care a trăit cu patru secole înainte de prima venire a Domnului Hristos, putea să spună: „Ziua Domnului este aproape” (Ioel 3,14). De asemenea, psalmistul avea același gând atunci când spunea: „Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El” (Ps. 85,9). Un exemplu foarte cunoscut este predica Domnului Isus despre sfârșitul lumii. Ea a fost precedată de două întrebări puse de ucenici: „Când se vor întâmpla aceste lucruri?” și „Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Mat. 24,3). În discursul lung care a urmat, Domnul Isus S-a referit în primul rând la semnele timpului, al căror scop era mai mult să mărească siguranța venirii Lui decât să schițeze o cronologie care să conducă la ea.

Întrebarea despre lungimea timpului care precede revenirea Domnului Hristos poate fi crucială pentru creștinii de astăzi. Dar, în orice discuție asupra acestui subiect, cultura țărilor și a oamenilor din Biblie trebuie luată în considerare.

Încă din timpul Domnului Hristos, și chiar mai înainte, rabinii iudei susțineau că Hristos va veni atunci când Israel, poporul lui Dumnezeu, va respecta în mod desăvârșit toate cele 318 legi. În timpul nostru, se poate auzi că Domnul Hristos va veni atunci când solia Sa va fi predicată în fiecare țară din lume. Aceste prognoze sunt imbolduri bune pentru a „grăbi” venirea Lui. Dar trebuie să ținem minte totdeauna că Domnul își rezervă dreptul să vină atunci când consideră El că este momentul potrivit.

Biblia nu se concentrează asupra datei exacte a venirii Domnului. Ea se concentrează mai mult asupra stării de a fi gata a celor care o așteaptă. „Vegheați, dar”, a spus Domnul Isus, „pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru” (vers. 42). Dar nu poate exista nici o îndoială că El va veni. Semnele din jurul nostru arată în direcția certitudinii absolute.

Zdravko Stefanovic este profesor de teologie la Institutul Adventist Internațional de Studii Înalte, la Silang, Cavite, Filipine.

Advent 2000 Plus

Florin Lăiu

Așteptători

Întrebați de ce ne numim *adventiști*, răspundem prompt: Adică „așteptători”! Această „traducere” populară a cuvântului *adventist* (venit în limba română din occident) are încărcătura ei psihologică, însă dovedește și oarecare lipsă de informare. Pentru că, ținând seama de originea americană a adventismului actual, trebuie să știm că termenii englezești *advent* și *adventist*, împrumutați la rândul lor din latină, nu se referă la așteptarea noastră, ci la venirea Lui. Cu alte cuvinte, nu se pune accentul pe virtuțile așteptării, ci pe siguranța și gloria revenirii. În limbile occidentale, sărbătoarea nașterii Domnului este numită, adesea, *advent*, ca și revenirea Lui pe care creștinătatea o „așteaptă”. De aceea, în teologie se folosesc expresiile: *primul advent* și *al doilea advent*.

Există peste 20 de locuri, numai în NT, unde Biblia lui Ieronim, versiunea catolică clasică, folosește acest cuvânt atât de drag nouă, fie pentru venirea lui Isus, fie pentru alt eveniment sau personaj important. „Cine va putea suferi ziua venirii Lui? (*diem adventus eius* Mal. 3,2); „în ziua venirii lui Gog” (*in die adventus Gog*, Ezech. 38,18); „înaintea venirii Lui (*ante faciem adventus eius*), Ioan predicase botezul pocăinței” (Fapte 13,24); „și nu numai mie, ci și tuturor celor ce iubesc venirea Lui” (*non solum autem mihi sed et his qui diligunt adventum eius* 2 Tim. 4,8).

Este adevărat că Biblia se referă în câteva locuri la așteptarea noastră. „Cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Fil. 3,20), „așteptând fericita noastră speranță, adică arătarea glorioasă a marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2,13). Însă, potrivit profeției lui Daniel (12,12), era așteptărilor s-a consumat pe la anii 1843-1844, când cei 1335 de ani ai teroarei „creștine” medievale s-au încheiat împreună cu cei 2300 de ani de așteptare a reabilitării Sanctuarului lui Dumnezeu, prin

evenimentul ceresc al începerii Judecății.

Bietul român încă așteaptă salvarea, din Occident sau din Orient (Ps. 65,6,7; Plâng. 4,17). Credincioși fiind, putem aștepta pe Domnul pentru nevoile noastre urgente, spirituale sau fizice (Is. 26,8; Ier. 8,15; 13,16; 14,19). Dar așteptarea zilei Lui nu este, în sine, o virtute. Ea poate fi chiar o autoînșelare: „Vai de cei ce doresc ‘Ziua Domnului!’ Ce așteptați voi de la ziua Domnului? Ea va fi întuneric, și nu lumină” (Amos 5:18, Țef. 3,8). „Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată așteptați?” (Mat. 5,46). Mai degrabă, Dumnezeu este un așteptător. El aștepta struguri buni de la via Lui, dar S-a ales cu aguridă și poamă sălbatică (Is. 5,4; 1 Petru 3,20). De aceea, așteptarea creștinului este fericită numai atunci când el, asemenea lui Dumnezeu, nu stă cu mâinile în sân, mulțumindu-se să pândească semne și să calculeze, ci se „silește”, acționează în vederea „grăbirii” adventului, trăiește, aici și acum, condițiile spirituale ale universului înnoit în care „va locui dreptatea” (2 Petru 3,12-14).

Pe neașteptate

Biblia ne învață în multe locuri că adventul Domnului va fi o surpriză. El va veni „ca un hoț”, pe neașteptate (1 Tes. 5,2-3). Dar surpriza aceasta nu este pentru cei ce iubesc venirea Lui iminentă. Unii credincioși predică surpriza generală și iminența necondiționată, arbitrară a evenimentului, ignorând nu numai condițiile revenirii, ci și profețiile apocaliptice care trebuie să se împlinească înaintea ei. Eu n-am găsit, nicăieri în Scriptură, teme pentru o surpriză de felul acesta. Dacă Dumnezeu este în stare de o asemenea surpriză, am putea să ne supărăm, „pe bune!”, că n-a făcut-o mai de mult. Istoria lumii, ca și prezentul, sunt lucruri prea dureroase ca să poată fi măsurate în termeni teologici ai așa-numitei *suveranități* divine, înțeleasă ca voință arbitrară. În perspectiva venirii unui asemenea Domn, am putea chiar să ne facem griji serioase.

Nu, Domnul nu va veni înainte ca anumite evenimente profetizate să se întâmple. Putem avea surprize în ce

privește rapiditatea desfășurării lor, dar nu în ce privește depășirea lor. Noi putem greși în interpretarea unor aspecte, schemele noastre profetice pot avea imperfecțiuni inerente, dar nu putem spune, așa cum am auzit uneori: „Domnul poate veni mâine sau chiar astăzi, făcând praf toate schemele noastre profetice!” Ca și cum testul final pentru lume ar fi trecut, plăgile apocaliptice ar fi pe sfârșite și toate strădaniile de a înțelege corect Apocalipsa n-ar fi decât o capcană pusă de Isus pentru a ne surprinde nepregătiți. Sau ca și cum aceste profeții ar putea fi anulate prin arbitrajul ceresc.

Dacă vreți să dați ascultătorilor frisoane care să-i îndemne la pocăință imediată, spuneți-le că în dimineața următoare ar putea fi găsiți morți, că peste numai câteva ore îi poate pândi un accident stupid sau briceagul unui adolescent de tranziție, că un cutremur sau o explozie de gaz i-ar putea transforma pe neașteptate într-o zdreanță. Dar nu le spuneți că Domnul poate veni în zilele sau lunile următoare.

Venirea Domnului nu este un bau-bau evanghelic. Ea este încoronarea planului de mântuire în care Dumnezeu a implicat și participarea umană. Dumnezeu Însuși, în condescendența Sa, din dragoste, S-a făcut dependent, în bună măsură, de atitudinea umană. Sfârșitul „veacului” acestuia este venirea Aceluia care S-a jertfit pentru noi, care a făcut și face tot posibilul pentru salvarea noastră. Acesta este singurul motiv pentru care adventul merită așteptat. Și, pentru că noi credem, așteptăm și grăbim evenimentul, el nu poate fi o surpriză (1 Tes. 5,4). Dacă vreți să determinați pocăința cuiva, aduceți-l la cruce. Numai aici păcătosul se sperie de el însuși. Nu este suficient să-l speriați cu teribila zi a judecății și cu focul veșnic, deoarece acestea creează motivații false.

Psihoza numerelor

Am rugat pe frățiorul Ilie să în-

ceteze cu mitul celor 6.000 de ani și cu fixarea de date pentru „ploaia târzie” și pentru venirea Domnului. Dar, după două scrisori consistente, la care am cheltuit timp și energie, înțeleg că aș fi făcut mai bine să-mi iau mezinul și să mergem să batem mingea cu băieții de pe maidan, timp de un ceas și ceva – pentru sănătatea mea și spre bucuria lor! Fiindcă lui Ilie îi descoperă Dumnezeu în mod direct tainele Lui, pe căile cele mai spirituale, nu așa cum studiem noi, teologii, făcând uz de biata înțelepciune omenească.

Această psihoză, pe care aș numi-o „sindromul profetului umil și neînțeleș”, este însă numai o formă de eludare a gândirii ordonate. Există destul de mulți credincioși sinceri care cred și propagă, din neștiință, informații care sunt doar mituri, tradiții și zvonuri pioase. Un asemenea mit este săptămâna milenială care se întemeiază pe două erori fundamentale: 1. că, după cum Dumnezeu a creat lumea în 6 zile și în a 7-a S-a odihnit, tot așa istoria lumii trebuie să dureze 6.000 de ani și în al 7-lea mileniu să Se odihnească; 2. că, de la creație până la nașterea Domnului, au trecut 4.000 de ani, iar de la nașterea Domnului până la revenirea Lui trebuie să treacă încă 2.000 de ani.

Este adevărat, teoria aceasta e atrăgătoare. Dar nu e mai puțin falsă. În primul rând, ce temei biblic avem ca să credem că există o relație numerică între săptămână și istoria lumii? O relație tipologică am putea întrevedea, fiindcă mileniul din Apocalipsa are o atmosferă sabatică. Dar restaurarea universală pe care o așteptăm este prefigurată, de asemenea, de anul jubiliar, al 50-lea, care venea după 7 septenale (Lev. 25). În ce privește cifrele, nu avem nici un indiciu serios. Oricât de ispititoare ar fi aceste numere, nu uitați că nici îngerii nu cunosc taina zilei adventului (Mat. 24,36) și eu nu mă simt mai inteligent decât ei.

În al doilea rând, este de mirare că mulți credincioși, în loc să pună

mâna pe creion sau pe calculator, ca să socotească datele pe care ni le oferă Biblia, se iau după tradiții și interpretări simpliste. Când vorbim despre 4.000 de ani de la Adam până la Hristos sau de 6.000 de ani de istorie a lumii, folosim niște cifre rotunde, **convenționale**, care sunt niște aproximații foarte libere. În realitate, dacă urmărim textul tradițional ebraic, așa cum se reflectă în traduceri Nitzulescu și Cornilescu ale Bibliei, avem 1656 ani de la creație la potop (Gen. 5), plus 1521 ani până la construirea Templului lui Solomon (Gen. 11,10-26; 21,5; 25,26; 47,9; Exod. 12,40-41; 1 Împ. 6,1), plus 958 ani de la Solomon până la începutul erei creștine (dată care se poate găsi în diverse cărți de istorie) = **4.135 ani**. Adăugând cei 1999 de ani ai erei creștine, descoperim că au trecut deja **6.134** din istoria lumii.

Desigur, dacă avem obiecții cu privire la datarea ebraică din Exodul 12,40-41 și dorim s-o „corectăm” după textele din Genesa 15,13.16 și Galateni 3,17, în conformitate cu traducerea greacă la Exodul 12,40-41, unde se adaugă cuvintele „...șederea copiilor lui Israel și a părinților lor”, atunci avem cu 215 ani mai puțin (Gen. 12,4.9-10; 21,5; 25,26; 47,9), adică numai **5.919**. Dacă dorim, totuși, să urmărim tradiția traducerii grecești (așa cum face, probabil, și Pavel în Gal. 3, 17), ar trebui să fim consecvenți și s-o urmărim de asemenea în Genesa 5 și 11, unde genealogiile dau perioade mai lungi. Puteți urmări traducerea vechiului text grecesc Septuaginta în orice Biblie sinodală. Potrivit acestui text, care reflectă manuscrise la fel de vechi și respectate de primii creștini, avem peste 2.000 ani până la potop și încă peste 800 de ani până la nașterea lui Avraam, ceea ce înseamnă că s-au împlinit deja cam cinci milenii până la Hristos, iar acum lumea ar avea o vechime de peste 7.000 de ani. Nu degeaba, acum câteva secole, în Țările Române se datau anii „de la

Facere", peste 7000 de ani. Pot fi adăugate și alte argumente din textele vechi sau din nevoia de armonizare intrabiblică, dar e suficient ca să înțelegem că teoria celor 6.000 de ani este depășită. Dacă nu știm cu precizie cât a trecut de la creație până la nașterea Domnului, știm însă în mod sigur că, în martie 1995, se împliniseră 2.000 de ani de la moartea lui Irod cel Mare, vrăjmașul Pruncului Isus. Ceea ce înseamnă că, în toamna lui 1994 sau, cel târziu, în iarna 1994/1995, s-au împlinit deja 2000 de ani de la nașterea lui Isus.

Timp tainic fixat sau timp condiționat?

Cu toată sinceritatea, dar fără un studiu serios al Bibliei, păstrăm în suflet un model de Dumnezeu care nu corespunde perfect cu cel adevărat. Ni se pare că, dacă Dumnezeu a promis sau prevestit ceva, trebuie să îplinească exact și în mod necondiționat. Dar Dumnezeu ne-a avertizat că, în principiu, procedul Lui este diferit (Ier. 18,7-11). Și Biblia ne dă și numeroase exemple de profeții neîmplinite, nu numai împlinite. Niniviții trebuia să piară după 40 de zile (Iona 1), regele Iosia trebuia să moară de moarte bună (2 Împ. 22, 20; 23,29), Cir trebuia să dea decretul rezidării Ierusalimului și a cetăților (Is. 44,26,28), Imperiul Egiptean împreună cu Imperiul Asirian trebuia să se alieze cu Israel și să formeze un singur popor al lui Dumnezeu (Is. 19,18-25), Ierusalimul trebuia să devină capitala unui imperiu mondial al păcii (Is. 2), un templu mai strălucit decât al

lui Solomon avea să fie făcut după întoarcerea din robie, natura avea să fie parțial restaurată și regatul davidic refăcut (Ezech. 36-37; 40-48; Is. 65,25; 66,22-23). Și acestea sunt numai câteva dintre profețiile zădărnice. Ele nu s-au împlinit și termenul lor este de mult expirat. Erau condiționate de atitudinea omului, de credință și ascultare. Dacă nu s-au împlinit condițiile, nu s-au împlinit nici promisiunile. Prin urmare, Dumnezeu Se ține de cuvânt.

Oare Noul Testament nu are același Dumnezeu? El avusese un

13,11-12) și înfrângerea finală a lui Satana prin biserică (în frunte cu biserica din Roma!) era iminentă (Rom. 16,20). Darurile spirituale date corintenilor aveau să-i călăuzească până la venirea Domnului (1 Cor. 1,7), pentru că unii dintre ei aveau să fie încă în viață (1 Cor. 15,51-54), cum dorea și Pavel însuși (2 Cor. 5,1-4), cum le vorbea și tesalonicenilor (1 Tes. 3,13; 4,17; 5,23). Pavel credea că, până atunci, era doar „puțină, foarte puțină vreme” (Evr. 10,37), Iacov credea că judecata și adventul sunt

aproape, „chiar la ușă” (Iacov 5,7-9), Petru credea că judecata este gata să înceapă (1 Petru 4,17-18), că adventul poate întârzia încă o generație, dar poate fi și grăbit (2 Petru 3,3-4,12). Ioan scria următoarei generații că venise „ceasul de pe urmă” (1 Ioan 2,18), că adventul este aproape (Apoc. 1,3) și că el va avea loc „în curând” (Apoc. 1,1; 22,12,20).

Pentru unii, „curând” înseamnă doar „sigur”, dar nu foarte apropiat. Pentru alții, „curând” este un termen raportat la eternitate, la timpul lui Dumnezeu (ca și cum Biblia ne-ar fi fost transmisă într-o limbă

cerească). Limbajul Bibliei este însă popular, de la un capăt la altul, iar traducerea acestor termeni este corectă. Nu este frumos să facem din „curând” un adverb atât de elastic, încât să se întindă peste două milenii. Când Mica și Isaia prevăd apariția lui Mesia în timpul Asiriei (Mica 5,4-6; Is. 11,1.10-11), ar fi preferabil să acceptăm această posibilitate? Sau, mai degrabă, să schim-

plan ideal cu liderii iudei, dacă acceptau pocăința (Luca 7,29-30). Ierusalimul nu trebuia să fie distrus (Luca 19,41-44), iar revenirea lui Isus și restaurarea împărăției trebuia să aibă loc peste câteva decenii, în aceeași generație (Mat. 16,27-28; 24,34-35; Ioan 21,19-23). Apostolii au crezut și predicat un advent apropiat. Pentru Pavel, noaptea lumii aproape trecuse (Rom.

băm sensul cuvântului „Asiria”? Dumnezeu este liber să-și schimbe planurile de la o zi la alta, de la o generație la alta, în funcție de condițiile pe care I le oferim. Dar dacă ar schimba sensul cuvintelor, așa cum a făcut cu constructorii de la Babel, orice comunicare reală ar fi imposibilă.

Este lucru cunoscut că părinții fondatori ai Bisericii Adventiste, între care și Ellen White, au crezut, de asemenea, au predicat și au scris că adventul va avea loc în acea generație, adică în generația martoră a evenimentelor din 1833-1844 (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 631-632). În ultimele scrieri ale lui Ellen White, ni se spune că unii dintre cei care erau în viață pe la 1914 aveau să fie martori ai evenimentelor finale (PK 605). În repetate rânduri, acest sol al lui Dumnezeu a arătat că timpul este întârziat și că Domnul ar fi putut veni de mult, dacă Evanghelia și-ar fi arătat roadele depline în lume. Unii dintre teologii noștri au atras atenția asupra scenelor din Apocalipsa 14,14-20, arătând că timpul străngerii celor două recolte umane – buni și răi, sigilați pentru Hrist sau marcați pentru Antihrist – depinde de coacerea lor. Dumnezeu îi dezvăluie și lui Avraam acest secret (Gen. 15,16). Dacă are cineva îndoieli cu privire la posibilitatea predicării universale a Evangheliiei spre mărturie tuturor popoarelor (Mat. 24,14), n-avem nici o îndoială că omenirea este pe punctul de a pune vârfa păcatelor ei milenare. Comparația cu generația potopului, din care s-au salvat doar opt persoane, și cu locuitorii Sodomei, din care s-au salvat cu greu trei-patru inși (Luca 17,26-30), aplecă mult balanța în favoarea scurtimii timpului.

Timpul revenirii și Evanghelia harului

Unii se tem că participarea umană la împlinirea condițiilor revenirii Domnului ar anula principiul suveranității divine și al harului,

încurajând legalismul și moralismul – faptele omenesti. Este ridicol gândul că am putea deveni mai evanghelici decât Pavel, până acolo încât să ne temem de impactul eforturilor omenesti de a împlini voința divină, să evităm „Faptele”. Dar, dacă apostolii n-ar fi avut „Fapte”, mântuirea lucrată de Isus n-ar fi ajuns la noi. Este nevoie și de bătaură, nu numai de urzeală, la războiul lucrării harului. Cât despre imposibilitatea de a face aceste fapte în puterile noastre, n-avem nevoie de argumente. În primele 15 secole, creștinismul abia depășise granițele Europei. Și ce mai creștinism! Reforma abia a reușit să dea un suflu nou într-o parte a

Cu ajutor supranatural, lumea ar putea fi avertizată într-o singură generație. Fără Spiritul lui Dumnezeu însă, descoperim nu numai că mergem încet, dar că, în urma noastră, ce am zidit se dărâmă.

Europei. Abia după anii 1800 au început creștinii să evanghelizeze popoare de pe alte continente. Și de atunci încă, această lucrare nu s-a terminat. Se poate afirma chiar că ritmul creșterii populației globului este întotdeauna mai rapid decât propagarea Evangheliiei. Cu ajutor supranatural, lumea ar putea fi avertizată într-o singură generație. Fără Spiritul lui Dumnezeu însă, descoperim nu numai că mergem încet, dar că, în urma noastră, ce am zidit se dărâmă.

Vestea bună este că păcătoșenia sau neglijența creștinilor nu poate întârzia la infinit revenirea Domnului. Dacă nu va lucra prin noi, Dumnezeu va lucra prin alții (Ester 4,14). Providența Lui va adu-

ce în lume situații care vor împinge în prim plan Evanghelia veșnică, pe susținătorii ei, silind generația noastră să ia atitudine pentru sau contra adevăratei închinări datorate Creatorului. Faptul că Dumnezeu ascultă rugăciunea credinței și iubirii, schimbându-și planul în funcție de aceasta, înseamnă că El Însuși dorește să-I dăm posibilitatea să-și schimbe unele hotărâri (Is. 59,16; Ezech. 22,30; Ps. 106, 23 Nitzulescu). Lui Dumnezeu îi pare rău când Se simte silit să aplice sfânta dreptate, neamestecată cu har (1 Cron. 21,15; Ier. 26,19; Ioel 2,13). Dacă vedem că „ziua se apropie”, să ne rugăm pentru întârzierea ei și apoi pentru puterea și harul de a trăi și vesti principiile Evangheliiei, ca s-o putem grăbi.

Dumnezeu știa de mult care va fi evoluția reală a bisericii în timp, a știut că adventul va fi întârziat, precum și cauzele întârzierii. Dar credincioșii nu trebuia să știe viitorul real, ci numai viitorul condiționat. De aceea, profețiile din Daniel și Apocalipsa au fost scrise într-un limbaj tainic, ca să nu poată fi înțelese complet înainte de timpul sfârșitului. Dumnezeu cunoaște viitorul pentru că El este Creatorul timpului. Dar El nu privește viitorul ca un spectator, ci este implicat în viitor, ca și în prezent și în trecut. El ține sub control nu numai cunoașterea timpului, ci și puterea ca noi să împlinim condițiile. Acum, în ultimul ceas, este necesar, mai mult decât oricând, să ne cutremurăm în fața celor două milenii trecute și să nu mai lăsăm să treacă un mileniu, nici măcar un secol. Să avansăm de la aritmetică la geografie, să trecem de „sub Lege”, „sub har”. Judecata generațiilor trecute este de mult încheiată, dar judecata acestei generații întârzie. Domnul este Cel ce așteaptă. Harul lui Dumnezeu mai are o ultimă manifestare a slavei Domnului, înainte de a veni „ziua aceea”.

Florin Lăiu predă la Institutul Teologic Adventist.

Unica strategie posibilă - 2

Nicușor Ghițescu

Sunt mulți credincioși, mai ales dintre cei intrați de curând în biserica Domnului, care vor să cunoască ce trebuie să facă pentru a fi pregătiți să aibă parte și ei de marea revărsare a Duhului Sfânt făgăduit sub forma ploii târzii. De aceea, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi prezenta, din Cuvântul inspirat, care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cei ce doresc să beneficieze de marea revărsare a Ploii târzii, conform făgăduinței din Zaharia 10,1.

Pocăință profundă, zilnică și tot mai deplină (Ioel 2,12-17.28; Fapte 2,37-39; Apoc. 3,19)

Pentru ce este nevoie de o pocăință specială, mai profundă decât oricând altădată în istoria bisericii creștine? Pentru că, în zilele noastre, au năvălit tot soiul de fărâdelegi și omenirea a ajuns atât de înlănțuită de păcate grele, încât nimic altceva nu o mai poate smulge din ghearele acestei robii a lui Satana, decât puterea crucii Domnului Hristos, atunci când aceasta este iluminată prin lucrarea Duhului Sfânt.

Dacă Duhul Sfânt nu ar interveni, nimeni de pe planeta noastră nu ar mai fi în siguranță și întreaga lume ar deveni un morman de dărâmături, asemenea orașelor Hiroshima și Nagasaki. Pe de altă parte, noi toți, credincioși ai bisericii Laodicea, avem nevoie să facem o serioasă pocăință înainte de revărsarea ploii târzii, pentru eliminarea spiritului laodicean (Apoc. 3,19).

S-a îngrămădit atâta moloz de păcate pe care mulți le socotim „mici”, neînsemnate, dar ele ne împiedică să deschidem ușa inimii ca să intre Isus și să facă o deplină curățenie interioară (Apoc. 3,20).

Care sunt unele dintre aceste păcate pe care „Martorul credincios și adevărat” le denunță (vezi Apoc. 3,17)?

a. Mândria firească și mândria spirituală: „Sunt bogat, m-am îmbogățit...”

b. Spiritul de mulțumire de sine: „Nu duc lipsă de nimic”.

c. Ignoranță în ce privește starea spirituală: „Și nu știu că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”.

d. Dar cea mai de plâns dintre toate este apatia spirituală: „Ești căldicel”, care va aduce vărsarea din gura Domnului; adică El nu poate primi serviciile noastre divine și nu poate mijloci pentru noi la Tatăl ceresc. De aceea ne recomandă cu autoritate sfântă: „Fii

plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!” (Apoc. 3,19)

Toți aceia care nu vor părăsi acum, în aceste zile solemne, spiritul laodicean, cu ajutor de sus, nu vor putea primi ploaia târzie. Dar Dumnezeu dorește să ne descopere adevărata noastră stare de păcătoșenie. În scopul acesta, trebuie să-L rugăm, împreună cu psalmistul: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (Ps. 139,23.24).

„Dacă poporul nostru va rămâne în continuare într-o atitudine de neascultare, așa cum a fost până acum, Dumnezeu nu poate revărsa asupra lui Duhul Său. El nu este pregătit să lucreze împreună cu Domnul. Copiii Săi trebuie să fie conștienți acum, așa cum n-au fost niciodată, de nevoia de a fi vigilenți și de nevoia unei acțiuni coordonate” (Mărturii, vol. 5, pag. 757).

„Trâmbița veghetorului nu sună clar și poporul nu se pregătește de luptă. Veghetorul să fie atent ca nu cumva, prin ezitarea și prin întârzierea lui, suflete să fie lăsate să piară și sângele lor să fie cerut din mâna lui... În timp ce lumea protestantă, prin atitudinea ei, face concesii Romei, să le arătăm oamenilor unde ne aflăm în prezent în istoria profeției și să căutăm să trezim spiritul protestantismului adevărat...” (Ibid., pag. 758).

Când și cum va avea loc această pocăință?

Adevărata pocăință de care avem nevoie cu toții va începe cu „străpungerea inimii” (Fapte 2,38). De cât timp nu a mai fost străpunsă inima ta? Dar tu L-ai respins... Duhul Sfânt a fost în mod grav insultat prin neglijarea sau respingerea soliei îndreptăririi prin credință și prin aceia care „leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: ‘Pace! Pace!’ când nu este pace!”

Pocăința adevărată (atunci când inima a fost străpunsă pentru păcatele săvârșite) aduce apoi cea mai fericită stare sufletească; numai că aceasta trebuie reînnoită zilnic, adică este necesară o pocăință din ce în ce mai profundă.

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au

străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amar, cum plânge cineva pe un întâi născut... În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție" (Zah. 12,10; 13,1).

Întorcerea la Domnul „cu post, cu plânset și bocet” nu înseamnă că noi producem pocăința printr-o întristare autoimpusă. Plânsul nu este mijlocul de a te pocăi. Acesta este mai degrabă rezultatul pocăinței. Venind la Domnul, căutând cu ardoare o schimbare a inimii, El ne dă pocăința în dar (Rom. 2,4). Pocăința este o adâncă părere de rău față de păcat și părăsirea acestuia. Martin Luther spunea: „Adevărata pocăință înseamnă 'să nu mai faci așa'”.

Pocăința continuă nu implică plângere continuă asupra păcatelor trecutului, ci este întorcerea constantă către Hristos ca Unul care ne poate elibera de păcat.

„La fiecare pas de înaintare în experiența creștină, pocăința noastră va fi tot mai profundă. Vom ști atunci că puterea noastră este numai în Hristos” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 124).

„Pentru a intra în Împărăția cerurilor, trebuie să trecem prin durerile acute ale pocăinței, care năvălesc, zdrobind 'bunătațea respectabilă a omului', apoi Duhul Sfânt, care generează aceste remușcări, începe modelarea caracterului după asemănarea caracterului Fiului lui Dumnezeu în viața noastră.

Noua viață se va manifesta prin pocăință conștientă și prin sfințenie inconștientă și niciodată în alt fel. Piatra de temelie a creștinismului adevărat este pocăința. Strict vorbind, un om nu se poate pocăi atunci când vrea el, pentru că pocăința este un dar al lui Dumnezeu.

Vechii puritani obișnuiau să se roage pentru 'darul lacrimilor'. Dacă vei înceta vreodată să cunoști valoarea cea mai mare a pocăinței, să știi că te afli în întuneric spiritual. Examinează-te și vezi dacă ai uitat cum să te măhnești pentru

păcat” (Oswald Chambers).

„Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!”

„Domnul mi-a arătat în viziunea starea bisericii și nevoia ei de pocăință. Am văzut că această lucrare trebuie luată în serios. Sunt motive serioase pentru care trebuie să ne pocăim. Înclinația de a ne asemana cu lumea, egoismul și lăcomia au distrus spiritualitatea din viața poporului lui Dumnezeu, iar primejdia cea mai mare este iubirea de lume... Din aceasta au izvorât păcatele egoismului și lăcomiei... Mulți sunt într-o poziție așa încât 'este mai ușor să treacă o cămilă prin urechile acului decât ca ei să intre în Împărăția lui Dumnezeu'. Am văzut că Satana îi urmărește pe cei care sunt din fire egoiști și lăcomi, dintre cei care pretind că au adevărul, și îi ispitește prin prosperitate, oferindu-le bogățiile acestei lumi... dar ei vor cădea pentru că iubesc pe Mamona și se închină idolului lui.

Fii plini de râvnă și pocăiește-te! Ieșiți din starea de apatie (încropeală)! Trebuie să ne trezim pentru a ne descoperi păcatele și să ne pocăim cu toată râvna de ele... Am văzut... că mulți dintre cei bogați sunt orbi în ce privește atașarea lor de lume. Ah, de-ar putea vedea!... Am văzut că mulți au îngrămădit atât de mult moloz la ușa inimii lor, încât nu o mai pot deschide. Unii au de îndepărtat disensiuni între ei și frații lor. Alții au un temperament rău. Alții au adus asemănarea cu lumea înaintea ușii inimii lor și aceasta blochează ușa. Tot acest moloz trebuie îndepărtat și atunci ei pot deschide ușa inimii spunând bun venit Mântuitorului” (*Mărturie*, vol. 1, pag. 153-155).

„Înlăturând orice neînțelegeri și orice dorință după întâietate, cei din camera de sus s-au apropiat din ce în ce mai mult de Domnul și unii de alții. Acele zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare de sine. Ei și-au dat seama de nevoia lor su-

fletească și au strigat fierbinte la Dumnezeu după 'ungerea sfântă' care să-i facă destoinici pentru salvarea sufletelor lor.

Sub influența Duhului Sfânt, cuvintele lor de căință și mărturisirea păcatelor lor se amestecau cu imnuri de laudă pentru păcatele iertate. Cuprinși de un simțământ neobișnuit al iubirii divine ce se revărsa peste ei, au exclamat, plini de uimire sfântă: 'Tată, aceasta este iubirea!' Apoi sabia Duhului Sfânt, proaspăt ascuțită, cu putere și scăldată în fulgerele cerului, și-a croit drum prin necredința oamenilor, așa încât mii de suflete au fost convertite într-o singură zi” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, pag. 32-34).

Astăzi Domnul dorește să ne dea și nouă o binecuvântare mult mai mare decât la Cincizecime, dacă o căutăm la fel de serios și chiar mai mult decât cei din camera de sus. El nu și-a încuiat rezervele cerești după revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime. Cerul este plin de comori ale harului Său și toți aceia care vor veni la Dumnezeu cu o pocăință profundă și cu credință în El pot cere tot ceea ce El a făgăduit pentru aceste zile deosebite în care trăim.

Ați știut că „astăzi, în perioada de curățire a Sanctuarului ceresc, Duhul Sfânt ne descoperă fațete ale egoismului și ale necredinței noastre, de a căror existență nu am fost conștienți până acum”? În felul acesta, lucrarea Duhului Sfânt devine cea mai încurajatoare veste bună cu putință.

„Să nu gândiți că veți fi vase de cinstă în timpul ploii târzii și că veți primi slava lui Dumnezeu, dacă veți pleca sufletele voastre la deșertăciune, vorbind lucruri perverse, și dacă veți nutri în taină rădăcini de amărăciune. Mânia lui Dumnezeu va fi fărândoală asupra fiecărui suflet care nutrește în ascuns gânduri de disensiune și care are un spirit care nu se aseamănă cu Spiritul lui Hristos” (*Testimonies to Ministers*, pag. 469).

Nicușor Ghișescu, pastor pensionar, locuiește la Loma Linda, California.

Jurnal senegalez

Când privești harta Africii, n-ai cum să-ți dai seama ce se ascunde dincolo de petele de culoare ale țărilor și de firele albastre de apă. Și totuși, aici, în cel mai apusean punct al continentului, trăiesc oameni, și încă oameni minunați. După o călătorie cu avionul, Dakarul te întâmpină călduros, poate prea călduros. Aici este capitala: unul dintre cele mai mari porturi la Atlanticul african.

Senegalul este o țară ceva mai mică decât România, fostă colonie franceză, care și-a câștigat independența în 1960, sub cel dintâi și cel mai însemnat președinte, Leopoldo Sedar Senghor, poet și politician: cel care fundamentează filozofia valorilor socialiste africane, opunându-se filozofiei integrării, promovate de coloniștii francezi.

Populația se apropie de șapte milioane și jumătate, cu un venit național brut de 630 USD pe cap de locuitor, fapt ce nu împiedică însă ca sărăcia, cu toate efectele ei secundare -- malnutriție, boli și mortalitate infantilă crescută --, să afecteze dureros viața celor mai mulți locuitori. De aceea, nimic nu poate fi mai valoros decât o stațiune misionară cu program medical.

Clinica adventistă de la Niaguis este ca o oază de excelență în semisavana africană. Stabilă de mai bine de 20 de ani, de către ADRA Elveția, și continuând să fie susținut până astăzi cu oameni, materiale și fonduri, acest mic spital este o adevărată binecuvântare pentru populația indigenă, care vine aici zi și noapte, să caute vindecare și ajutor.

Când spui cuvântul „clinică” în Europa, acest lucru înseamnă o instituție cu medici, profesori universitari și un numeros personal, dar Niaguis este o clinică africană. Întreaga schemă de personal este asigurată de șapte oameni, fără nici un medic. Fotografia alăturată vă oferă mai multe detalii în acest sens.

Noi, Elena Munteanu, din Iași, și Oana Iacob, din Ploiești, cele două românce, alături de Ochile, soția

pastorului misiunii, suntem cadre medicale și suntem de serviciu permanent. Facem campanii de vaccinare a copiilor - știți că aici malaria este principala suferință a populației, cei mai vulnerabili fiind copiii -, acordăm asistență prenatală, asistăm la nașteri, facem mici intervenții chirurgicale și tratamente, iar la nevoie transferăm cazurile grave la spitalul din oraș, la 15 km distanță.

Oamenii din Niaguis sunt, în imensa lor majoritate, musulmani; există, însă, și catolici și șapte adventiști. Africanii sunt oameni prietenoși și toleranți când e vorba de credințe diferite. Și totuși, am avut câteva probleme neplăcute cu rebelii, care au atacat vreo două sate din jur, omorând fără discernământ bărbați, femei, copii, și atunci s-au îngrămădit spre clinica noastră răniții. Cu această ocazie, o clinică a Bisericii Catolice a fost devastată, ceea ce a făcut ca numărul pacienților noștri să crească și mai mult. Astfel că am lucrat tot timpul sub presiune, alergând de la un bolnav la altul și făcând de toate.

Atunci când vin la „doctor”, localnicii sunt însoțiți de toate rudele lor. Toți așteaptă, îngrijorați, verdictul medical și sunt nerăbdători să vadă semnele de vindecare. Foarte apreciată este rugăciunea pe care noi o facem pentru fiecare nou venit, iar familia acestuia privește cu pioșie acest moment solemn, pe care-l consideră o parte a tratamentului oferit de noi. Uneori, acesta este punctul de plecare pentru diverse conversații de natură spirituală și, printre multele treburi pe care le avem de făcut, asemenea schimburi de cuvinte și impresii sunt ca o recompensă pentru osteneala permanentă în care trăim.

De fapt, pentru noi înșine, aici, departe de țară, religia înseamnă un lucru mult mai precis. Acasă, ori de câte ori aveam o neliniște, alergam la cei apropiați și apoi la Dumnezeu. Aici, prietenii de acasă ne lipsesc și n-avem altă cale decât să mergem direct la rugăciune.

De la stânga la dreapta: Quinta (menajeră și traducătoare), Florence (laborantă și casieră), Oana (directoare administrativă), Katty (fosta directoare, din Elveția, aflată în retragere), Ochile (directoare adjunctă), Diedhion (gardian), Souleyman (muncitor cu ziua), Elena (consilier director)

Orele timpurii de dimineață, când încă oamenii de la clinică sunt cufundați în somn, este timpul sublim când strălucirea matinală a zorilor africane ne găsește adâncite în taina rugăciunii. Este, oarecum, o experiență nouă a umblării cu Dumnezeu, mai aproape, mai concret și mai eficient.

Când am plecat din țară, nu știam exact ce va urma, aveam doar o dorință neclară de a fi de folos oamenilor care au nevoie de noi. Aici, după luni de trudă, înconjurată de durere, sărăcie, foamete și disperarea celor din jur, răsplătite generos cu zâmbetele pline de recunoștință și bunăvoință ale celor pentru care am putut face ceva, avem sentimentul că omul este o valoare imensă, care merită tot sacrificiul. Misiunea noastră este ceva foarte aproape de experiența mântuirii și înțele-

gem aici mult mai bine lucrarea publică a Maestrului, care a străbătut cerurile, pentru cei trei ani și jumătate de misiune externă.

Am primit zilele trecute o vizită importantă din partea guvernului, care se interesa de programul nostru de suplimentare a alimentației copiilor malnutriți. ADRA Elveția desface anual două tone de lapte praf, în acest program. Oficialii au fost foarte impresionați de calitatea vieții de la clinică. Ordinea, curățenia și disciplina, lucruri aproape absente la populația din jur, au constituit un argument valabil în favoarea „credinței care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna”.

Trecând pe străzile satului nostru, oamenii ne întâmpină cu o strângere de mână prietenească, în timp ce își poartă pe cap poverile de orez și o mulțime de alte „bunătăți” tropicale, poate ca o imagine vagă a

unui paradis trecut și viitor, plin de atâtea lucruri încă nevăzute.

Credem că epopeea noastră africană va atinge inimile multor tineri care se gândesc să facă ce pot mai bine, ca să aline în mod mântuitor suferințele celor din jur. Acestora vrem să le spunem că merită efortul de a ajunge la cei la care nu s-a ajuns și, în numele Evangheliei veșnice, să le fim de folos în lucrurile de primă necesitate, ca apoi, pe această poartă, mântuirea să poată lucra asupra lor. Zâmbetul lor de recunoștință este doar o mică pregustare a bucuriei veșnice care va încununa pe fiecare „rob bun și credincios”.

Oana Iacob și Elena Munteanu, asistente medicale, au lucrat timp de un an ca misionari voluntari în Seneegal.

Fiecare câștigă

Rosy Tetz

Ai văzut vreodată cum se curăță maimuțele una pe alta? O maimuță stă liniștită, în timp ce o altă maimuță își trece degetele, ca pe un pieptene, prin părul celeilalte. Blana de maimuță este minunată, pentru că îi ține de cald; dar în blană se adună praf, iar puricii și alți paraziți cred că ea este un loc grozav în care să trăiască. Așa că maimuțele se ajută unele pe altele să fie curate.

Este o situație în care spunem că fiecare câștigă – ambele maimuțe sunt avantajate. Maimuța care curăță îndepărtează praful și insectele din părul celeilalte maimuțe. Iar atunci când găsește un păduche care, după aspect, este foarte delicios, ei bine, cine o poate învinui pentru că îl duce drept la gură? În definitiv, ea merită o răsplată pentru toată munca grea pe care o face.

Maimuța care este curățată doar stă acolo cu ochii închiși, cu o expresie de fericire pe față – desigur, dacă nu este un bebeluș de maimuță. Bebelușii de maimuță nu par să se bucure așa de mult. Expresia de pe fața lor îmi aduce aminte de expresia de pe fața ta atunci când mama încearcă să-ți pieptene părul.

Este logic ca maimuțele să se ajute astfel una pe alta. Este mai ușor ca o altă maimuță să curețe acele locuri greu accesibile. Prin procesul de curățare, mirosul grupului se răspândește în jur, așa că este mai ușor de știut cine face parte din grup. De asemenea, procesul de curățare ajută la păstrarea bunelor relații între maimuțe – le ajută să se simtă apropiate unele de altele, în grupul lor. Fiecare câștigă.

Este frumos ca maimuțele să facă aceasta unele pentru altele. Aceasta îmi aduce aminte puțin despre un salon de frizerie – în afară de partea cu insectele. Atunci când mergi la frizerie, toți sunt prietenoși cu tine. Te întreabă cum vrei să fii tuns și îți dau toată silința să te facă să arăți grozav.

Este logic ca oamenii să se poarte frumos unii cu alții. Într-un salon de frizerie,

un lucrător amabil are mai multe șanse să primească un bacșiș. Dar mai sunt o mulțime de motive pentru care să fie amabil. În fiecare situație, când ne înțelegem bine unii cu alții, când suntem prietenoși, când ne ajutăm unii pe alții, toți câștigăm. Este o situație în care fiecare câștigă.

Biblia spune: „Arătați respect pentru toți oamenii. Iubiți pe frații și surorile din familia lui Dumnezeu” (1 Petru 2,17, după o traducere internațională pentru copii).

Când iubești și respecti pe cineva, sunt șanse mai mari ca și acea persoană să te iubească și să te respecte. Fiecare câștigă. Dar chiar dacă *ea* nu te iubește și nu te respectă, atunci când *tu* o iubești și o respecti, există cineva care câștigă. Și acel câștigător ești tu.

Timp pentru familie

Într-o zi din săptămână, în care doriți, invitați familia dv. ca să vă închinați lui Dumnezeu împreună.

- Rugați persoana cu prenumele cel mai scurt să numere până la 100, rar, în timp ce restul familiei încearcă repede să găsească fotografii cu oameni care se ajută unii pe alții. Uitați-vă în reviste, în cărți, în ziare și aduceți-le în camera în care țineți acest serviciu de închinare.

- Rugați un adult să vă povestească despre o ocazie în care Domnul Isus l-a condus să ajute pe cineva care era, efectiv, în nevoie. Apoi povestiți dv. despre o împrejurare în care ați putut să ajutați pe cineva.

- Citiți o întâmplare din Biblie, în care Domnul Isus i-a ajutat pe oameni (Marcu 7,32-37). De ce a făcut Domnul Isus lucruri așa de neobișnuite ca să-l ajute pe omul acesta? (Sugestie: Gândiți-vă cum i-ați arăta dv. că intenționați să o ajutați unei persoane care nu poate să audă sau să vorbească.)

- Cântați cântecul dv. preferat despre ajutorare. Aveți grijă să-I mulțumiți Domnului Isus pentru oamenii care v-au ajutat pe dv. și familia dv. și să-L rugați să vă dea ocazie să manifestați iubirea Lui față de alții, în această săptămână.

Șarlatanismul medical, ceaiurile

In ultimii ani, biserica noastră se confruntă tot mai brutal cu fenomenul șarlatanismului medical. Acesta include remedii sau metode terapeutice false sau nedovedite, promovate acerb și adesea comercializate de terapeuți cu personalități foarte puternice, harismatice, sau de mari companii. Exemple de șarlatanism medical la noi în țară sunt: folosirea de ceaiuri despre care se pretinde că vindecă orice (de ex. ceaiurile Cozac), bitterul suedez, suplimentele nutriționale (vitamine, minerale, „integratori” etc.) promovate de firme ca Herba Life, California Fitness, Golden NeoLife Dyamite, produsele homeopatice, presopunctura, etc. De fapt, orice produs sau metodă terapeutică promovată excesiv trebuie să trezească bănuieli.

Cei care cad victime șarlatanismului medical au anumite trăsături comune: sunt diagnosticați cu o boală cronică sau incurabilă, sunt lipsiți de sprijinul emoțional al familiei și se simt singuri, suferă uneori de probleme care provoacă tulburări emoționale (căderea părului, impotență, obezitate), au o teamă irațională de medicamente, pe care le consideră „chimicale toxice”, cunosc în mod superficial Spiritul Profetic și li se pare că acesta le sprijină conduita (oare nu afirmă Ellen White că medicamentele sunt toxice și că plantele medicinale sunt de preferat?).

Șarlatanismul medical, departe de a fi o aventură inofensivă motivată de imboldul „s-o încerc și pe asta, n-are ce rău să-mi facă”,

prezintă riscuri majore, dintre care cele mai importante sunt:

- *Pierderea de timp prețios*, în care, de exemplu, unele forme de cancer trec din faza curabilă în cea incurabilă, dacă nu se face tratamentul medical adecvat.

- *Pierderea de sume mari de bani*. Trist este că adesea acești bani sunt dați de cei mai săraci oameni.

- *Tratamentele periculoase* -- ceaiurile, suplimentele, formulele secrete conțin adesea substanțe toxice, adăugate în încercarea de a „potența” efectul produsului natural (de exemplu, unele formule de slăbire conțin diuretice care elimină apa din organism). De asemenea, terapeuții de ocazie recomandă tratamente standard, care nu țin cont de diferențele individuale și între boli (de exemplu, postul poate fi indicat în unele boli, dar este

Rețeta lunii Spaghete cu sos de „brânză”

- 1 pachet de 500 g spaghete
- 1 cană nucă măcinată
- 2 linguri suc de lămâie
- 1 ceapă rasă
- 1/4 linguriță praf de usturoi sau 3-4 căței de usturoi zdrobiți
- 2 căni apă
- 1 borcan de 100 g ardei roșu capia
- 1 linguriță sare
- 1 1/2 ceașcă pesmet

Se fierb spaghetele în apă cu puțină sare,

apoi se clătesc cu apă rece, se scurg și se pun într-un vas de Jena.

Restul ingredientelor se amestecă bine până se obține un sos omogen. Sosul se toarnă peste spaghete. Vasul se acoperă și se pune la cuptor la foc potrivit timp de cca 20 minute.

Se descoperă vasul, se presară deasupra pesmetul și se mai dă la cuptor încă 15 minute.

Nr. porții - 6 Valoare nutritivă/portie:

Calorii	560
Proteine	17,3 g (12% din totalul kaloriilor)
Glucide	89 g (63%)
Grăsimi totale	15,35 g (25%)
Colesterol	0 mg

Despre caise

Caisele sunt una dintre cele mai apreciate și mai valoroase delicatese create de Dumnezeu. Ele au fost cultivate încă din vechime, și mulți comentatori sunt de părere că merele despre care se vorbește în Biblie erau de fapt caise (Prov. 25,11).

Caisele sunt o bună sursă de vitamina A (3 caise asigură o treime din necesarul zilnic de vit. A), precum și de vitamina C. Sub formă uscată, ele reprezintă o sursă excelentă de fier. De asemenea, conțin o cantitate bogată de zaharuri

„Cozac” și vindecătorii amatori

sinonim cu o sinucidere în forme agresive de leucemie).

• *Pierderea speranței și confuzia*, provocate de dezamăgirea repetată, pe care șarlatanismul le garantează.

• *Stresul și temerile inutile*. Unii tămăduitori își asumă competențe care depășesc cu mult nivelul educației lor medicale și pun diagnostice false (de ex. de cancer) pe care apoi le soluționează cu mult succes. Clientul suferă însă stresul!

• *Vinovăția* -- vracii insistă pe faptul că vindecarea vine dinăuntru, iar când aceasta nu vine, bolnavul trage concluzia că el este de vină.

• *Instilarea de idei străine creștinismului*. Indiferent dacă boala se vindecă sau nu (80% dintre boli se vindecă singure),

faptul că bolnavul a fost expus unor terapii care au foarte adesea un substrat spiritual necreștin clatină edificiul adevărului din mintea sa.

Faptul că biserica noastră are un interes deosebit pentru îngrijirea sănătății a făcut ca membrii ei să devin o țintă preferată a șarlatanilor medicali. Astfel, foarte mulți adventiști au apelat la ceaiurile domnului Cozac, care a avut abilitatea de a exploata la maximum preocuparea noastră pentru sănătate și teama de boală. La fel, mulți dintre membrii bisericii noastre s-au implicat activ ca promotori ai produselor unor firme cum sunt California Fitness sau Golden NeoLife Dyamite, convinși că au găsit soluția ideală de a îmbina lucrarea misionară medicală cu bunăstarea financiară.

Cred că este cazul să o spun răspicat că, în toate aceste cazuri (și altele asemenea lor), nu este vorba de nimic altceva decât de șarlatanism medical.

Și mai trist este că, în interiorul bisericii, se găsesc persoane care își asumă rolul de tămăduitori, apelând la tot felul de tehnici terapeutice dubioase. Cel mai grav este însă faptul că unii dintre noi nu au discernământul de a deosebi adevărul de falsul grosolan în acest domeniu.

În numărul viitor, veți citi un scurt studiu comparativ al șarlatanismului medical și al lucrării misionare medicale.

simple și au o aromă foarte plăcută, ceea ce le face deosebit de apreciate gustativ. Alte calități ale caiselor sunt conținutul lor de potasiu, calciu și fosfor, mai mare decât al majorității fructelor.

Dacă ați cumpărat caise care nu sunt suficient de coapte, puneți-le într-o pungă de hârtie de culoare închisă. Păstrați-le astfel la temperatura camerei până capătă o consistență ușor moale. Caisele coapte pot fi păstrate la frigider cca o săptămână.

De ce rețeta lunii nu conține caise? Pentru că rețeta cea mai bună este ca ele să fie consumate în stare crudă, coapte (sau uscate, iarna), ca desert.

Pagina de sănătate este realizată de
dr. Gily Ionescu, directorul
Departamentului Sănătate al Uniunii.

Promisiuni,

Dacă lui Dumnezeu nu-I pasă de visele noastre, cui îi pasă?

Chantal Klingbeil

Discul roșiatic al soarelui a alunecat dincolo de praful cenușiu și de smogul murdar al orașului Lima, Peru. Era Sabat, pe 30 decembrie: ce mod de a termina anul! Soțul meu și eu ne întorceam de la clinică, unde tocmai pierdusem sarcina.

Fusese unul dintre cei mai grei ani din viața noastră; ne adaptam la o cultură nouă, învățam o limbă nouă. Și apoi a fost o rază de lumină: după ani de așteptare, urma să avem un copil. Dar, acum, speranța aceasta, bucuria aceasta ne fusese luată cu cruzime.

Mi-am adus aminte de făgăduința de care ne prindeam în drum spre clinică: „Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră?... Cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!” (Matei 7,9-11) *Ai promis că nu ne vei da pietre, Doamne; că nu ne vei da pietre!*

Pot să am încredere în Tine?

Gândurile mi s-au întors la o altă ocazie în care, efectiv, nu am înțeles călăuzirea lui Dumnezeu în viața mea. Într-o zi, în timpul colegiului, mă hotărâsem că vreau să lucrez ca student misionar în Europa. Visul acesta era, într-adevăr, exagerat. În timpul acela, în Africa de Sud (eu sunt din Africa de Sud), cursul valutar era de 3,50 rand (moneda locală) la un dolar S.U.A. și, pentru că, așa cum se așteaptă, studenții misionari își plătesc singuri drumul, costul călătoriei mele cu avionul era astronomic.

Părinții mei făceau eforturi doar să ne țină pe fratele meu și pe mine la colegiul nostru adventist din Africa de Sud. Dar știam că la Dumnezeu totul este posibil și că, dacă era voia Lui, atunci nimic, nici chiar lipsa de bani, nu-mi va sta în cale.

Așa că am început să încerc să descopăr voința lui Dumnezeu. Am folosit mult timp rugându-mă și citind Biblia.

Din nefericire, Biblia nu spune nicăieri că „vei merge în Europa”. Dar mi-am depus actele și se părea că lucrurile au început să se miște. A trebuit să fac cerere pentru pașaport și pentru viză. Pentru primirea răspunsului trebuia să aștept câteva luni și să cheltuiesc bani pe care nu-mi puteam permite să-i risipesc. Aveam nevoie de asigurarea lui Dumnezeu înainte de a face această investiție.

Săptămâna aceea s-a remarcat ca una dintre cele mai memorabile în relația mea cu Dumnezeu. Am folosit mult timp ca să-L ascult pe Dumnezeu, să încerc să-L aud.

Într-o zi, I-am spus că vreau să știu sigur dacă urma să plec ca student misionar. Chiar în după-amiaza aceea, când am îngenuncheat lângă pat, am primit o convingere atât de puternică, încât parcă auzeam cuvintele: „Vei merge în Europa!”

Asta a fost! Dumnezeu îmi spusese că urma să plec în Europa. Niciodată, înainte sau după aceea, nu am primit o impresie așa de puternică! În următoarele câteva săptămâni, pluteam în nori. Mi-am investit toate economiile câștigate cu greu, mi-am scris lucrările și le-am spus prietenelor mele că voi pleca în Europa. Când le-am explicat că Dumnezeu îmi spusese că voi fi student misionar, unele dintre prietenele mele doar au zâmbit, ca și când ar fi spus: „Visează în continuare”.

Apoi am primit acel apel telefonic. Fuseseră făcute câteva schimbări de ultim moment și locul pe care speram să-l ocup nu a mai fost disponibil. Mica mea lume s-a prăbușit peste mine. *Doamne, cum mă voi mai încrede vreodată în Tine și în călăuzirea Ta?* m-am rugat.

A urmat un scurt timp în care am fost nedumerită, tulburată și stânjenită. Toți mă întrebau când urma să plec și mulți, inclusiv eu, puneau la îndoială această „asigurare” pe care o promisem de la Dumnezeu.

Am continuat să visez

Treptat, totul s-a liniștit. Mi-am reluat legătura cu Dumnezeu și am închis tot episodul acesta sub eticheta „Nu știu”. Au trecut șase luni. La școala noastră au venit câțiva studenți străini, între care un tânăr student la teologie, din Germania. El era simpatic și s-a format o prietenie care a înflorit chiar înainte de absolvire.

Gerald a invitat o familie de prieteni - soț și soție -, din Germania, să participe la ceremonia de absolvire a clasei lui, în Africa de Sud. Eram cam neliniștită înainte să întâlnesc acești prieteni ai săi, care erau ca niște părinți pentru el. Dacă ei nu vor fi de acord cu prietenia noastră? Sunt recunoscătoare pentru că totul a mers foarte bine, chiar dacă a trebuit să comunicăm aproape tot timpul într-un fel de limbaj prin semne, pentru că eu nu știam nici un cuvânt în germană.

Prietenii lui Gerald ne-au dat câteva sfaturi bune cu privire la relația dintre noi și au sugerat ca, dacă aveam planuri serioase, să merg în Germania să cunosc personal familia, prietenii și țara lui.

Desigur, ne-am gândit că aceasta era o idee grozavă, dar

promisiuni

exista o problemă: nu aveam bani. „Păi”, a spus soțul, punându-și brațul în jurul lui Gerald, „ce-ai zice dacă i-aș plăti eu drumul lui Chantal?” Nu era timp să depun cerere pentru pașaport și pentru viză. Din fericire, le aveam deja.

De pe locul meu la fereastră, în avion, văzând pentru prima dată Alpii acoperiți de zăpadă, dintr-o dată mi-au explodat în minte cuvintele: „Vei merge în Europa”. Și iată că mergeam în Europa. Dumnezeu nu

mințise! El doar avusese un alt mod, mult mai bun, de a face lucrurile. El mi-a dat o călătorie gratuită în Europa – și un soț. Iar zelul misionar pe care Dumnezeu mi-l pusese în inimă când eram la colegiu a fost, de asemenea, împlinit; acum Îi slujim lui Dumnezeu în Peru.

Pasul următor

Da, Dumnezeu are planuri mult mai mari, mult mai cuprinzătoare, mult mai frumoase decât perspectiva

noastră îngustă. Când stăm față în față cu viitorul întunecat, cu de ce-urile, cu lacrimile și cu visele lui spulberate, știu că Dumnezeu ne iubește și că nu ne va da niciodată pietre, atunci când Îi cerem pâine.

Trebuie doar să așteptăm, prin noaptea întunecoasă, să vedem răsăritul frumos al providenței Sale.

Chantal Klingbeil, soțul ei, Gerald, și fiica lor de 14 luni locuiesc la Lima, Peru, și lucrează la Complexul Educațional Adventist al Uniunii.

(NE)LINIȘTEA unei GENERATII - 4

Vârtejul apelor liniștite

.....**Ion Buciuman**

Rareori poți să îți dai seama de frământarea care se ascunde în spatele cuvintelor și gesturilor liniștite. Uneori, râsul zgomotos poate fi semnul unei mari dezamăgiri, iar surplusul de umor, o supapă a disperării. Acestea sunt concluziile pe care le ordonez în minte, în timp ce prietenul meu de ocazie se pierde în mulțimea pestriță și agitată de neastâmpărul specific fiecărei dimineți în Gara de Nord.

Câte lucruri nu s-au schimbat în mintea mea, de la capătul celălalt al drumului, până acum! Nu mi-am închipuit că o persoană cu o fire deschisă și jovială poate continua să fie așa, după câte dureri i-a fost dat să adune.

- Mă duc la București, zise omul, și bucuria din glas parcă era a unui pornit cu treburile, pe lângă firma pe care o conduce.

„Trebuie să fie un patron prosper”, conchid eu fără prea mare greutate, dar aveam să mă înșel curând.

- Eu sunt tatăl Danielei, o știți, este fata care a murit aici, la pod.

Și omul continuă să îmi dea amănunte, ca și când ar vorbi despre o întâmplare de demult, petrecută undeva departe, fără nici o legătură cu propria lui viață.

- Și când a fost accidentul? vreau eu să știu, ca să-mi ascund ignoranța față de un lucru pe care prietenul meu presupune că ar fi trebuit să-l știu și nici nu se îndoiește că n-am idee despre ce e vorba.

- Păi nu știți, acum doi ani, doar au scris toate ziarele. E vorba de procurarea care tocmai își terminase stagiatura. Am cheltuit atâția bani cu fiică-mea, am zis că fac și eu ce pot s-o ajut să devină cineva în lume. Și era o fată bună și cuminte. Nu mergea niciodată la petreceri, dar ce-a apucat-o acum, cu colegii, hai să se distreze și ea.

- Bănuiesc că nu le prea aveți cu petrecerile, zic eu, cu teama de a nu greși din nou cu aprecierile nefondate.

- Eu sunt creștin de-o bună bucată de vreme, încă pe când Daniela era mică. M-am întors la Domnul și tare bine mi-a mers. Am mai avut eu necazuri pe la serviciu, știți cum e. Dar am reușit întotdeauna, pentru că Domnul a spus că nu ne lasă, și chiar așa a și fost. Am lucrat în cercetare și am făcut treabă bună. Am fost respectat de toți, chiar dacă mulți nu mă puteau suferi pentru credință.

- La ce biserică mergeți? mă interesez eu.

- La „Maranatha”, chiar aici lângă pod. E o biserică

mare și mă simt foarte bine. După ieșirea la pensie mai lucrez și eu încă, cu niște frați de aici. Numai patronul este neîntors la Domnul.

- Atunci înseamnă că și Daniela mergea pe la biserică, zic eu destul de convins că am nimerit unde trebuie, dar aveam să mă înșel din nou.

Interlocutorul face o pauză destul de mare, timp în care eu reușesc să mă repliez. Aceasta era neliștea lui. Dar glasul îi revine și discuția se înfiripă din nou.

- Am invitat-o de multe ori. Nu spunea niciodată că nu vine, dar, de fiecare dată, avea altceva mai important de făcut. Aceasta este marea mea amărăciune. A murit neîmpăcată cu Domnul. Mi-a spus de multe ori să mă rog pentru ea, când avea examene mai grele, și avea mare încredere în rugăciunile mele, pentru că de fiecare dată trecea cu bine și promitea că o să vină și ea odată. De fapt, s-a ținut de cuvânt, zise el cu un zâmbet amar. În dimineața cu pricina, când veneau frații la adunare, fiica mea se afla în curtea bisericii, dar ce păcat că era prea târziu. De data aceasta era înfășurată în rămășițele mașinii căzute de pe pod chiar acolo unde mi-a promis de atâtea ori că va veni, dar nu a reușit niciodată, atâtea vreme cât a fost în viață.

- Aceasta este o poveste foarte tristă, zic eu. Merită să fie spusă și altora. Sunt așa de mulți tineri care tot amână să facă pasul hotărât, până când se trezesc mult mai departe decât se așteptau. Poate că această întâmplare să-i ajute să ia hotărârea bună înainte de a fi prea târziu.

- Chiar vă rog să o faceți. Știu că pentru Daniela mea nu mai este nimic de făcut, dar, dacă durerea mea poate ajuta pe alții, acest lucru mă face să mă simt un pic mai bine și găsesc un sens la toate câte s-au întâmplat. Multă vreme nu am putut înțelege de ce un copil atât de bun a avut parte de un sfârșit așa de neașteptat și așa de lipsit de speranță. Dar acum, încep să înțeleg câte ceva și știu că într-o zi voi avea deplina libertate să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru această amărăciune.

Probabil că prietenul meu ar fi putut să-mi povestească toată noaptea, dacă nu am fi fost mult prea obosiți amândoi, așa că ne-a luat somnul curând fără de veste. Când ne-am trezit, trenul intra în Gara de Nord și nu am avut timp decât să ne dorim o zi bună, dacă se poate o zi mai bună decât toate, când să putem înțelege toate cele neînțelese.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret al Uniunii.

binefacerea.” „Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi ud și el” (Prov. 3,9.10; 11,24; 19,17; 11,25).

Deși o mare parte din rezultatele activității lor nu se arată în viața aceasta, lucrătorii lui Dumnezeu au făgăduința Lui sigură cu privire la succesul final. Ca Răscumpărător al lumii, Domnul Hristos a fost confruntat mereu cu ceea ce, în aparență, era un eșec. Se părea că face prea puțin din lucrarea pe care tânjea să o facă, de a-i ridica și mântui pe oameni. Reprezentanți ai lui Satana lucrau permanent ca să-I pună piedici. Dar El nu S-a lăsat descurajat. El vedea mereu, în fața Lui, rezultatul misiunii Sale. Știa că adevărul va triumfa, în cele din urmă, în lupta cu răul, și le-a spus ucenicilor Săi: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33). Viața ucenicilor lui Hristos trebuie să fie, la fel ca viața Lui, o serie de neîntrerupte biruințe – nevăzute aici, dar recunoscute ca atare în marele viitor.

Cei care lucrează pentru binele altora lucrează în unire cu îngerii din cer. Ei se bucură de tovarășia lor continuă, de lucrarea lor neîntreruptă. Îngeri strălucitori și puternici sunt totdeauna aproape, ca să apere, să mângâie, să vindece, să dea învățătură, să inspire. Ale lor sunt educația cea mai înaltă, cultura cea mai autentică, slujirea cea mai importantă posibilă pentru ființele omenesti în lumea aceasta.

Deseori, îndurătorul nostru Tată îi încurajează pe copiii Săi și le întărește credința, îngăduindu-le să vadă aici dovezi ale puterii harului Său asupra inimii și vieții celor pentru care lucrează. „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile

voastre. Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele. Da, veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace. Munții și dealurile vor răsună de veselie înaintea voastră

Îngerii L-au înconjurat nerăbdători, atunci când El a intrat pe porțile cerului. Dar El le-a făcut semn să se retragă. Inima Lui era cu grupa tristă, însingurată, a ucenicilor pe care îi lăsase pe Muntele Măslinilor. Inima Lui este și astăzi alături de copiii Săi de pe pământ, care se luptă, care mai au de dus lupta cu nimicitorul.

și toți copacii din câmpie vor bate din palme. În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul mărăcinilor va crește mirtul. Și lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul, un semn veșnic, nepieritor” (Is. 55,8-13).

În transformarea caracterului, în îndepărtarea patimilor rele, în dezvoltarea însușirilor plăcute ale Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, vedem împlinirea făgăduinței: „În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul mărăcinilor va crește

mirtul”. Vedem cum pustia vieții se veselește și înflorește „ca trandafirul” (Is. 35,1).

Domnului Hristos Îi face o mare bucurie să ia material în aparență fără speranță, pe cei pe care i-a corupt și prin care a lucrat Satana, și să-i facă obiecte ale harului Său. El Se bucură să-i salveze din suferință și de la mânia care trebuie să cadă asupra celor neascultători. El îi face pe copiii Săi reprezentanții Lui în împlinirea acestei lucrări, iar în succesul ei, chiar în această viață, ei găsesc o răsplată prețioasă.

Dar ce este aceasta în comparație cu bucuria pe care o vor avea în marea zi a descoperirilor finale? „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față” (1 Cor. 13,12).

Răsplata lucrătorilor Domnului Hristos este să intre în bucuria Lui. Bucuria aceea, pe care chiar Domnul Hristos abia o așteaptă cu o dorință fierbinte, este prezentată în cererea Sa către Tatăl: „Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17,24).

Îngerii așteptau să-L salute pe Isus, atunci când S-a înălțat, după învierea Sa. Oștirea din cer tânjea să-L salute din nou pe iubitul ei Comandant, care Se întorcea din închisoarea morții. Îngerii L-au înconjurat nerăbdători, atunci când El a intrat pe porțile cerului. Dar El le-a făcut semn să se retragă. Inima Lui era cu grupa tristă, însingurată, a ucenicilor pe care îi lăsase pe Muntele Măslinilor. Inima Lui este și astăzi alături de copiii Săi de pe pământ, care se luptă, care mai au de dus lupta cu nimicitorul. „Tată”, spune El, „vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu”.

Cei răscumparați ai Domnului Hristos sunt pietrele Sale prețioase, comoara Lui scumpă și specială. „Ei sunt pietrele cununii împără-

tești” - „bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți” (Zah. 9,16; Efes. 1,18). În ei, „va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora” (Is. 53,11).

Nu se vor bucura lucrătorii Lui, atunci când și ei vor vedea rodul eforturilor lor? Apostolul Pavel, scriindu-le convertiților din Tesalonic, spune: „Cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră” (1 Tes. 2, 19,20). Iar pe frații din Filipi îi îndeamnă să fie „fără prihană și curăț”, să „străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar” (Fil. 2,15,16).

Fiecare imbold al Duhului Sfânt, care îi conduce pe oameni la bună-tate și la Dumnezeu, este notat în cărțile cerului și, în ziua lui Dumnezeu, tuturor celor care s-au predat ca unelte prin care Duhul Sfânt să lucreze li se va permite să privească rezultatul vieții lor...

Uimitoare va fi descoperirea, atunci când se va vedea cât de departe a ajuns influența sfântă, și vor fi scoase la iveală rezultatele ei prețioase. Cât de mare va fi recunoștința oamenilor care ne vor întâlni în curțile cerului, când vor înțelege preocuparea iubitoare, plină de simpatie, arătată pentru mântuirea lor! Toată lauda, cinstea și slava îi vor fi date lui Dumnezeu și Mielului, pentru răscumpărarea noastră; dar slava lui Dumnezeu nu va fi deloc știrbită prin exprimarea recunoștinței față de cei de care Dumnezeu S-a folosit ca să salveze suflete gata să piară.

Cei mântuiți îi vor întâlni și-i vor recunoaște pe cei cărora le-au îndreptat atenția spre Mântuitorul înălțat. Ce convorbiri binecuvântate vor purta unii cu alții! „Eram păcătos”, se va spune, „fără Dumnezeu și fără speranță în lume; și tu

ai venit și mi-ai îndreptat atenția spre scumpul Mântuitor ca spre singura mea speranță. Eu am crezut în El. Mi-am regretat păcatele și am fost făcut să stau împreună cu sfinții Săi în locuri cerești, în Hristos Isus.” Alții vor spune: „Eram păgân, într-o țară păgână. Tu ți-ai părăsit prietenii și căminul plăcut, și ai venit să mă înveți cum să-L găsesc pe Isus și să cred în El ca în singurul Dumnezeu adevărat. Mi-am dărâmat idolii și m-am închinat lui Dumnezeu, iar acum Îl văd față în față. Sunt mântuit, pe veci mântuit ca să-L privesc o veșnicie pe Cel pe care Îl iubesc. Atunci Îl

„Inima mea a fost mișcată, supusă, zdrobită, când am contemplat sacrificiul pe care Hristos l-a făcut pentru mine. Mi s-a făcut foame de pâinea vieții și adevărul a fost dulce pentru sufletul meu. Sunt aici, mântuit, pe veci mântuit, ca să trăiesc veșnic în prezența Lui și să-L laud pe Acela care Și-a dat viața pentru mine.”

vedeam doar cu ochiul credinței, dar acum Îl văd așa cum este. Acum pot să-mi exprim recunoștința, pentru mila Sa răscumpărătoare, Celui care m-a iubit și m-a spălat de păcatele mele în sângele Său”.

Alții își vor exprima recunoștința față de cei care i-au hrănit pe cei flămânzi și i-au îmbrăcat pe cei goi. „Când disperarea îmi înlănțuia sufletul în necredință, Domnul te-a

trimis la mine”, vor spune ei, „ca să-mi spui cuvinte de speranță și de mângâiere. Mi-ai adus hrană pentru nevoile fizice și mi-ai deschis Cuvântul lui Dumnezeu, ca să-mi dau seama de nevoile mele spirituale. M-ai tratat ca pe un frate. Ai simțit împreună cu mine în necazurile mele și mi-ai vindecat sufletul rănit și îndurerat, așa încât să pot să mă prind de mâna lui Hristos, întinsă ca să mă salveze. În ignoranța mea, m-ai învățat cu răbdare că am, în cer, un Tată care mă iubește. Mi-ai citit făgăduințele scumpe din Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-ai inspirat credință că El mă va mântui. Inima mea a fost mișcată, supusă, zdrobită, când am contemplat sacrificiul pe care Hristos l-a făcut pentru mine. Mi s-a făcut foame de pâinea vieții și adevărul a fost dulce pentru sufletul meu. Sunt aici, mântuit, pe veci mântuit, ca să trăiesc veșnic în prezența Lui și să-L laud pe Acela care Și-a dat viața pentru mine.”

Câtă bucurie va fi atunci când acești oameni răscumpărați îi vor întâlni și saluta pe cei care au dus povara salvării lor! Iar cei care au trăit nu ca să-și facă pe plac, ci să fie o binecuvântare pentru cei nevoiași, care au foarte puține binecuvântări – ce val de emoție și de satisfacție le va umple inima! Ei vor înțelege făgăduința: „Și va fi fericire de tine, pentru că ei n-au cu ce să-și răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți” (Luca 14,12-14).

„Te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit” (Is. 58,14).

Ellen White a făcut parte dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Adventiștii consideră că, în viața, în scrierile și în activitatea ei publică de peste 70 de ani, s-a manifestat adevărul dar biblic al profeției.

Marturii pentru biserică, vol. 6, pag. 308-314; Gospel Workers, pag. 512-519

Foarte mișcat am fost de mesajul primit de la pastorul Janos Kovacs-Biro, originar din România, recent ales președintele Conferinței Tisa din Uniunea Maghiară: „Mă bucur că statornicia nu vă lipsește din inimă. Săptămâna trecută, am avut o conferință de rugăciune cu tinerii. Cu această ocazie, ne-am înțeles să facem un lanț al rugăciunii între noi. Vă sprijinim în rugăciunile noastre și am vrea să știți că Domnul vă va ajuta. În suflet și duh, suntem cu dv. Fiți tari... Meriți să luptăm pentru adevărul lui Dumnezeu. Tinerii noștri și un grup de pastori se roagă pentru voi”.

Multe comunități românești din Europa și din Statele Unite au adresat autorităților scrisori și memorii. Când, cu ocazia întâlnirii pe care dl prim-ministru Radu Vasile a avut-o cu conducătorii cultelor din țara noastră, am prezentat situația copiilor noștri, domnia sa a spus: „Da, cunosc situația. Am primit un memoriu și de la Viena...”

Aceasta a fost mai mult decât o solidaritate exterioară, ca a unora care se întâmplă să se afle în aceeași situație sau au interese comune. Mulți dintre noi ne-am transpus în situația copiilor și, simbolic, am luat aceeași atitudine, am acceptat același stigmat și am căpătat aceeași biruință. Fratele Romulus Chelbegeanu, aflat la studii la Universitatea Loma Linda, îmi scria: „Regret că m-am născut prea devreme. Mi-aș fi dorit și eu să fiu acum în clasa a opta a Uniunii Române, de care am dreptul să fiu mândru...”

Foarte încurajator este faptul că am primit declarații de sprijin și din partea reprezentanților unor biserici care nu împărtășesc convingerea noastră cu privire la Sabat, cum ar fi pastorul Ioan Ceuță, președintele Bisericii Adunările lui Dumnezeu (Penticostale). În mai multe convorbiri cu fratele Emil Bulgăr, fost președinte al Uniunii Bisericilor Penticostale și al Alianței Evanghelice, dânsul s-a arătat preocupat de situ-

5 iunie 1999 - Mergi la examen?

Printre tinerii care au spus NU este și Alina Pascu.

Într-un fel, alegerea ei a fost mai ușoară, din două motive: Pe de-o parte, a avut sprijinul părinților. Ce binecuvântare! Pe de altă parte, în familie exista deja o tradiție: frații ei renunțaseră deseori la diferite examene, pentru a nu călca Sabatul. Dar să pierzi un an din viață? Un an întreg?...

Ziua de 5 iunie nu-i va rămâne însă în minte ca fiind ziua în care a pierdut un examen. Alina își va aminti de 5 iunie ca de ziua în care a pășit în apa botezului, încheind legământul cu Dumnezeu.

Erwin Kestner, pastor, comunitatea București-Popa Tatu, directorul Departamentului Educație al Conferinței Muntania.

ția noastră și m-a asigurat de sprijin în rugăciune.

3. Sabatul, ca semn distinctiv al bisericii noastre, a ajuns să fie cunoscut așa cum probabil că nu fusese niciodată. Pe de o parte, au fost discuțiile, întâlnirile, audiențele și telefoanele, memoriile și documentația prin care personalități de cel mai înalt rang din țara noastră au fost în situația să afle și chiar să ia o atitudine față de datoria principală de a asigura respectarea zilei de odihnă pentru cei care solicită acest lucru. Atât aparițiile în presă (destul de numeroase), cât și corespondența dintre diferite personalități și instituții au păstrat o abordare echilibrată și pozitivă. Cu foarte mici excepții, subiectul a fost privit din perspectiva drepturilor și libertăților religioase. Un număr de copii în cauză, părinți, reprezentanți ai bisericii noastre, pastori au avut ocazia să vorbească, să fie cunoscuți, și impresiile care s-au creat au fost, în cele mai multe situații, realiste și corecte.

Un element așteptat cu neliniște și rugăciune a fost poziția concretă pe care copiii aveau să o ia în ziua de 5 iunie. În multe birouri din Ministerul Educației Naționale, se crease o „speranță” că marea majoritate a copiilor vor merge la examenul din acea zi și că totul se va sfârși acolo. Conducerea bisericii va rămâne singură, nesustinută în această poziție de către credincioși. Mulțumim lui Dumnezeu că această as-

teptare răutăcioasă nu s-a împlinit.

Dar acum ochii vor fi din nou ațintiți asupra noastră și mai ales asupra rezultatelor pe care le vor obține la examen copiii noștri. Miza va fi destul de mare. De aceea, la ultima ședință a Comitetului Executiv al Uniunii, am încurajat conferințele să inițieze programe de sprijinire a copiilor, prin clase de pregătire. Acești copii, care au adus așa servicii uriașe bisericii prin atitudinea lor matură și gata de sacrificiu, trebuie să fie sprijiniți de biserică.

Îl laud pe Domnul pentru copiii noștri! Nu cred că a fost vreo altă ocazie în trecut în care peste 630 de copii să fi stat în acest fel de partea Sabatului Domnului. Și de ce n-ar fi aceasta cea mai bună generație? Oare nu credem din toată inima că ei vor participa, la o vârstă sau alta, la confruntarea și victoria definitivă privitoare la Sabat? Oare nu pentru aceasta îi pregătește Domnul?

„Din gura copiilor... Ți-ai scos o înfrîntură de apărare împotriva potrivnicilor Tăi”, așa cânta psalmistul (Ps. 8,2) și așa cântăm și noi astăzi.

Și acum, până la o următoare încercare majoră, să ne întoarcem la Sabatele noastre, despre care „așa vorbește Domnul: ‘Păziți ce este drept și faceți ce este bine, căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul’” (Isaia 56,1,2).

Un dialog dificil

Viorel Dima

La solicitarea de a se acorda copiilor adventiști șansa de a susține examenele într-o altă zi decât sâmbăta, ministrul educației naționale, dl Andrei Marga, în mai multe ocazii, a dat asigurări de rezolvare favorabilă: „Fiți siguri că vă vom rezolva problema”, a spus domnia sa, pe 27 aprilie 1999, „deoarece solicitarea dv. este constituțională”.

Dl ministru a propus ca proba de cultură generală, care era programată pentru sâmbătă, 5 iunie a.c., să fie schimbată pentru vineri, 4 iunie a.c. Atunci când directorul general pentru învățământ preuniversitar, doamna Liliana Preoteasa, a reacționat destul de categoric, spunând că datele examenului nu pot fi schimbate, domnul Marga a declarat: „Vom găsi o soluție, trebuie să găsim o soluție, deoarece solicitarea dânsilor este constituțională”.

Deoarece dl ministru solicitase să ne întâlnim a doua zi, pentru a vedea dacă soluția care se va găsi este rezonabilă, ca apoi să semneze ordinul prin care să soluționeze solicitarea noastră, am „beneficiat” de mai multe zile de așteptare la ușa biroului dnei Preoteasa, multe discuții și negocieri.

Vineri, 7 mai, cu ocazia recepției de la Cotroceni, oferite în cinstea Papei Ioan Paul al II-lea, dl Marga a dat iarăși asigurări că această problemă va fi soluționată.

Luni, 10 mai, domnul director Alexandru Țion mi-a prezentat proiectul Ordinului Ministrului, prin care se propunea ca proba de cultură generală să fie susținută de copiii adventiști duminică, 6 iunie, în cinci centre. Părea că lucrurile merg în direcția bună. Din nefericire, în întrevederea avută în aceeași zi, dl ministru nu s-a referit deloc la acest proiect, dar a solicitat din partea conducerii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea o dezlegare ca acești copii să se poată prezenta sâmbăta la examene.

În același timp, a dat asigurări că înțelege motivele pentru care a fost adresată această solicitare și că, începând cu anul școlar 1999-2000, chestiunea în discuție va fi soluționată, fapt pentru care a emis Ordinul 3800 din 11 mai 1999 (vezi facsimilul alăturat).

Atât în timpul negocierilor, cât și în declarațiile publice, Ministerul Educației Naționale a susținut că solicitarea Bisericii Adventiste nu poate fi soluționată anul

acesta, deoarece a fost făcută prea târziu.

În cadrul întrevederii pe care președintele bisericii noastre și secretarul general al Asociației „Conștiință și Libertate” au avut-o cu dl Marga și cu dna Preoteasa, s-a clarificat faptul că Biserica Adventistă a început demersurile din septembrie 1998 și că Ministerul Educației Naționale nu a procedat corect susținând, atât în corespondența purtată cu petiționarii din Biserica Adventistă, cât și în declarațiile publice, că solicitarea Bisericii Adventiste a fost făcută prea târziu.

Cu toate acestea, și după această dată, atât dl Ministru Marga, cât și dl Secretar de Stat, dl Fronescu, au afirmat în declarațiile publice că nu au răspuns favorabil Bisericii Adventiste pentru că aceasta i s-a adresat cu foarte puțin timp înainte de data examenului.

Biserica Adventistă poate prezenta documente care dovedesc că și înainte de a se stabili data examenelor solicitase Ministerului Educației Naționale să ia în considerație această chestiune.

Viorel Dima este director pentru Relații Publice și Libertate Religioasă în Uniunea Română.

ROMÂNIA
MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
CABINETUL MINISTRULUI

G-ral Berthelot 28 - 30, București - 70738. Tel: (+40 1) 313.33.13 Fax: (+40 1) 31...

Ministerul Educației Naționale

Emite

Ordin

nr. 3.800 din 11.05.1999

cu privire la stabilirea graficelor de desfășurare a examenelor în învățământul preuniversitar începând anul școlar 1999/2000

Potrivit art. 29 din Constituția României, libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngrădite sub nici o formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o credință sau să adere la o credință religioasă, contrare convingerilor sale. Libertatea conștiinței este garantată și trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc. De asemenea, părinții sau tutorele au dreptul de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educația copiilor minori a căror răspundere le revine. Având în vedere solicitările cultelor recunoscute oficial de stat care au adresat în data 23 de sâmbăta religioasă decât duminică, conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 590/1997 privind organizarea funcționării Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

Ministrul Educației Naționale
dispoare

Art. 1 Începând cu anul școlar 1999/2000, la stabilirea datelor de susținere a examenelor în învățământul preuniversitar se vor lua în considerare solicitările cultelor recunoscute oficial de stat. Se va urmări, și posibil, ca zilele de sărbătoare religioasă să nu fie cuprinse în graficele de desfășurare a examenelor. Art. 2 Vor fi avute în vedere numai acele solicitări transmise Ministerului Educației Naționale cu cel puțin o lună înainte de elaborarea graficelor de desfășurare a examenelor. Art. 3 Direcția Generală Învățământ Preuniversitar, Direcția Generală Învățământ în Limba Minorilor pun în aplicare prezentul ordin.

Secretar de Stat,
Mircea Fronescu,

Director General,
Madlen Serban

Director
Adrian Costache

Secretar de Stat,
Josef Káro,

Director General,
László Murvai,

Director
Alexandru Țion

Secretar General,
Horia Gavrilă

Contencios

„De la Dumnezeu a venit lucrul acesta”

Gheorghe Modoran

Ca biserică, am urmărit cu emoție, cu speranță și cu încredere, dar și cu îngrijorare, evoluția evenimentelor legate de examenul de capacitate din vara aceasta. Când a fost depus primul memoriu la Ministerul Educației Naționale, în septembrie 1998, destul de multe persoane din partea autorităților ne încurajau să stăm liniștiți pentru că va fi o rezolvare favorabilă.

Și după primele intervenții la nivel de ministru, argumentele primite au fost într-adevăr de natură să ne liniștească. Și, când totul părea rezolvat, soluția convenită împreună cu noi pentru un examen de capacitate pe centre fiind comunicată și inspectoratelor pentru a desemna școlile necesare, în mod cu totul surprinzător, ordinul ministrului n-a mai fost semnat niciodată. De ce această întorsătură a lucrurilor? Poate că intuim răspunsurile la aceste întrebări, dar probele, cu siguranță, nu le vom avea niciodată. Au fost oameni și au fost instituții bisericești care s-au opus acestei rezolvări. Negreșit, intenția a fost să ni se facă un rău. Dar astăzi, privind în urmă la evoluția lucrurilor, cred cu toată convingerea că „de la Domnul a venit lucrul acesta”.

Nu în sensul că Dumnezeu a dorit să aducă întristări și dureri în inimile părinților și copiilor. El avea însă un plan grandios pentru Numele Său și lucrarea Sa. El urma să schimbe răul în bine, înfrângerea într-o mare biruință.

Au urmat numeroasele demersuri, intervenții, audiențe, memorii și scrisori din partea părinților și conducerii bisericii, din țară și străinătate, din partea unor instituții, organizații, cât și din partea unor personalități. Cazul elevilor adventiști a fost prezent în întreaga mass-media românească.

Problema zilei de odihnă și închinare respectată de credincioșii adventiști a fost dezbătută și comentată în toate mediile: în școli, inspectorate, primării, prefecturi, justiție, ministere, guvern, comisii parlamentare, președinție etc. În școlile în care a fost chiar un singur elev adventist au fost mari dezbateri - colegi și profesori făcând tot felul de presiuni asupra celui/celor în cauză și a părinților pentru a se prezenta la examen.

Părinții sutelor de copii din acele școli au aflat și au comentat problema adventiștilor. Posturi de radio și TV naționale și particulare au prezentat interviuri luate elevilor adventiști, părinților, conducerii bisericii, precum și persoanelor responsabile din Ministerul Educației Naționale. Toate acestea au fost transmise pe post la ore de maximă audiență și au fost, în general, obiective, fără să atace convingerile celor în cauză sau poziția bisericii.

Toate instituțiile de stat ne-au transmis mesaje încurajatoare, asigurându-ne că fac intervenții pentru rezolvarea cazului nostru.

Hotărârea și convingerea noastră cu privire la adevărul despre Sabat au cunoscut o mediatizare fără precedent în istoria adventismului din România. A fost una dintre cele mai mari acțiuni de evanghelizare inițiate și conduse direct de Dumnezeu. Cauza personală a copiilor și familiilor respective a devenit cauza lui Dumnezeu și a bisericii Sale. De aceea, am așteptat din nou „cu suflul la gură”, și împreună cu noi și

autoritățile de stat, poziția și hotărârea pe care o vor lua cei în cauză.

Și cei mai mulți au ales să devină martori ai lui Dumnezeu și ai adevărului Său, indiferent de prețul pe care urmau să-l plătească. Și o spunem spre slava lui Dumnezeu că Biserica Adventistă, prin acești reprezentanți ai ei, a fost la înălțime. Dumnezeu a demonstrat prin ei că, în această lume coruptă, fără principii și standarde morale, o lume a compromisului, mai există părinți și tineri care aleg să trăiască după principii și standarde cerești.

Au așteptat cu toții până în ultima zi a examenului de capacitate cu încredere și speranță că Dumnezeu va interveni în favoarea copiilor noștri. Au înțeles însă că Dumnezeu a avut un alt plan; avea nevoie de mărturia lor, și această mărturie a fost dată. Știm că această mărturie a costat frământări, lacrimi, îngrijorări, imposibilitatea de a intra la un liceu dorit și uneori tensiuni și conflicte în familie. Dar toate acestea au fost acceptate cu încredere în intervenția salvatoare a lui Dumnezeu.

Trecuseră aproape două săptămâni de la încheierea examenului de capacitate și nu se întrevedea nici o rezolvare. Dimpotrivă, toate declarațiile Ministerului Educației Naționale erau descurajatoare: nu va mai fi nici o sesiune a examenului de capacitate până în anul următor.

Și, când speranțele noastre privind o rezolvare fericită au ajuns la capăt, atunci a intervenit Dumnezeu în chip minunat. Într-o dimineață, când ne hotărâserăm să nu mai facem nici o intervenție la Ministerul Educației Naționale, care se arătase atât de refractar la solicitările noastre, a sunat telefonul. Președintele uniunii și secretarul general al Asociației „Conștiință și Libertate” erau invitați, din partea ministerului, pentru discuții în vederea unei noi sesiuni a examenului de capacitate.

O mărturie a fost dată, un adevăr a fost înălțat, o criză a fost trecută, o experiență cu Dumnezeu a fost dobândită, o biruință a fost câștigată. A meritat cu prisosință prețul plătit.

A lui Dumnezeu să fie toată slava.

Gheorghe Modoran este directorul Departamentului Educație al Uniunii.

Aici este răbdarea sfinților

Lupta creștinului nu se bazează doar pe utilizarea mijloacelor legale de apărare a drepturilor, ci implică și dispoziția de asumare necondiționată a consecințelor, în cazul încălcării drepturilor. Loialitatea eroilor credinței față de mărturisirea de credință a depășit întotdeauna nivelul militarilor pentru drepturi, rodind de cele mai multe ori suferință și martiri, prin puterea și de dragul Celui ce „suferințele noastre le-a purtat”. Drumul credinței este atât de udragător pentru că este marcat de sângele vărsat de Mântuitorul.

Una dintre cele mai mari binecuvântări pe care le primește cel care este credincios lui Dumnezeu în orice situație este să vadă cum este condus spre experiențe noi și umitoare. Cum ar fi arătat astăzi Biblia, dacă Iosif sau Daniel și prietenii săi ar fi cedat în fața încercărilor? Și cât de mare este numărul celor care le-au urmat pilda, scriind pagini nemuritoare de victorii! Și cine va putea socoti mulțimea contemporanilor noștri, care vor continua să umple galeria biruitoare, aruncându-se în ultima mare bătălie a credinței? Ați fost surprinși să descoperiți că niște elevi de clasă a optia sau poziție pentru Emanuel, fără a se lăsa intimidati de riscuri? Biruitoarii sunt printre noi. Apocalipsa ne pregătește acest destin. Ce voi alege eu? Ce vei alege tu?

Teodor Hujanu, președintele Conferinței Moldova

Un front unit

Interviu cu dr. Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cu privire la situația copiilor adventiști din România

Așa cum știți, peste 800 de elevi, copii ai familiilor adventiste, au fost aduși astăzi în situația de a alege între un principiu veșnic al lui Dumnezeu și o decizie de autoritate a Ministerului Educației. Cât de înțelept este să fie ridicată această problemă, a serbării și sfințirii Sabatului, acum, când suntem confrunțați cu multe alte probleme majore, cum ar fi situația economică, crizele politice sau problemele etnice care au generat conflictul din Balcani?

Ascultarea de Dumnezeu este primordială în orice situație. Dumnezeu este stăpânul nostru suprem și El este Acela căruia trebuie să ne supunem mai întâi. Deci, întrebarea dacă să ascultăm de Dumnezeu nu trebuie apreciată în același mod în care tratăm celelalte probleme, pentru că aceasta este de cea mai mare importanță pentru noi.

Considerați că poziția pe care Biserica Adventistă din România a adoptat-o este specifică doar acestei regiuni și că arată, cumva, o tendință spre extremism a membrilor adventiști din România? Care este poziția bisericii mondiale cu privire la această dezbatere, de a participa la cursuri sau la examene în ziua sâmbetei?

Participarea la cursuri sau la examene în Sabat, de departe, intră în aceeași categorie cu lucrul în ziua Sabatului sau cu implicarea în alte activități care nu conduc la o închinare specială pentru Dumnezeu. Sabatul este ziua sfințită de Dumnezeu. Am crescut într-o țară din Europa, în perioada în care exista un program școlar de șase zile și, deci, frecvența era obligatorie inclusiv în zilele de sâmbătă. Începând cu clasa a doua, nu am mai participat la nici o oră de curs în ziua Sabatului. Autoritățile nu au fost așa de ferice pentru decizia mea, dar mi-au respectat alegerea conștiinței mele. Mi s-a sugerat să mă mai gândesc, dar, începând cu această experiență, nu am mai participat niciodată la cursuri sâmbăta. Cred că este important pentru tinerii noștri ca, încă devreme în copilărie, să învețe că ascultarea de Dumnezeu nu poate fi știrbită.

Săptămâna trecută, o parte dintre părinții copiilor, împreună cu câțiva lideri ai Bisericii Adventiste din România au susținut problema lor în fața Curții de Apel și vor merge mai departe, la Curtea Supremă de Justiție. Credeți că acesta este cel mai bun lucru pe care biserica din România l-ar putea face?

Gândesc că este drept ca liderii bisericii noastre din fiecare țară să ceară asistența structurilor superioare oficiale în guvern sau a oricărei alte autorități legale, pentru protecția drepturilor individuale ale membrilor noștri. Deci, a căuta libertatea religioasă și drepturi protejate de justiție reprezintă o cale bună de urmat.

Am văzut că, săptămâna trecută, situația din România a fost pe primul loc în Buletinul de Știri al Conferinței Generale. În ce mod s-a implicat Conferința Generală în sprijinirea bisericii din România?

Am fost prezent la serviciul special de rugăciune, de la Conferința Generală, când, în mod special, s-au menționat dificultățile prin care unii dintre membrii bisericii trec în aceste momente. Am avut momente speciale de rugăciune pentru ei. Sprijinul pe care Conferința Generală îl poate oferi în acest moment, la această răscruce de drumuri, este rugăciunea de mijlocire pentru fiecare dintre cei încercați. Doresc să le spun că ascultarea de Dumnezeu, în adevăr, trebuie să devină o realitate incontestabilă în viața fiecăruia dintre noi. Liderii bisericii noastre din România trebuie să evalueze situația pe plan local, în spiritul legilor existente, și, în funcție de deciziile justiției, să aleagă cea mai bună metodă care va putea să protejeze drepturile membrilor noștri.

Aș dori să răspundeți la o ultimă întrebare. Care este recomandarea dv. pentru copiii și părinții implicați în această chestiune?

Sfatul meu în această situație este să stați în contact direct cu liderii bisericii noastre. Examinați sfaturile lor în lumina Scripturii și, dacă le găsiți temeinice, aplicați-le. Făcând așa, veți avea în inimi bucuria de a rămâne loiali lui Dumnezeu. Dumnezeu este în stare să găsească soluții pentru ieșirea din dificultăți. Dacă vom rămâne și vom sta împreună ca un tot, formând un front unit, Dumnezeu Se va descoperi în mod extraordinar, bucuros să rezolve cererile copiilor Săi chiar în cele mai complexe probleme. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă întărească în alergarea spre Împărăția Lui!

Interviul a fost luat la Universitatea Andrews, de Florin Liga, după festivitatea de absolvire a promoției 1999, pe 5 iunie.

Școala de la Brașov-Stupini *vă așteaptă!*

Ioan Câmpian-Tătar
Lazăr Forray

Cu peste 50 de ani în urmă, un astfel de titlu în *Curierul Misionar* era semnalul lansat zecilor de tineri doritori să slujească lui Dumnezeu ca predicatori. Către sfârșitul verii, se anunța apropierea noului an școlar de la Institutul Biblic Brașov-Stupini. După puțin timp, o mulțime de tineri și tinere se îndreptau către acest loc, din toate colțurile țării. Unii cu emoția revederii, alții cu cea a examenului de admitere.

În curând, chemarea din titlul acestui articol va avea o semnificație similară. Se va adresa sutelor de tineri – și mai puțin tineri – doritori să ducă „Evanghelia aceasta a Împărăției”, sub forma cuvântului scris, în toate casele din țara noastră. Îi va chema pe aceștia să se pregătească în mod corespunzător în „Institutul pentru Evanghelizare cu Literatură” de la Brașov-Stupini. În vederea ultimului mare semănat – și mare seceriș.

Până atunci, însă, Școala de la Brașov-Stupini vă așteaptă *altfel*. Nu ca vatră a spiritualității și a cunoștințelor înalte, ci ca o probă a devotamentului și a spiritului de sacrificiu: un examen al religiei practice.

Vă așteaptă goală și pustie, plină de răni pe tot trupul ei, provocate de nepăsare, neglijență și rea-voință. Cu subsolurile inundate, cu instalația de încălzire distrusă, cu geamurile sparte și cu ușile rupte. Prin acoperiș curge ploaia pe pereți, dezgoliți în multe locuri de tencuiala mâncată de apă și ger. Murdară și umilită, privește cu tristețe spre pomii de o vârstă cu ea din livada din curte. Dacă ar putea povesti măcar ceva din istoria zbuciumată a celor 70 de ani de existență! Din actuala stare smerită, cu greu descifrez măreția de altădată. Și cu atât mai greu pe cea de mâine.

Am folosit un cuvânt care poate să sune bombastic: măreție. Dar m-am gândit la un alt sens decât cel atribuit lui de lume, în general. Măreția pe care nu sclipirile exterioare o dau, ci mărturia harului făcător de minuni în om.

Spiritul de sacrificiu pentru scopuri înalte, de exemplu, pentru cauza lucrării lui Dumnezeu, este o minune, căci este un foc aprins de El. Cu acest foc în inimă au înălțat înaintașii noștri Școala de la Brașov-Stupini, când nu erau nici zece mii de adventiști în țară.

Fără îndoială, același foc îi va mâna și pe urmașii lor de astăzi, pe cei peste 72.000, să contribuie la restaurarea edificiului. Complexul de la Stupini va mai fi o dată mărturia spiritului de sacrificiu din partea copiilor lui Dumnezeu!

Nici n-a avut loc încă „mișcarea apelor”, și unii stropi au și început să sclipească. Iată câțiva dintre ei:

B.A., un băiețuș de 9 ani din Sf. Gheorghe, auzise de Stupini. Și s-a hotărât să-și dea și el tot sprijinul la refacerea clădirii. Dar cum? Bani nu avea! Nu-i nimic – se încuraja. Se apropia Paștele. Zile în șir a mers pe la vecini, oferindu-se să facă mici treburi. A primit bani și ouă vopsite, pe care le-a vândut, transformând totul în bani. Apoi s-a oprit în fața mea și mi-a întins o bancnotă nouă de 100.000 lei. „Pentru Stupini” – mi-a explicat el, în două cuvinte, când a observat surpriza de pe fața mea.

Mă aflu în incinta Școlii de la Brașov-Stupini, împreună cu un grup de meșteri. Tocmai făceam niște calcule estimative: care să fie etapele lucrărilor, ce materiale și cât lucru sunt necesare, cât vor costa. La cea din urmă întrebare, ajungeam la sume care aduceau norii îngrijorării pe fața noastră. Vom avea oare banii aceștia? De unde? Chiar în clipa aceea, a intrat pe poartă un om mai în vârstă, îmbrăcat simplu, sărăcăcios, și s-a apropiat cu pași timizi de grupul nostru. „Sunt din Botoșani. Vreau și eu să ajut...” și ne-a întins zece bancnote de câte 100.000 lei. Am rămas uimiți. Cât de prompt a venit răspunsul lui Dumnezeu! Ne-a arătat un strop din acel izvor de ajutoare pe care El îl poate deschide.

S-a întâmplat tot la Stupini. Și tot promptitudinea răspunsului lui Dumnezeu m-a uimit.

Eram cu un grup de oameni în vârstă, în drum spre Stupini. Printre altele, am discutat nevoia de a realiza acolo și un cămin de bătrâni. Un cămin de bătrâni? Dar cu ce mijloace? În timp ce ne apropiam de Școală, am zărit în poarta ei un bătrân, așteptându-ne. L-am recunoscut. Era un frate în vârstă de la Brașov. „V-am așteptat” – ne-a spus. „Dar ați știut că azi venim la Stupini?” – l-am întrebat mirat, căci nu mai fusesem acolo de două săptămâni. „N-am știut, dar am simțit îndemnul să vin. Fraților, vă rog să nu ne uitați pe noi, bătrânii. Faceți și un cămin de bătrâni. Am casă frumoasă, dar n-am pe nimeni. Sunt dispus s-o vând și să contribuie cu prețul ei la realizarea căminului.”

Nu m-am putut opune sentimentului că această „coincidență” perfectă dintre vizita mea și vizita lui la Stupini, precum și dintre subiectul discutat de noi și cererea bătrânului, a fost „dirijată” de sus. Ca să mă convingă că preocuparea pentru un cămin de bătrâni este bună și că vom avea și cu ce să-l realizăm. Dumnezeu știe să-i îndemne pe oameni în felul acesta.

Destinația imobilului de la Stupini

Pentru a da un avânt deosebit răspândirii Evangheliei prin cuvântul scris, Comitetul Uniunii a stabilit ca destinația principală și prioritară a imobilului din Stupini să fie aceea de institut biblic pentru formarea evangheliștilor cu literatură. Eforturile se vor depune în primul rând pentru realizarea acestui obiectiv. (În prezent avem 700 de colportori, majoritatea au avut puține ocazii de instruire. Cu toate acestea, numai în luna mai au vândut 30.000 de cărți în cele 22.270 de ore de lucru, în care au bătut la peste 200.000 de locuințe.)

Dar, în funcție de condiții și de posibilități, în perimetrul proprietății se pot realiza, cu timpul, și alte obiective: cămin de bătrâni (acesta și simultan cu institutul), centru de educare pentru un nou stil de viață, tabere de vară educative, diferite forme și niveluri de învățământ, casă de copii etc. Obiectivele enumerate mai sus nu produc, ci consu-

mă bani. De aceea, este necesar să se înființeze și unități economice pentru susținerea materială: sere, grădinărit și agricultură modernă pe terenurile redobândite, atelier de tâmplărie, brutărie proprie etc., cu condiția ca aceste unități să fie de maxim folos și compatibile cu principiile noastre.

Izvoarele

Izvorul tuturor posibilităților este Dumnezeu. Rezervorul imens al resurselor Sale pământești este biserica. Din acest moment, conducerea bisericii adresează cu încredere, către întreaga frățietate, apelul de a sprijini restaurarea fostei Școli misionare de la Brașov-Stupini.

A primit bani și ouă vopsite, pe care le-a vândut, transformând totul în bani. Apoi s-a oprit în fața mea și mi-a întins o bancnotă nouă de 100.000 lei. „Pentru Stupini” – mi-a explicat el, în două cuvinte, când a observat surpriza de pe fața mea.

„Cinci zile pentru Stupini!”

Pentru asigurarea forței de muncă necesară refacerii Școlii, apelăm mai ales la frații noștri meseriași, dar avem nevoie și de muncă necalificată. Pentru plăcutul sentiment de a-și fi adus contribuția la realizarea Institutului de evanghelizare cu literatură, și prin aceasta la însăși evanghelizarea României, vă chemăm să vă înrolați în proiectul „Cinci zile pentru Stupini”. Înscrieți-vă

pe listele de voluntari „Cinci zile pentru Stupini” (5zps) pe care pastorul să le trimită la adresa: „Asociația pentru sănătate, educație și familie” (ASEF), str. Marcel Iancu (fosta Argeș) nr. 8, București, sector 2. În funcție de desfășurarea lucrărilor, vă vom programa și vă vom chema. La Stupini vă asigurăm cazare, masă și o atmosferă de părtășie creștină deosebită.

Banii necesari

Tot biserica – credincioșii – rămâne singura șansă de a asigura fondurile necesare lucrărilor. Contribuțiile bănești pot fi depuse direct în contul Uniunii, nr. 160.1/ROL, deschis la B.C.R., Sector 3 București (până la dobândirea personalității juridice de către ASEF, după care banii vor fi trimiși în contul acesteia). De asemenea, banii pot fi depuși la casierul comunității, contra chitanță. În toate cazurile, nu uitați să menționați: „Pentru Stupini”.

Indiferent dacă sunt contribuții personale sau colective (rezultate din colecte), în foaia de informare a Stupiniului, care este în curs de apariție, vom comunica întotdeauna sumele donate și donatorii (menționând numele sau numai localitatea; în cazul acesta, treceți după numele dv. și cuvântul „anonim”, ca o opțiune de a nu vă publica numele). Totuși, pentru mai multă transparență, am prefera indicarea nu numai a sumei, ci și a numelui donatorului, ca să i se confirme lui însuși că banii au intrat la destinație. În foaia de informare, vom publica și pentru ce s-au cheltuit banii, la ce fază am ajuns cu lucrările, care sunt greutățile și nevoile, precum și secvențe din viața șantierului.

Ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze cu îmbelșugare pe orice dător voios. Rugați-vă pentru proiectul Stupini ‘99! Școala de la Brașov-Stupini vă așteaptă!

*Ioan Câmpian-Tătar este trezorerul Uniunii.
Lazăr Forray este directorul
Departamentului Evanghelizare cu
Literatură al Uniunii.*

1 Institutul Teologic Adventist – domenii noi de studiu

Începând cu toamna anului 1999, Institutul Teologic oferă tineretului nostru două noi direcții de studii universitare, în domenii extrem de interesante.

Studii economice, specializarea marketing. Acest curs, cu durata de patru ani, va asigura o pregătire generală în domeniul economic, cu un accent special asupra cerințelor specifice administrării întreprinderilor mici și mijlocii. Studenții vor fi pregătiți să își desfășoare activitatea într-un context internațional. Dimensiunea morală și spirituală a pregătirii va face din viitorii absolvenți niște martori puternici ai lui Dumnezeu în lumea afacerilor.

Această secție nouă va beneficia din plin de competența academică și experiența de conducere a conf. dr. Silviu Syntesi, care în prezent este decanul facultății de profil la Universitatea din Arad. Fratele Syntesi a acceptat invitația Institutului și se va stabili în București pentru a conduce procesul de formare a noii secții, adunând în jurul său alte cadre universitare cu experiență sau în formare.

Studiile vor putea fi urmate prin cursuri de zi sau fără frecvență.

Se speră ca, din această toamnă, să se deschidă și secția de Asistență socială, cursuri de zi, cu durata de patru ani. Aceasta direcție de pregătire corespunde atât orientării bisericii noastre către acțiune socială și de caritate, cât și unei cerințe în creștere la nivelul societății, într-o perioadă de reformă a asistenței sociale din țara noastră.

Desigur, și secția de Teologie pastorală-Litere își va con-

tinua activitatea printr-o nouă sesiune de admitere.

Tinerii noștri sunt invitați, în modul cel mai serios, să-și facă planuri să studieze în cadrul Institutului bisericii noastre, profitând de oferta tot mai variată pusă la dispoziția lor.

Pentru informații, sunteți rugați să vă adresați Institutului Teologic Adventist, la numerele de telefon (098) 618 204, (098) 618 208 și (098) 603 362.

*Gheorghe Modoran,
director, Departamentul
Educație al Uniunii Române.*

1 Anunțuri – liceele adventiste

După terminarea examenelor de capacitate (duminică, 29 august), se vor depune dosarele de înscriere la secretariatele liceelor și tot în această zi va avea loc și examenul de preselecție la religie.

Pe data de 30 august, va avea loc testul de verificare la limba română.

Este de dorit o preînscrisoare urgentă, înainte de examenul de capacitate, prin telefon sau prin scrisoare trimisă prin poștă, pentru a putea face din timp demersuri pentru suplimentarea numărului de locuri la liceele adventiste.

*Gheorghe Modoran,
director, Departamentul
Educație al Uniunii Române*

1 Adunarea Anuală a Pastorilor Pensionari

De vineri, 27 august a.c., ora 17, până duminică, 29 august, ora 14, clădirea în care Institutul Biblic de la Brașov-Stupini și-a desfășurat activitatea până în anul 1949 va găzdui Adunarea Anuală a Pastorilor Pensionari.

Prilejul acesta va fi folosit în special pentru a-L

preamări pe Dumnezeu pentru recuperarea parțială a patrimoniului „Școlii”, după 50 de ani, și pentru reconstituirea pentru lucrarea Lui în și cu noi în favoarea acestui edificiu și prin el în continuare. Vor participa și delegați din conducerea bisericii noastre.

Sunt invitați pastorii pensionari, foștii elevi, eleve și în mod deosebit cei din diaspora.

Posibilitățile de cazare reduse și dificultățile organizatorice impun ca cei care doresc să participe să se anunțe până la 15 iulie; cei din țară, fratelui D. Stoica (nr. tel. 01/6377258), iar cei din diaspora, fratelui V. Cojea (nr. tel. 40/1/6372095). Cei care și-au anunțat deja participarea pot conta pe găzduire.

Sunt așteptați și cei din frăția adventă, care pot veni cu saltele, pături și mâncare pentru sâmbătă, 28 august.

Solicităm tuturor participanților să aducă fotografiile cu școlile noastre misionare, cu grupuri de profesori și elevi nominalizați pe verso, indiferent de an, precum și înscrisuri cu caracterul deosebit al celor trăite sau auzite în legătură cu „Școala” și cu lucrarea. Acestea vor servi CARD-ului pentru întregirea înregistrării trecutului Bisericii Adventiste din țara noastră. Fotografiile vor fi restituite înainte de plecare.

Sunt așteptate sugestii și contribuții pentru buna organizare și derulare a programului, pe adresa: V. D. Cojea – 77732 București – Calea Crângași 17, Bloc 7, Ap. 1.

Aportul nostru în acest sens se va concretiza pe aceste cale redeschise de Dumnezeu. Contăm pe finanțare promptă și în timp, ca și pe activități anterioare acestei date și mai ales după ea.

Pentru relații suplimentare, se poate apela la repre-

zentantul Uniunii, fratele L. Forray, la numerele de telefon 01/2525117 și 092/707262.

Comitetul de organizare

1 Agenția matrimonială REBECA a ajutat la formarea a 15 familii

Cea de-a șasea întâlnire REBECA a avut loc între 2 și 9 mai a.c. în localitatea Bușteni, într-un cadru natural magnific, oferit de neperechile frumuseți ale Văii Prahovei. 120 de tineri și tineri din toate zonele țării au participat la un program special de trei zile de cunoaștere și părtășie.

Aducem mulțumiri fratelui Moisan, pastorul comunității Poiana Țapului, și fraților din biserica locală, care au găzduit întâlnirile noastre din Sabat.

Ne-a salutat, la Bușteni, și ultima familie întemeiată prin Agenția REBECA (a 15-a deocamdată).

Mulțumim bunului Dumnezeu, care Se îngrijește să fie atât de mulți tineri și tinere care doresc cu ardoare să-și găsească tovarăși de viață în biserica Sa.

REBECA, O.P. 1, C. P. 37, Craiova 1.100

1 Un tânăr cercetător din Turcia își scrie teza de doctorat despre adventiștii de ziua a șaptea

În Turcia, un tânăr cercetător și-a scris teza de doctorat cu titlul „Adventiștii de Ziua a Șaptea”. Autorul, care nu este adventist, îi prezintă pe adventiști ca pe singurii creștini care trăiesc, într-adevăr, potrivit Bibliei și numai Bibliei. La sfârșit, el îndeamnă pe cititori să îi accepte pe adventiștii de ziua a șaptea ca pe adevărații creștini, despre care Coranul vorbește atât de mult și de pozitiv.

„From the World Field”,
Global Mission, FrontLINE edition,
Summer 1999, Vol. 8, Nr. 2, pag. 6

Protecție prin prietenie

În perioada 23-27 iunie, dr. Gary Hopkins s-a aflat în România și a avut o serie de întâlniri și discuții cu persoane din conducerile Ministerului Educației Naționale și Institutului de management al serviciilor de sănătate în vederea realizării unui studiu privind infecția cu HIV în câteva școli din țara noastră. Studiul va fi finanțat de Universitatea Loma Linda din S.U.A. și va fi urmat de o suită de acțiuni menite să reducă riscul infecției cu HIV în rândul adolescenților. Cu această ocazie, dr. Gary Hopkins a acordat următorul interviu.

Domnule dr. Gary Hopkins, vă rog să vă prezentați cititorilor Curierului Adventist.

Sunt profesor în cadrul universităților Andrews și Loma Linda din S.U.A., unde predau cursuri de prevenire a dependenței de droguri și de sănătate a adolescentului. Sunt de asemenea angajat al Conferinței Generale, și în această calitate călătoresc mult în diferite părți ale lumii și susțin prelegeri. Subiectul principal pe care îl abordez este cum ne putem proteja copiii și tinerii de droguri și de deprinderi periculoase. În plus, o bună parte a timpului o consacru cercetării științifice. Sunt căsătorit și am trei copii.

Cu ce ocazie vizitați România?

Interesul meu pentru România își are originea în recenta explozie a cazurilor de SIDA din Europa de est. Încercăm să venim în sprijinul acestor persoane. Intenționăm să facem un studiu în câteva școli din România, menit să identifice punctele în care ulterior putem interveni pentru a stopa răspândirea acestei maladii.

De ce în școli?

Dacă analizăm cazurile de infecție cu HIV (virusul imunodeficienței umane) din întreaga lume, peste 50% dintre cei infectați au vârsta sub 25 de ani. Avem de-a face, în mod evident, cu o problemă a tinerilor. Cu excepția cazurilor de transmitere a infecției de la mamă la copil sau a accidentelor, majoritatea acestor tineri se infectează datorită unor practici greșite - relații sexuale, utilizare de droguri etc. Aceasta înseamnă că SIDA este prevenibilă, și chiar dacă încercarea de a-i convinge pe tineri să nu se implice în comportamente de risc poate părea iluzorie, ea este posibilă.

Ce implică aceasta?

Vedeți, ceea ce se face de obicei în această situație este oferirea de informații. De exemplu, cei mai mulți se limitează la a oferi informații despre cum se transmite SIDA, cum nu se transmite și ce măsuri de protecție se pot lua. Informația este necesară, dar ea este departe de a fi suficientă pentru a-i face pe tineri să nu se expună riscului. Studiul pe care îl vom realiza în România va aborda problema dintr-o perspectivă cu totul diferită. Nu ne vom concentra asupra factorilor care duc la creșterea riscului de infecție, ci mai degrabă asupra factorilor care îi protejează pe unii tineri, în ciuda faptului că sunt expuși factorilor de risc. Această perspectivă este deosebit de promițătoare și în alte domenii. De exemplu, dacă aflăm ce anume îi face pe unii copii cu părinți alcoolici să nu devină și ei alcoolici, și dacă putem aplica acești factori protectori și în dreptul altor copii, atunci și aceștia vor fi protejați. Este vorba de așa-numitul concept al rezilienței, despre care se scrie foarte mult în ultimul timp în literatura de specialitate.

Au fost deja identificați unii dintre acești factori protectori?

Da. Există deja multe studii care arată că tinerii și copiii care au legături solide cu părinții, profesorii, rudele și alte persoane adulte sunt mult mai bine protejați decât cei care nu au astfel de legături. Aceste relații de prietenie cu adulții sunt cel mai puternic factor protector. Există desigur și alți factori - așa-numitele resurse interne (respectul de sine) și externe (siguranța unui loc de muncă, a unui venit decent etc.).

De unde interesul dvs. pentru dependența de droguri și reabilitarea victimelor drogurilor?

Din istoricul familiei mele. Sunt a cincea

generație de adventiști atât pe linie maternă, cât și pe linie paternă. Dar, în fiecare generație, am avut numeroase rude dependente de alcool sau de alte droguri, în ciuda faptului că erau adventiști. Nici eu nu am făcut excepție. Am folosit droguri destul de mult timp: am fumat timp de peste 20 de ani și am folosit amfetamine timp de 14 ani. Unul dintre lucrurile pe care le-am observat destul de repede după ce am început să mă droghez este că adventiștii care se droghează nu au unde să se adreseze pentru ajutor în interiorul bisericii. Nu te poți duce la un frate și să-i ceri ajutorul, de teamă că problema se va afla și îți vei pierde calitatea de membru. Tragedia este însă că cel dependent de drog are nevoie disperată de oameni prin care iubirea lui Hristos se manifestă, care să-l înconjoare cu compasiune și să fie gata să-l ajute să se elibereze. Deși există situații în care Dumnezeu îi vindecă instantaneu pe unii fumători, de exemplu, care nu mai simt nevoia de țigară pentru tot restul vieții, de regulă sunt necesare multe, foarte multe încercări urmate de eșecuri înainte ca victoria să poată fi obținută. Biserica noastră nu are încă un mecanism funcțional de ajutorare a celor care se luptă cu probleme comportamentale.

Înțeleg că pentru dv. lupta cu drogul a fost foarte dificilă?

Extrem de dificilă. Am trecut prin atâtea înfrângeri, încât îmi pierdusem orice speranță că voi mai birui vreodată.

Și totuși, până la urmă ați obținut victoria. Care a fost secretul?

Persoana cheie din viața mea, care m-a ajutat cel mai mult în această privință, a fost soția mea. Deși de două ori am ajuns în pragul divorțului, nu m-a părăsit niciodată, a rămas alături de mine în tot acest timp. Dacă la început ea

tolera faptul că mă drogam și mă „acoperea” față de ceilalți, fiind dispusă chiar să mintă pentru mine, după un timp, la sfatul unui consilier creștin, a încetat să mai fie „complicele” meu. M-a pus în situația deosebit de neplăcută pentru mine de a-mi asuma responsabilitatea pentru ceea ce făceam. A continuat însă să mă iubească.

Exemplul soției dv. poate fi un model pentru cei care au rude sau prieteni dependenți și care nu știu ce atitudine ar fi cea mai potrivită.

Desigur. Nu încercați să îi protejați pe cei ce se droghează, pentru că nu veți face decât să întrețineți problema. Trebuie să aveți tăria să faceți distincție între comportament și persoană și să îl faceți pe cel dependent să-și asume responsabilitatea pentru ceea ce face.

Ce importanță a avut relația dvs. personală cu Dumnezeu în obținerea victoriei?

Sincer vorbind, cred că Dumnezeu a lucrat prin soția mea. Când ești robul unui viciu, ești apăsător de vinovăție și, chiar atunci când te rogi, o faci cu rușine. Ceea ce te poate ajuta este să fii înconjurat de oameni care au o legătură veritabilă cu Dumnezeu, dispuși să te sprijine. Din păcate, ceea ce tindem să facem atunci când ne confruntăm cu oameni care se luptă cu dependența de drog este să ne limităm la a-i sfătui să stăruie în rugăciune și doar după ce își vor fi rezolvat problema să revină în biserică.

Sunteți cunoscut ca autor al unui studiu referitor la utilizarea de droguri și riscul de infecție cu HIV în școlile adventiste din S.U.A. Ce implicații considerați că au rezultatele acestui studiu asupra vieții bisericii? Concret, ce ar trebui să facă biserica pentru aceste persoane?

Răspunsul este foarte simplu.

Este vorba mai întâi de o schimbare de mentalitate: aceste probleme există și în biserica noastră, și a le nega sau a le neglija nu schimbă cu nimic lucrurile. Apoi, concret, la nivelul bisericii locale, un număr de 5-10 membri ar trebui să se reunească și să formeze o grupă de sprijin specializată în ajutorarea persoanelor care suferă de dependență de alcool, tutun sau alte droguri. Această grupă se va întâlni o dată sau de mai multe ori pe săptămână pentru a discuta, a se ruga și a ajuta în orice manieră posibilă pe cel ce se luptă cu dependența, într-un cadru protejat de confidențialitate absolută. Beneficiul va fi însă al tuturor, pentru că fiecare va putea să-și deschidă inima și să primească ajutor. În opinia mea, biserica trebuie să fie în primul rând un loc unde oamenii care au probleme să poată găsi ajutor. Aceasta este cu atât mai important cu cât numărul membrilor noi care pătrund în biserică este din ce în ce mai mare. Aceste persoane trebuie să facă schimbări majore în modul de viață, și se știe că acest lucru este deosebit de dificil, iar eșecurile repetate sunt o regulă înainte de obținerea victoriei finale. Dacă privim la modelul folosit de Alcoolicii anonimi, care au un succes deosebit prin metoda celor 12 pași, a cărei temelie este puterea divină la care au acces prin dinamica grupelor suport, oare nu ar fi de așteptat ca succesul să fie cel puțin la fel de mare în contextul unor grupe de sprijin din interiorul bisericii, care îl au pe Isus Hristos în centru?

Stimate frate Gary Hopkins, vă mulțumim pentru amabilitatea de a oferi cititorilor *Curierului Adventist* acest interviu.

*Interviu a fost luat de
dr. Gily Ionescu.*

Csongvay Dezideriu (Dezső) (28 mar. 1910 - 25 apr. 1999). Încă un veteran de pe câmpul Evangheliei a trecut la odihnă, așteptând deschiderea mormintelor în ziua glorioasei arătări a Domnului nostru Isus Hristos.

Fratele Csongvay Dezső s-a născut în localitatea Sinfalva de lângă Tárnăveni, Mureș. Prin harul lui

Dumnezeu, familia numeroasă află de timpuriu calea adevărului, căreia i se dedică cu toată inima. Drept urmare, trei dintre băieții aleg lucrarea de slujire ca pastori: Domokos (n. 1905), Karoly (n. 1907) și Dezső.

Studiile teologice și le-a început la Școala Misionară de la Diciosânmartin (Tárnăveni), apoi le-a continuat și le-a terminat la Institutul Biblic de la Brașov-Stupini, în anul 1932.

Când era pe patul de moarte, i-am făcut o vizită și i-am spus: „Școala de la Stupini este din nou a noastră”. Vestea i-a

reaprinz lumina din ochi. „Mai există brazii din fața Școlii? Eu i-am sădit când eram elev acolo.” Și pe fața lui chinuită am văzut o rază de bucurie.

Brazii se mai află în fața Școlii, dar săditorul lor nu mai este printre noi. După legile imuabile ale existenței, a trecut în imperiul tăcerii. Viața lui lungă a fost o slujire neobosită a lui Dumnezeu și a oamenilor în multe districte pe care le-a deservit.

În acest destin de slujire, i-a fost părtașă credincioasă soția lui, Margrit, cu care a intrat în legământul căsniciei cu 58 de ani în urmă. Și, fără voia lor, au împărțit privațiunile vieții de slujire cei cinci copii cu care i-a dăruit Dumnezeu: Dezső, Gitta, Klára, Eva și Tibi.

Asigurarea lui Dumnezeu, care a răsunat în liniștea cimitirului în ziua înmormântării, se află în Apocalipsa 14,13: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul...” (Lazăr Forray)

Katharina Schwartz (22 feb. 1908, Lazăr, Mureș – 6 mar. 1999, Tulcea), membră a bisericii adventiste din Tulcea, a fost botezată în anul 1977, venind din biserica reformată. Din fire sociabilă, a iubit copiii bisericii și a fost mult iubită de ei. S-a distins printr-o mare noblețe sufletească. În ciuda vârstei înaintate, a fost energică și statornică în principiile vieții creștine, iubind pe Dumnezeu și biserica din care a făcut parte, până la sfârșitul vieții. Adoarme cu speranța învierii, la revenirea Domnului Isus. În urma sa rămâne o fiică.

Titiana Cozma (12 mar. 1931, Leordina, Maramureș – 16 feb. 1999) a fost fiica unei pioniere adventiste. S-a căsătorit, în 1955, cu fratele Ioan Cozma și au avut o singură fiică – Viorica. Timp de mulți ani, a slujit ca diaconasă în biserică.

Cornel Cocioară (15 apr. 1945, Miheșul de Câmpie, Mureș – 12 sep. 1998) s-a născut într-o familie de credincioși adventiști. La vârsta de 16 ani este botezat, devenind membru al bisericii adventiste din localitatea natală. La 27 de ani, se căsătorește cu Saveta Moldovan. În comunitate s-a remarcat prin seriozitatea și prin zelul său, căștigând respectul tuturor. A fost ales,

timp de mulți ani, să poarte răspunderi importante, slujind ca secretar, apoi ca prezbiter al bisericii. A fost apreciat ca lider, știind să se facă iubit și ascultat de tineretul bisericii. A plecat neașteptat și dureros de repede din mijlocul celor dragi, după o scurtă suferință, lăsând în urma lui soția și pe cei cinci copii.

Peniel Ghioaldă (14 feb. 1929, Gostinu, Giurgiu – 1 mar. 1999, Petroșani, Hunedoara) s-a născut într-o familie de credincioși adventiști, fiind al doilea dintre cei nouă copii. A fost botezat în biserica adventistă la vârsta de 15 ani, după care a lucrat în comunitate ca dirijor și secretar al Școlii de Sabat. A făcut ucenicia la Tipografia Adventistă, unde a și lucrat pentru un timp. În anul 1957 se căsătorește cu tânăra Lidia Lascu din Provița, Dâmbovița, stabilindu-se apoi la Lupeni și, în final, la Petroșani, Hunedoara. În familia lor s-au născut patru copii – Puiu, gemenele Mihaela și Gabriela și Lucian-Liviu. Fratele Peniel Ghioaldă a activat în cadrul comunităților din Lupeni și din Petroșani, slujind ca prezbiter o lungă perioadă de timp, fiind un stâlp de nădejde al bisericii. În ultimii doi ani, a luptat cu o boală necruțătoare, având dorința puternică de a trăi și

de a munci, acceptând, totuși, în cele din urmă, să fie chemat la odihnă. Ultimele săptămâni de viață au fost un timp de cercetare personală, în care, fiind conștient de chemarea sa la odihnă, și-a pregătit familia pentru aceasta. Dimineața, și-a plecat capul pentru rugăciunea pe care soția o înălța, după care a adormit până la revenirea Domnului Hristos, cu speranța întâlnirii cu Domnul Isus și cu familia lui. În urma sa rămân soția, patru copii, cinci nepoți, cinci frați și o soră.

Petre Vișan (16 iul. 1919, Traian, Teleorman – 24 dec. 1998) a fost botezat în biserica adventistă în anul 1944, căsătorindu-se în același an. În familia lui s-au născut patru copii – Mimi, Mihai, Gelu și Benone. A fost un membru activ al bisericii, slujind timp de mulți ani ca diacon, diriginte al Școlii de Sabat, prezbiter și rămânând credincios până la sfârșitul vieții.

Gheorghe Pârnu (- 21 apr. 1999), din Cuvin, Arad, se stinge din viață la vârsta de 72 de ani. Fratele Gheorghe Pârnu a fost slujbaş al comunității, credincios bisericii pe care a iubit-o și a slujit-o, a fost implicat direct în lucrarea de colportaj.

Studierea profețiilor din cartea lui Daniel, pe fundalul unor evenimente uimitoare din lumea naturală și socială, a determinat, în anii 1840, o mare redeșteptare adventă, cu frumusețile și cu erorile ei.

În pragul anului 2000, scena este din nou pregătită pentru o renaștere a așteptărilor mileniale. Ce înseamnă anul 2000 în lumina Bibliei? Ce spun profețiile? Cum să fim credincioși glasului lui Dumnezeu în acest ceas solemn al istoriei, fără să alunecăm în speculații și fanatism?

Acest număr dublu conține o varietate de articole, conducându-ne să apreciem „cuvântul proorociei... ca [pe] o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile” noastre (2 Petru 1,19).

Un alt grupaj de articole oferă relatări și reflecții privind felul în care a lucrat Dumnezeu în recenta criză a examenului de capacitate.

Pentru numărul următor, tema principală va fi conduita creștină în situații complexe, a căror rezolvare necesită medierea justiției.